

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/1688**z dnia 8 października 2019 r.****nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie dochodzenia**

- (1) W dniu 13 sierpnia 2018 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 („rozporządzenie podstawowe”) Komisja Europejska wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki („państwa, których dotyczy postępowanie”). Zawiadomienie o wszczęciu opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 29 czerwca 2018 r. przez Fertilizers Europe („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących ponad 50 % ogólnej produkcji unijnej mieszanin mocznika i azotanu amonu. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego istotnej szkody, które uznano za wystarczające uzasadnienie wszczęcia dochodzenia.

1.2. Rejestracja

- (3) W okresie wcześniejszego informowania, na podstawie art. 14 ust. 5a rozporządzenia podstawowego, Komisja na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/455 ⁽³⁾ poddała rejestracji przywóz produktu objętego postępowaniem. Rejestracji przywozu zaprzestano wraz z wejściem w życie środków tymczasowych, o których mowa w kolejnym motywie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. C 284 z 13.8.2018, s. 9).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/455 z dnia 20 marca 2019 r. poddające rejestracji przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 79 z 21.3.2019, s. 9).

1.3. Środki tymczasowe

- (4) Dnia 12 kwietnia 2019 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/576 (*) („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Unii mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA”).
- (5) Jak stwierdzono w motywie 26 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia 30 czerwca 2018 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”), a badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

1.4. Dalsze postępowanie

- (6) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), skarżący, producent unijny OCI Nitrogen B.V. („przedsiębiorstwo OCI Nitrogen”), kilka stowarzyszeń reprezentujących interesy użytkowników i innych podmiotów gospodarczych, czterech współpracujących producentów eksportujących oraz rząd Federacji Rosyjskiej („rząd Rosji”) przedłożyli oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń.
- (7) Stronom, które wystąpiły z wnioskiem o wypowiedzenie się w formie ustnej, dano taką możliwość. W posiedzeniach wyjaśniających uczestniczyli skarżący wraz z producentami unijnymi objętymi próbą: AB Achema i Grupą Azoty Zakłady Azotowe Puławy SA, producentem unijnym objętym próbą: przedsiębiorstwem OCI Nitrogen, kilkoma stowarzyszeniami reprezentującymi interesy użytkowników i innych podmiotów gospodarczych oraz niektórymi ich członkami, a także czterema współpracującymi producentami eksportującymi. Ponadto w następstwie wniosku jednego z rosyjskich producentów eksportujących, Eurochem, odbyło się posiedzenie wyjaśniające z udziałem rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu. Zalecenia rzecznika praw stron wydane podczas posiedzenia wyjaśniającego odzwierciedlono w niniejszym rozporządzeniu. W dniu 27 maja 2019 r. Komisja przesłała rosyjskim producentom eksportującym ujawnienie dodatkowych ustaleń zawierające obliczenia podjęcia cenowego i zaniżania cen dotyczące poszczególnych producentów eksportujących.
- (8) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Jeżeli chodzi o niektórych producentów eksportujących, w przypadku których przyjęto pewne wnioski o dostosowanie obliczeń marginesu dumpingu lub niezbędne były dodatkowe wyjaśnienia dotyczące konkretnego przedsiębiorstwa, zainteresowanym stronom przekazano na piśmie dodatkowe poszczególne ujawnienia. Komisja rozpatrzyła uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach odniosła się do nich w ujawnieniach dotyczących konkretnego przedsiębiorstwa.
- (9) Art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stanowi, że pisemne uwagi dotyczące rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych należy przedłożyć w ciągu 15 dni kalendarzowych od daty jego wejścia w życie. W dniu 24 czerwca 2019 r. Eurochem przesłał dodatkowe pisemne uwagi w odniesieniu do następujących punktów: (i) obliczenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych jednego z przedsiębiorstw będących producentami; (ii) podstawy prawnej i obliczeń dotyczących dostosowania cen gazu; (iii) stosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego; oraz (iv) ujawnienia dodatkowych ustaleń, o którym mowa w motywie 7. W dniach 21 i 28 czerwca 2019 r. Acron przesłał dodatkowe pisemne uwagi w odniesieniu do ujawnienia dodatkowych ustaleń z dnia 27 maja 2019 r. oraz dokładności obliczeń tymczasowego marginesu antydumpingowego. Uwagi zawarte w tych oświadczeniach zostały poddane analizie w odniesieniu do ujawnienia ostatecznych ustaleń wyłącznie w zakresie, w jakim dotyczyły ujawnienia dodatkowych ustaleń przekazanego przedsiębiorstwom w dniu 27 maja 2019 r. zgodnie z pkt 7 tiret drugie zawiadomienia o wszczęciu obecnego dochodzenia. W dniu 8 lipca 2019 r. rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki przedłożył pisemne uwagi dotyczące ujawnienia tymczasowych ustaleń. Wraz z ujawnieniem ostatecznych ustaleń Komisja wezwała wszystkie zainteresowane strony do ponownego przedłożenia wszelkich uwag zgłoszonych poza terminami przewidzianymi w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, zawiadomieniu o wszczęciu lub wszelkiej dalszej wymianie informacji z Komisją w tej kwestii, jeżeli zainteresowane strony uznają to za stosowne zgodnie z ostatecznym ujawnieniem. Komisja zbadała wszystkie oświadczenia zainteresowanych stron przedłożone w terminie jako uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń, w tym uwagi, które przekazano w następstwie ujawnienia dodatkowych ostatecznych ustaleń rosyjskim producentom eksportującym w dniu 6 sierpnia 2019 r.

(*) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/576 z dnia 10 kwietnia 2019 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz. U. L 100 z 11.4.2019, s. 7).

- (10) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Unii mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki („ostateczne ujawnienie”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ostatecznego ujawnienia. Otrzymano uwagi od wszystkich współpracujących producentów eksportujących, stowarzyszenia Fertilizers Europe, Grupy Azoty Zakłady Azotowe Puławy SA („Grupa Azoty”), stowarzyszeń użytkowników AGPB i IFA, rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki i rządu Rosji. Eurochem i Acron oraz rząd Rosji otrzymały możliwość przesłuchania z udziałem służb Komisji, a Eurochem i MHTL wystąpili ponadto o interwencję rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu. W dniu 23 lipca 2019 r. odbyło się przesłuchanie obu stron w obecności rzecznika praw stron.
- (11) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony, w tym przedstawione po terminie oświadczenia dotyczące ujawnienia tymczasowych ustaleń określonych w motywie 9, zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu.

1.5. Kontrola wyrywkowa

- (12) W następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń kilka stron przedstawiło uwagi związane z próbą producentów unijnych. Uwagi te nie doprowadziły do zmiany próby. Biorąc pod uwagę charakter tych uwag, odniesiono się do nich w sekcji 4 i 5 poniżej.
- (13) Wobec braku innych uwag dotyczących kontroli wyrywkowej potwierdzono informacje przedstawione w motywach 9–19 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

1.6. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (14) Wobec braku uwag dotyczących okresu objętego dochodzeniem i okresu badanego potwierdzono informacje przedstawione w motywie 26 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (15) W następstwie wniosku złożonego przez producentów unijnych Grupę Azoty i Agropolychim Komisja wyjaśniła, że obaj producenci użyli argumentu, o którym mowa w motywie 33 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych. Komisja potwierdziła również, że zakres definicji produktu objętego dochodzeniem obejmuje mieszaniny mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym, które mogą zawierać dodatki, obecnie objęte kodem CN 3102 80 00.
- (16) Po ostatecznym ujawnieniu stowarzyszenie Fertilizers Europe, Grupa Azoty i Agropolychim wyraziły zaniepokojenie, że wspominając o kodzie CN 3102 80 00, Komisja mogła nieumyślnie spowodować, że przywóz produktu objętego postępowaniem będzie odbywał się w ramach kodów CN 3102 90 i 3105 51 w celu uniknięcia tych cel. Komisja zauważyła, że definicja produktu przedstawiona przez skarżących odzwierciedla dokładnie opis towarów objętych kodem CN 3102 80 00 i że w związku z tym przywóz produktu objętego postępowaniem może zostać sklasyfikowany na potrzeby celnych wyłącznie w ramach tego kodu CN. Zgłoszenie w ramach jakiegokolwiek innego kodu CN stanowiłoby oszustwo.

2.2. Wniosek

- (17) Wobec braku innych uwag dotyczących zakresu definicji produktu Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 27–34 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, jak wyjaśniono w motywie 15 powyżej.

3. DUMPING

3.1. Rosja

3.1.1. Producenci eksportujący

- (18) Wobec braku uwag dotyczących opisu rosyjskich producentów eksportujących i ich sieci dystrybucji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 35–37 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

3.1.2. Wartość normalna

- (19) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 38–61 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (20) Uwagi w odniesieniu do obliczania wartości normalnej otrzymano od rządu Rosji i obu rosyjskich producentów eksportujących. W celu zapewnienia większej przejrzystości argumenty dotyczące metodyki obliczania wartości normalnej określone w motywach 38–41, 43–48 i 50–51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oraz kwestię dostosowania kosztu gazu ziemnego określoną w motywach 52–60 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych rozpatruje się osobno.
- (21) W odniesieniu do metodyki obliczania wartości normalnej obaj rosyjscy producenci zażądali dodatkowych dostosowań sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanych krajowych przedsiębiorstw handlowych w konstruowaniu krajowej ceny *ex-works*. Eurochem powtórzył swój argument, że należało odjąć koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne krajowego przedsiębiorstwa handlowego. Ponadto po ujawnieniu tymczasowych ustaleń stwierdził, że należało odjąć również zysk krajowego przedsiębiorstwa handlowego. Acron zażądał odjęcia kosztów transportu i przeładunku dla sieci dystrybucji, w przypadku której towary są fizycznie przemieszczane do magazynu powiązanego krajowego przedsiębiorstwa handlowego.
- (22) Do celów obliczenia krajowej ceny *ex-works* oraz zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja uznała, że producent krajowy stanowi wraz z krajowymi przedsiębiorstwami handlowymi jedną jednostkę gospodarczą. W związku z tym cena nie została skorygowana o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk przedsiębiorstwa handlowego. Nie została również skorygowana o wydatki, które miały miejsce między zakładem produkcyjnym a magazynem przedsiębiorstwa, nawet jeżeli jest to magazyn powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, ponieważ to przedsiębiorstwo podejmuje decyzję, czy towary są wysyłane bezpośrednio do klientów, czy w pierwszej kolejności do magazynu powiązanego przedsiębiorstwa handlowego. W związku z tym odrzucono żądania dotyczące powyższych dostosowań do cen krajowych.
- (23) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń Acron powtórzył swój argument dotyczący odjęcia kosztów transportu i przeładunku związanych z przemieszczeniem towarów między zakładem produkcyjnym a magazynem powiązanego krajowego przedsiębiorstwa handlowego. Przedsiębiorstwo to dodało kolejny argument dotyczący odjęcia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku powiązanego krajowego przedsiębiorstwa handlowego. Nie przedstawiono jednak żadnych nowych dowodów ani argumentów, które mogłyby skłonić Komisję do zmiany wniosku przedstawionego w motywie 22 w odniesieniu do pojęcia jednej jednostki gospodarczej na rynku krajowym.
- (24) W odniesieniu do wydatków związanych z przemieszczaniem towarów między zakładem produkcyjnym a magazynem powiązanego krajowego przedsiębiorstwa handlowego Acron zauważył jednak dodatkowo, że skoro wydatków tych nie odjęto od ceny krajowej, nie należało również odejmować ich od kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wykorzystanych do obliczenia wartości normalnej.
- (25) Ten argument przedsiębiorstwa Acron został przyjęty. Komisja ponownie obliczyła wartość normalną w odniesieniu do Acronu, zwiększając zgodnie z wnioskiem koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne przedsiębiorstwa. Pomimo zwiększenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wszystkie transakcje krajowe Acronu pozostały jednak zyskowe i w związku z tym margines dumpingu nie uległ zmianie. Acron otrzymał informacje na temat korekty przedmiotowych obliczeń w ramach ujawnienia dodatkowych ostatecznych ustaleń.
- (26) Ponadto obaj rosyjscy producenci eksportujący twierdzili, że wartość normalna i cena eksportowa nie zostały porównane na tym samym poziomie handlu, ponieważ poszczególne powiązane krajowe przedsiębiorstwa handlowe traktowane są jak jedne jednostki gospodarcze, a zatem ich koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk nie są odejmowane od ceny krajowej, natomiast powiązane przedsiębiorstwa handlowe z państw trzecich lub z UE nie są traktowane jak jedne jednostki gospodarcze i w związku z tym dokonuje się przedmiotowych dostosowań ceny.
- (27) Argument ten zostaje odrzucony. Komisja zwraca przede wszystkim uwagę, że argument ten nie dotyczy dostosowania poziomu handlu. Oba przedsiębiorstwa kwestionują natomiast określenie wartości normalnej i ceny eksportowej. Komisja zauważa, że aby właściwie odzwierciedlić cenę uiszczoną lub należną na rynku krajowym na potrzeby ustalenia wartości normalnej, nie odejmuje się kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków powiązanych krajowych przedsiębiorstw handlowych. Podobnie w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Unii, jeżeli istnieją pośredniczące przedsiębiorstwa handlowe powiązane z producentami eksportującymi, Komisja musi skonstruować cenę eksportową na podstawie ceny, po której produkty przywożone są po raz pierwszy odsprzedawane niezależnemu nabywcy zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, który stanowi również, że należy odjąć dostosowania z tytułu wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedają, w tym kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku powiązanych przedsiębiorstw handlowych.
- (28) Eurochem wystąpił z dodatkowym żądaniem dotyczącym poziomu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych jednego ze swoich producentów, które wykorzystano do obliczenia wartości normalnej.

- (29) W odniesieniu do tego producenta Komisja do wstępnego obliczenia wykorzystała pierwotny poziom krajowych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedstawionych przez producenta w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu. W trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu rozważono różne sposoby alokacji niektórych kosztów ogólnych i przygotowano alternatywną wersję alokacji kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych w celu dalszego rozważenia. Komisja uznała jednak wstępnie, że pierwotna odpowiedź przedsiębiorstwa i alokacja kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych między sprzedażą krajową i eksportową trafnie odzwierciedla dystrybucję kosztów.
- (30) W swoich uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń i ostatecznego ujawnienia Eurochem przedstawił dodatkowe dowody świadczące o tym, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powinny być przydzielane nie tylko do sprzedaży krajowej, ale również do sprzedaży eksportowej. Jako że z dowodu tego wynikało, że koszty te faktycznie były związane nie tylko ze sprzedażą krajową, Komisja przyjęła ten argument i dostosowała odpowiednio margines dumpingu. Eurochem otrzymał informacje na temat korekty przedmiotowych obliczeń w ramach ujawnienia dodatkowych ostatecznych ustaleń.
- (31) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń Acron przedstawił dodatkowy argument dotyczący obliczenia wartości normalnej. Przedsiębiorstwo twierdziło, że w jego przypadku do obliczania wartości normalnej nie należało wykorzystywać cen krajowych, ponieważ ceny te nie były stosowane w zwykłym obrocie handlowym.
- (32) Po pierwsze wydaje się, że założenie wyrażone w argumentach Acronu opiera się na niezrozumieniu działań przeprowadzonych przez Komisję. Komisja nie dokonała obliczeń wartości normalnej na podstawie sprzedaży krajowej przedmiotowego przedsiębiorstwa, lecz skonstruowała wartość normalną na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ sprzedaż krajowa nie była reprezentatywna pod względem wielkości sprzedaży. W następstwie orzeczenia panelu WTO⁽⁵⁾ w tym zakresie koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne i zysk z transakcji krajowych dokonanych w ramach zwykłego obrotu handlowego zostały jednak wykorzystane do skonstruowania wartości normalnej. W przeciwieństwie do oświadczenia przedsiębiorstwa uznano, że sprzedaż krajowa była dokonywana w zwykłym obrocie handlowym, ponieważ była zyskowna. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.
- (33) W odniesieniu do dostosowania kosztu gazu ziemnego rząd Rosji oraz obaj rosyjscy producenci eksportujący powtórzyli swoje wcześniejsze uwagi i argumenty dotyczące:
- niezgodności dokonanego dostosowania kosztu z zasadami WTO;
  - braku zakłóceń w zakresie ceny gazu ziemnego w Rosji – według tych zainteresowanych stron cena gazu ziemnego w Rosji odzwierciedla normalne warunki rynkowe;
  - niewłaściwej metodyki dostosowania, ponieważ zdaniem zainteresowanych stron ewentualne dostosowanie należy zastosować wyłącznie w stosunku do ceny gazu bez powiązanych kosztów transportu oraz z odmiennym obliczeniem marży zysku w odniesieniu do dodatkowych opłat;
  - zastosowania dostosowania również w odniesieniu do zakupów od krajowych dostawców niezależnych od Gazpromu;
  - stosowności ceny Waidhaus jako wartości odniesienia wykorzystywanej do dostosowania.
- (34) W odpowiedzi na pierwszy argument Komisja zauważyła, że zespół orzekający WTO w sporze między Rosją a Ukrainą⁽⁶⁾, powołany przez zainteresowane strony, odrzucił dostosowanie cen gazu dokonane przez Ukrainę. Zespół orzekający stwierdził, że organy ukraińskie nie zapewniły odpowiedniej podstawy do uzasadnienia decyzji o odrzuceniu ceny krajowej gazu w Rosji i nie dokonały wystarczających dostosowań w celu zapewnienia, aby zastępcza cena gazu odzwierciedlała koszty w Rosji. W związku z tym główne naruszenie stwierdzone przez zespół orzekający nie jest naruszeniem merytorycznym, ale raczej proceduralnym. Innymi słowy zespół orzekający nie odrzucił możliwości zastosowania dostosowania w odniesieniu do kosztu gazu, ale uznał, że w przedmiotowej sprawie Ukraina nie uzasadniła tego odrzucenia w wystarczający sposób. Zarzuty związane ze sprawą WTO wydają się zatem nieistotne dla niniejszego dochodzenia.
- (35) Zainteresowane strony odniosły się również do orzeczenia Organu Apelacyjnego w sprawie *Unia Europejska – Środki antydumpingowe nałożone na biodiesel z Argentyny (DS473)*. Odniesienie to jest niesłuszne. Po pierwsze Komisja zauważyła, że okoliczności faktyczne, które doprowadziły do sporu w sprawie DS473, różnią się od okoliczności faktycznych w przedmiotowej sprawie. Otóż w przypadku biodiesla z Argentyny Komisja dostosowała koszty krajowych surowców na podstawie zróżnicowanych podatków wywozowych mających zastosowanie do surowców i biodiesla. W przedmiotowej sprawie Komisja stwierdziła, że koszt gazu został zniekształcony przez państwo z powodów, o których mowa w motywie 36 poniżej (zasadniczo zaangażowanie państwa w ustalanie ceny gazu w Rosji nie ogranicza się do istnienia podatku wywozowego, ale ma bardziej dominujący charakter). Komisja zauważyła, że Sąd Unii Europejskiej orzekł również, że dostosowanie dokonane przez Komisję w sprawie dotyczącej biodiesla jest niezgodne z prawem, i porównał okoliczności sprawy dotyczącej biodiesla z okolicznościami przeważającymi w Rosji

⁽⁵⁾ DS337 Wspólnoty Europejskie – środek antydumpingowy wprowadzony w odniesieniu do łososia hodowlanego z Norwegii.

⁽⁶⁾ DS493 – Ukraina – Środki antydumpingowe dotyczące azotanów amoniaku.

w odniesieniu do rynku gazu, w przypadku których orzekł, że dostosowanie do ceny gazu jest uzasadnione. W związku z tym w sprawie T-111/14, Unitec Bio/Rada w pkt 49 i 50 Sąd zauważył: „49 W tym względzie należy przypomnieć, że w pkt 44 wyroku z dnia 7 lutego 2013 r., Acron i Dorogobuzh/Rada (T-235/08, niepublikowanego, EU:T:2013:65), Sąd stwierdził, że wobec okoliczności, iż gaz naturalny był obowiązkowo dostarczany po bardzo niskich cenach zainteresowanym producentom eksportującym na podstawie rosyjskich przepisów, cena wytworzenia produktu będącego przedmiotem sprawy zakończonej tym wyrokiem była zniekształcona na rynku krajowym w Rosji w zakresie cen gazu, albowiem cena ta nie wynikała z sił rynkowych. Sąd uznał więc, iż instytucje mogły słusznie stwierdzić, że jeden z czynników znajdujących się w zapisach księgowych stron skarżących w sprawie zakończonej wspomnianym wyrokiem nie mógł zostać uznany za właściwy i że w konsekwencji należało dokonać jego dostosowania z wykorzystaniem innych źródeł pochodzących z rynków, które instytucje uważały za bardziej reprezentatywne. 50 Niemniej jednak, jak słusznie podnosi skarżąca, w odróżnieniu od sytuacji, której dotyczyła sprawa zakończona wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r., Acron i Dorogobuzh/Rada (T-235/08, niepublikowanym, EU:T:2013:65), z akt sprawy nie wynika, że cena głównych surowców była bezpośrednio regulowana w Argentynie. System zróżnicowanego podatku wywozowego wskazywany przez instytucje przewidywał bowiem jedynie podatki wywozowe o różnych stawkach w wypadku głównych surowców i biodiesla”.

- (36) Niezależnie od dodatkowych argumentów przedstawionych przez zainteresowane strony istnieją pewne niezaprzeczalne fakty umożliwiające Komisji stwierdzenie, że na rynku gazu ziemnego w Rosji występują zakłócenia (zob. motyw 53 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych). Są to głównie: (i) fakt, że państwo rosyjskie reguluje maksymalną cenę krajową gazu ziemnego dla Gazpromu, który nadal jest zdecydowanie największym producentem i sprzedawcą gazu ziemnego w Rosji i właścicielem rurociągów gazowych; (ii) istnienie podatku wywozowego od gazu wynoszącego 30 %; (iii) fakt, że rząd rosyjski reguluje stawki przewozowe i ceny usług wsparcia logistycznego oraz opłaty za dostawy i usługi; oraz (iv) fakt, że państwo reguluje ceny gazu ziemnego w Rosji nie tylko w drodze przepisów federalnych, ale również na podstawie celów polityki.
- (37) W odniesieniu do powyższego ppkt (iv), jak wyjaśniono w motywie 215 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, cenę krajową ustala się za pomocą wzoru na cenę gazu lub w drodze indeksacji, przy czym stosowny wskaźnik jest regularnie publikowany w prognozie rozwoju społeczno-gospodarczego rosyjskiego Ministerstwa Rozwoju Gospodarczego. Ten sam dokument stanowi (⁽⁷⁾), że aby ograniczyć wzrost ceny gazu, proponuje się optymalizację programu inwestycyjnego Gazpromu, natomiast w celu pobudzenia wzrostu zużycia gazu w Rosji zostanie opracowany i wdrożony mechanizm dotyczący obowiązkowego zwiększenia mocy produkcyjnych zunifikowanego systemu przesyłowego gazu, zobowiązujący Gazprom do pilnego zapewnienia odpowiednich inwestycji. W prognozie wspomniano również potrzebę wdrożenia innej metody alokacji kosztu transportu między sprzedażą krajową i eksportową przy ustalaniu stawek przewozowych.
- (38) Ponadto ze względu na brak współpracy ze strony rządu Rosji w bieżącym postępowaniu niemożliwe było zweryfikowanie argumentu, że cena krajowa regulowana przez państwo rosyjskie pokrywa koszty Gazpromu. Argumenty przedstawione przez rosyjskich producentów eksportujących (w tzw. „sprawozdaniu grupy Brattle”) opierają się na szacunkach ogólnych kosztów Gazpromu, a nie na rzeczywistych danych liczbowych. Ponadto argumentowano, że inny rosyjski producent prowadzący wyłącznie sprzedaż krajową na podobnym poziomie cen krajowych co Gazprom jest zyskowny, co nie uwzględnia faktu, że przedsiębiorstwa mogą mieć zupełnie różny poziom i strukturę kosztów.
- (39) W odpowiedzi na trzeci argument należy zauważyć, że wartość odniesienia zastępuje jedynie koszt surowców. W ramach obecnej metodyki Komisja ustaliła koszty transportu z granicy Unii z powrotem do rosyjskiego dostawcy gazu na podstawie szacunków. Koszty transportu w Rosji od dostawcy gazu do producentów eksportujących oraz wszelkie dodatkowe opłaty opierają się jednak w miarę możliwości na rzeczywistych danych przekazanych przez producentów eksportujących. Jak stwierdzono w motywie 36, rząd rosyjski regulował te koszty; inaczej jednak niż w przypadku cen gazu, brak jest wystarczających dowodów na poparcie ustalenia, że koszty te również były zniekształcone ze względu na regulację dokonywaną przez rząd. Komisja ustaliła, że dane liczbowe przekazane przez producentów eksportujących pochodziły z tego samego źródła co dane wykorzystane w skardze (stawki Federalnej Służby ds. Taryf). Ponieważ dane przekazane przez producentów eksportujących uznano za najnowsze dane przekazane przez którąkolwiek z zainteresowanych stron, Komisja przyjęła je.
- (40) W odpowiedzi na czwarty argument, jak wyjaśniono już w motywie 55 lit. c) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dostosowanie cen gazu stosuje się wobec wszystkich zakupów krajowego gazu rosyjskiego, niezależnie od tego, czy Gazprom jest dostawcą. Za wnioskiem Komisji, że Gazprom jest podmiotem dyktującym ceny na rosyjskim rynku, przemawia nie tylko pozycja dominująca tego przedsiębiorstwa, ale również wyraźnie potwierdzają go zbadane sprawozdania finansowe głównego (pod względem udziału w rynku) prywatnego konkurenta Gazpromu na rynku krajowym – Novatek (⁽⁸⁾). W związku z tym sprzedaż gazu ziemnego przez Gazprom po zniekształcony-

(⁽⁷⁾) Sekcja 3.2 omawianego dokumentu.

(⁽⁸⁾) Zob. przypis 8 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

chcenach ma wpływ na poziom cen innych dostawców gazu ziemnego w Rosji, którzy czasami dokonują sprzedaży nawet po cenach nieco poniżej cen Gazpromu.

- (41) Ponadto, jeżeli chodzi o wartość odniesienia wykorzystaną w przypadku dostosowania cen gazu, uwagi dotyczące ujawnienia tymczasowych ustaleń nie zmieniły poglądu Komisji, aby tzw. „cenę Waidhaus” nadal uznawać za właściwą wartość odniesienia. Jak wyjaśniono w motywach 55 lit. d) i 58 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, poziom tej ceny był zbliżony do innych istotnych notowań cenowych cen w Europie i jej wykorzystanie jako wartości odniesienia potwierdziły odnośne wyroki Trybunału Sprawiedliwości⁽⁹⁾. Fakt, że gaz ziemny wywożony do Waidhaus oraz gaz ziemny zużywany w Rosji mają różną wartość opałową, nie czyni z nich różnych produktów, a kwestię tę rozwiązano poprzez osobne dostosowania.
- (42) Uwzględniając motywy 34–41, Komisja stwierdziła, że dostosowanie kosztu gazu ziemnego zastosowane na etapie tymczasowym, a także wykorzystana metodyka, również są zgodne z zasadami WTO, biorąc pod uwagę szczególną sytuację na rosyjskim rynku gazu.
- (43) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń obaj rosyjscy producenci eksportujący powtórzyli niektóre ze swoich oświadczeń dotyczących zgodności przedmiotowego dostosowania z zasadami WTO oraz pozycji dominującej Gazpromu na rosyjskim krajowym rynku gazu ziemnego. Nie przedstawiono jednak żadnych dodatkowych dowodów ani argumentów, które skłoniłyby Komisję do zmiany wniosku przedstawionego w motywie 42.
- (44) Zainteresowane strony argumentowały ponadto, że współczynnik przeliczeniowy między jednostkami miar, dostosowania kosztów transportu i marża zysku dystrybutorów oraz podatek wywozowy w wysokości 30 % uwzględniony w dostosowanym koszcie gazu są niewłaściwe.
- (45) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń Eurochem stwierdził ponadto, że przy obliczaniu dostosowania kosztu transportu zastosowano niewłaściwy kurs walutowy. Przedsiębiorstwo stwierdziło również, że należy dokonać dodatkowego dostosowania z tytułu niemieckich opłat sieciowych.
- (46) W odpowiedzi na powyższe uwagi wprowadzono następujące korekty:
- jednostką miary ilości gazu ziemnego stosowaną przy ustalaniu ceny Waidhaus jest milion brytyjskich jednostek cieplnych (mmBtu). Po otrzymaniu uwag dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń współczynnik przeliczeniowy zmieniono na 1 mmBtu = 31,899 m³;
  - dostosowanie kosztu transportu zmieniono, biorąc pod uwagę rzeczywiste koszty transportu ponoszone przez rosyjskich producentów w Rosji. W celu dostosowania kosztów transportu z Waidhaus⁽¹⁰⁾ z powrotem do granicy rosyjskiej Komisja wykorzystała jednak dane liczbowe przedstawione w skardze; dane przedstawione w sprawozdaniu grupy Brattle nie zostały uznane za trafniejsze, ponieważ odnosiły się do źródeł, w których wykorzystano dane zgromadzone przed okresem objętym dochodzeniem. Koszty transportu z granicy rosyjskiej do odpowiednich rosyjskich złóż gazu, z których producenci eksportujący pozyskują gaz ziemny, ustalono na podstawie taryfy regulowanej⁽¹¹⁾;
  - dystrybucyjną marżę zysku wynoszącą 15 % wykorzystaną we wstępnych obliczeniach skorygowano w dół, do przedziału 1–5 %. Wszystkie koszty inne niż koszty gazu i transportu (w tym przesyłu) uwzględniono przy obliczaniu marży zysku. Rzeczywiste dodatkowe opłaty za zakup gazu w okresie objętym dochodzeniem wykorzystano w możliwie największym stopniu, a w przypadku braku danych wykorzystano rozsądny szacunek, jak wyjaśniono w ujawnieniach dotyczących konkretnego przedsiębiorstwa. Komisja odrzuciła argument Eurochemu, zgodnie z którym nie należy stosować żadnej krajowej marży zysku, skoro w rosyjskiej cenie eksportowej gazu nie uwzględnia się marży zysku, ponieważ w obliczeniach regulowanej ceny eksportowej nie bierze się pod uwagę takich kosztów⁽¹²⁾, oraz nie przedstawiono dodatkowych dowodów na istnienie takiej marży zysku;

⁽⁹⁾ Wyrok Sądu (ósma izba) z dnia 7 lutego 2013 r. – Eurochem Mineral and Chemical Company OAO (EuroChem MCC)/Rada Unii Europejskiej, T-84/07, ECLI:EU:T:2013:64, oraz wyrok Sądu (ósma izba) z dnia 7 lutego 2013 r. – Acron OAO/Rada Unii Europejskiej, T-118/10, ECLI:EU:T:2013:67.

⁽¹⁰⁾ Waidhaus stanowi rosyjsko-niemiecką cenę referencyjną gazu – dostarczanego zestawem różnych rurociągów między Rosją a Niemcami – odzwierciedlającą cenę CIF na granicy z Niemcami.

⁽¹¹⁾ ФЕДЕРАЛЬНАЯ СЛУЖБА ПО ТАРИФАМ ПРИКАЗ, от 8 июня 2015 года N 216-э/1, Об утверждении тарифов на услуги по транспортировке газа по магистральным газопроводам ОАО „Газпром”, входящим в Единую систему газоснабжения, для независимых организаций (с изменениями на 14 февраля 2018 года), (Zarządzenie Federalnej Służby Taryfowej z dnia 8 czerwca 2015 r. nr 216-e/1 w sprawie zatwierdzenia taryf dotyczących usług przesyłu gazu gazociągami należącymi do PJSC Gazprom, włączonymi do zunifikowanego systemu przesyłowego gazu dla organizacji niezależnych (zmienione dnia 14 lutego 2018 r.). <http://docs.cntd.ru/document/420282257>.

⁽¹²⁾ ФЕДЕРАЛЬНАЯ СЛУЖБА ПО ТАРИФАМ ПРИКАЗ от 9 июля 2014 г. N 1142-э ОБ УТВЕРЖДЕНИИ ПОЛОЖЕНИЯ ОБ ОПРЕДЕЛЕНИИ ФОРМУЛЫ ЦЕНЫ ГАЗА (Zarządzenie Federalnej Służby Taryfowej z dnia 9 lipca 2014 r. nr 1142-e W SPRAWIE ZATWIERDZENIA PRZEPISU DOTYCZĄCEGO SPOSOBU USTALANIA CEN GAZU) dostępne pod adresem: http://www.gazprom.com/ff/posts/98/377922/prikaz_1142-e.pdf (ostatnie wyświetlenie w dniu 31 lipca 2019 r.).

- d) wniosek o odjęcie podatku wywozowego w wysokości 30 % od ceny odniesienia odrzucono – podatek ten jest jednym ze środków, które spowodowały zakłócenia na rynku gazu ziemnego w Rosji, w związku z czym można racjonalnie przyjąć, że cena krajowa gazu byłaby o co najmniej 30 % wyższa, gdyby nie podatek wywozowy. Ponieważ stanowi on część kosztu gazu pochodzącego z Rosji na rynku Unii, jako taki stanowi część podstawowej ceny odniesienia;
- e) argument dotyczący kursu walutowego wykorzystanego przy obliczaniu dostosowania z tytułu kosztów transportu został przyjęty, a obliczenia zostały odpowiednio skorygowane;
- f) stwierdzono, że wniosek o dostosowanie niemieckich opłat sieciowych nie jest stosowny, ponieważ cena Waidhaus kształtuje się na poziomie CIF na granicy Niemiec (a więc nie uwzględniono w niej żadnych niemieckich opłat sieciowych).
- (47) Skorygowane obliczenie dostosowania cen gazu przekazano rosyjskim producentom eksportującym w drodze specjalnego ujawnienia, zarówno na etapie ujawnienia ostatecznych ustaleń, jak i po korektach dokonanych w następstwie uwag, o których mowa w motywach 45 i 46 lit. b), c) i e), w drodze ujawnienia dodatkowych ostatecznych ustaleń. Dostosowanie nie miało wpływu na wartość normalną Acronu, ponieważ – jak wyjaśniono w motywie 61 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – jedynie wzrost dostosowanego kosztu produkcji do poziomu, który sprawiłby, że niektóre krajowe transakcje Acron w OD byłyby niezyskowe, skutkowałyby zmianą marginesu dumpingu. Po korektach dotyczących wartości normalnej Eurochemu w następstwie uwag na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń zmienione dostosowanie ceny gazu nie spowodowało zmiany wartości normalnej Eurochemu i w związku z tym nie miało wpływu na obliczenie marginesu dumpingu.
- (48) Wobec braku innych uwag dotyczących wartości normalnej Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 38–61 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, jak wyjaśniono w motywach 17–38 powyżej.

3.1.3. Cena eksportowa

- (49) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywach 62–65 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (50) Przede wszystkim należy zauważyć, że Komisja zgodziła się z argumentem Eurochemu, aby obliczyć osobne marginesy dumpingu dla obu producentów eksportujących w grupie, ponieważ dane przekazane przez przedsiębiorstwo pozwoliły na podział sprzedaży według producenta. Podziału takiego można dokonać bez względu na zaangażowanie kilku przedsiębiorstw handlowych oraz odmienne koszty tych dwóch producentów – w szczególności odmienne koszty sprzedaży związane z wywozem do Unii. Następnie osobne marginesy dumpingu połączono w średni ważony margines dla grupy Eurochem oparty na wielkości sprzedaży do Unii. Eurochem otrzymał specjalne ujawnienie zawierające nowe obliczenie marginesu dumpingu w podziale na producenta. W nowym obliczeniu Komisja uwzględniła w stosownych przypadkach techniczne uwagi przedsiębiorstwa dotyczące obliczenia.
- (51) Drugi rosyjski producent eksportujący twierdził, że w dostosowaniu jego ceny eksportowej należy raczej odliczyć rzeczywisty zysk jego eksportera powiązanego w Szwajcarii i importera powiązanego we Francji, a nie oszacowany rozsądny zysk. Należy jednak zauważyć, że rzeczywisty zysk przedmiotowych przedsiębiorstw opiera się na cenach transferowych. W związku z tym Komisja odrzuciła powyższy argument.
- (52) Przedsiębiorstwo argumentowało ponadto, że Komisja błędnie obliczyła koszty rozcieńczenia, ponieważ przeliczenie zastosowane wobec wielkości transakcji w celu skonstruowania ceny eksportowej rozcieńczonego produktu należy również zastosować wobec wartości transakcji rozcieńczonego produktu. Należy jednak zauważyć, że różnica w cenach między produktem wywożonym a produktem rozcieńczonym jest już odzwierciedlona w przeliczeniu wielkości transakcji, ponieważ przeliczenie to zwiększa cenę jednostkową rozcieńczonego produktu, tak jakby był on nierozcieńczony. W związku z tym żądanie to odrzucono.
- (53) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń Acron stwierdził, że Komisja dwukrotnie uwzględniła koszty rozcieńczenia ponoszone przez powiązanego importera tego przedsiębiorstwa we Francji, ponieważ wydatki te rzekomo odliczono od ceny sprzedaży, a jednocześnie nie odliczono ich od kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa. Jednak wbrew twierdzeniom przedsiębiorstwa koszty rozcieńczenia odliczono od kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych⁽¹³⁾.

⁽¹³⁾ Dowody rzeczowe 2 i 13 pochodzące z kontroli na miejscu przeprowadzonej we Francji.

- (54) Ponadto przedsiębiorstwo twierdziło, że powiązany z nim francuski importer został utworzony tuż przed OD i rozpoczął sprzedaż dopiero w ostatnim kwartale OD. W związku z tym zdaniem przedsiębiorstwa Komisja powinna dostosować cenę eksportową wyłącznie w odniesieniu do jednej czwartej kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (55) Przedsiębiorstwo ponosiło koszty ogólne i administracyjne w całym OD. Nawet jeżeli koszty te powstały przed pierwszą sprzedażą, ponieważ przedsiębiorstwo uczestniczyło wyłącznie w nabywaniu, rozcieńczaniu i odsprzedaży mieszanin mocznika i azotanu amonu, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne były powiązane z produktem objętym postępowaniem. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.
- (56) Ponadto po ujawnieniu dodatkowych ostatecznych ustaleń jeden rosyjski producent eksportujący stwierdził, że Komisja nie powinna odejmować marży zysku importera niepowiązanego w wysokości 4 % od cen sprzedaży realizowanej przez powiązanego z nim niemieckiego przedsiębiorstwa handlowego na rzecz klientów niepowiązanych w UE. Producent twierdził, że niemiecki podmiot nie działał jako importer niepowiązany w przypadku sprzedaży realizowanej na rzecz klientów niepowiązanych w UE, ponieważ nie dokonywał formalności związanych z przywozem produktu objętego postępowaniem na rynek UE.
- (57) Komisja zauważyła, że powiązane niemieckie przedsiębiorstwo handlowe uznano za powiązanego importera, ponieważ wykonywało ono wszystkie zadania importera. W związku z tym cena odsprzedaży powinna normalnie obejmować koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne importera oraz zysk, i tego właśnie dotyczyło przedmiotowe dostosowanie. Przy dokonywaniu tego dostosowania Komisja nie przeprowadziła szczegółowej analizy poszczególnych transakcji ani poszczególnych klientów, aby sprawdzić, jakie działania prowadziło przedsiębiorstwo w odniesieniu do konkretnych operacji przywozu i transakcji odsprzedaży. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.
- (58) Wobec braku dodatkowych uwag dotyczących ceny eksportowej, innych niż uwagi omówione już w motywach 41–44 powyżej, potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 62–65 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.1.4. Porównanie

- (59) Wobec braku dodatkowych uwag dotyczących porównania wartości normalnej, innych niż uwagi omówione już w punktach 3.1.2 i 3.1.3 powyżej, potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 66–67 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.1.5. Marginesy dumpingu

- (60) Jak opisano szczegółowo w motywach 17–47, Komisja uwzględniła uwagi zainteresowanych stron i ponownie obliczyła marginesy dumpingu dla Rosji.
- (61) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Grupa Acron	31,9 %
Grupa Eurochem	20,0 %
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	31,9 %

- (62) Obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu po korektach i dostosowaniach dokonanych w następstwie uwag rosyjskich producentów eksportujących po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zostały ponownie ujawnione przedmiotowym przedsiębiorcom.

3.2. Trynidad i Tobago

3.2.1. Wartość normalna

- (63) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 74–79 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (64) W swoich uwagach na temat ujawnienia tymczasowych ustaleń Methanol Holdings (Trinidad) Limited („MHTL”) powtórzył kilka technicznych, specyficznych dla przedsiębiorstwa twierdeń dotyczących konstruowania wartości normalnej, w szczególności dotyczących kosztów produkcji, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku, które należy wykorzystać do obliczenia.

- (65) Komisja zbadała te twierdzenia. Jedno z nich dotyczyło kwestii omówionej w motywie 78 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych (a mianowicie argumentu przyjętego przez Komisję). Ponieważ nowe argumenty MHTL były sprzeczne z jego pierwotnym twierdzeniem, a zmiany tej nie uzasadniono, twierdzenie zostało odrzucone. Ponadto Komisja uznała jedno z pozostałych twierdzeń za uzasadnione. W związku z tym Komisja odpowiednio dostosowała obliczenie wartości normalnej. Ponieważ uwagi dotyczyły danych specyficznych dla przedsiębiorstwa wykorzystanych do obliczeń i były traktowane jako poufne ze względu na fakt, że odnoszą się do kosztów produkcji, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, powody ich odrzucenia lub przyjęcia wyjaśniono zainteresowanej stronie w specjalnym ujawnieniu.

3.2.2. Cena eksportowa

- (66) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywach 80–82 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (67) W swoich uwagach na temat ujawnienia tymczasowych ustaleń MHTL przedłożył kilka technicznych, specyficznych dla przedsiębiorstwa twierdzeń dotyczących obliczania ceny eksportowej, w szczególności w odniesieniu do danych służących do ustalenia ceny eksportowej oraz dostosowania ceny z tytułu kosztów poniesionych między przywozem i odsprzedażą.
- (68) Komisja zbadała te twierdzenia i uznała niektóre z nich za uzasadnione. W związku z tym Komisja dostosowała obliczenie ceny eksportowej. Ponieważ uwagi dotyczyły danych specyficznych dla przedsiębiorstwa wykorzystanych do obliczeń i były traktowane jako poufne ze względu na fakt, że odnoszą się do cen transferowych i innych kosztów, powody ich odrzucenia lub przyjęcia wyjaśniono zainteresowanej stronie w specjalnym ujawnieniu.

3.2.3. Porównanie

- (69) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących porównania potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 83 i 84 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2.4. Marginesy dumpingu

- (70) Jak opisano szczegółowo w motywach 50–57, Komisja uwzględniła uwagi przekazane przez MHTL i ponownie obliczyła marginesy dumpingu dla Trynidadu i Tobago.
- (71) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Methanol Holdings (Trinidad) Limited	55,8 %
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	55,8 %

- (72) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń nie otrzymano żadnych uwag dotyczących obliczeń dumpingu MHTL.

3.3. Stany Zjednoczone Ameryki

3.3.1. Wartość normalna

- (73) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 90–98 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (74) W swoich uwagach na temat ujawnienia tymczasowych ustaleń CF Industries Holdings („CFI”) twierdził, że Komisja niesłusznie wstępnie odrzuciła jego wniosek o ustalenie zyskowności sprzedaży krajowej na podstawie kosztów produkcji każdego zakładu produkcyjnego osobno, gdy stwierdziła, że określanie zyskowności w ramach badania zwykłego obrotu handlowego przeprowadza się na poziomie podmiotu prawnego.

- (75) W tym względzie CFI utrzymywał, że takiemu sposobowi argumentowania brakuje uzasadnienia prawnego, ponieważ Trybunał Sprawiedliwości w sprawie *Alumina* ⁽¹⁴⁾ orzekł, że art. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nie dostarcza wyczerpującej listy metod pozwalających na ustalenie, czy ceny były stosowane w ramach zwykłego obrotu handlowego, oraz że w badaniu zwykłego obrotu handlowego Komisja powinna zbadać zyskowość sprzedawanego produktu na podstawie kosztu produkcji tego konkretnego produktu.
- (76) Ponadto CFI odniósł się do podejścia Komisji we wcześniejszych dochodzeniach ⁽¹⁵⁾, w przypadku których Komisja rutynowo stosowała koszty produkcji specyficzne dla zakładu do określenia zyskowości sprzedaży krajowej.
- (77) Ponadto CFI argumentował, że przekazał dane, które umożliwiły śledzenie transakcji sprzedaży aż do zakładu produkcji.
- (78) Komisja zbadała twierdzenia przedstawione w motywach 74–77 i stwierdziła, że Trybunał Sprawiedliwości w sprawie *Alumina* jedynie stwierdził fakt, że art. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nie dostarcza wyczerpującej listy metod służących do ustalenia, czy sprzedaż krajowa była prowadzona w ramach zwykłego obrotu handlowego. Trybunał Sprawiedliwości nie zobowiązał jednak Komisji do przeprowadzenia badania dotyczącego części przedsiębiorstwa, które nie stanowią osobnego podmiotu prawnego.
- (79) Ponadto w toku dochodzeń, do których odniósł się CFI, Komisja zbadała poszczególne zakłady produkcyjne, ponieważ przedsiębiorstwa te, aczkolwiek będące członkami tej samej grupy, były osobnymi podmiotami prawnymi.
- (80) W następstwie ustaleń Komisji, wyjaśnionych w motywach 78 i 79, nie było konieczności badania, czy dane przekazane przez CFI umożliwiłyby ustalenie wyraźnego powiązania między poszczególnymi transakcjami sprzedaży krajowej i zakładami produkcyjnymi. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.
- (81) W swoich uwagach w sprawie ujawnienia ostatecznych ustaleń CFI powtórzyło swój argument dotyczący zyskowości sprzedaży krajowej. Przedsiębiorstwo stwierdziło, że Komisja powinna była rozważyć nie tylko to, czy zakłady produkcyjne stanowią oddzielne osoby prawne, ale również to, czy struktura grupy umożliwiała identyfikację producenta w grupie w odniesieniu do sprzedaży i produkcji, ponownie odwołując się do ustaleń Komisji z dochodzenia w sprawie rur bez szwu (zob. motyw 76).
- (82) W odniesieniu do powyższego argumentu Komisja przypominała, że dochodzenie, na które powołuje się CFI, charakteryzowało się własnymi szczególnymi cechami. Wniosek Komisji w sprawie rur bez szwu, zgodnie z którym obliczenie indywidualnych marginesów dumpingu było możliwe, ponieważ możliwe było określenie producenta w odniesieniu do sprzedaży i produkcji, był zasadny wyłącznie po spełnieniu pierwszego podstawowego warunku – tj. jeżeli przedsiębiorstwa objęte tym dochodzeniem były odrębnymi podmiotami prawnymi, co nie ma miejsca w przypadku CFI.
- (83) Ponadto nawet jeżeli Komisja rozważała dokonanie oceny zyskowości krajowej sprzedaży w podziale na zakłady, określenie producenta nie zawsze byłoby możliwe. Przedsiębiorstwo prowadzi sprzedaż na rynku krajowym bezpośrednio z zakładu produkcyjnego albo za pośrednictwem znacznej liczby zbiorników dystrybucyjnych. Komisja ustaliła, że poszczególne zakłady produkcyjne zaopatrywały więcej niż jeden zbiornik dystrybucyjny, a większość zbiorników dystrybucyjnych była zaopatrywana przez więcej niż jeden zakład produkcyjny. Dlatego też niemożliwe jest określenie wyraźnego związku między transakcjami sprzedaży a zakładem, w którym wyprodukowano konkretny produkt.
- (84) W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.

3.3.2. Cena eksportowa

- (85) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących ceny eksportowej potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 99–100 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

⁽¹⁴⁾ Sprawa C-393/13 P, Rada/*Alumina* d.o.o., EU:C:2014:2245, pkt 25.

⁽¹⁵⁾ Na przykład sprawa dotycząca rur bez szwu – rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 585/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub ze stali pochodzących z Rosji i Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia, zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, oraz kończące przegląd wygaśnięcia dotyczący przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub ze stali pochodzących z Chorwacji (Dz.U. L 174 z 4.7.2012, s. 5), motyw 60; rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1469 z dnia 1 października 2018 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. L 246 z 2.10.2018, s. 20), motyw 81.

3.3.3. Porównanie

- (86) W motywach 101 i 102 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wyjaśniono, w jaki sposób dokonano porównania między wartością normalną a ceną eksportową.
- (87) W swoich uwagach na temat ujawnienia tymczasowych ustaleń CFI twierdził, że aby porównanie było obiektywne, Komisja powinna była zastosować dwa dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego: dostosowanie ilości i dostosowanie kosztu.
- (88) Jeżeli chodzi o dostosowanie ilości, CFI twierdził, że należało dokonać dostosowania ceny transakcji sprzedaży krajowej z tytułu wpływu, jaki na cenę sprzedaży wywarły różnice ilości dostarczanych na rynek krajowy i na rynek Unii, ponieważ liczba poszczególnych transakcji jest zazwyczaj niewielka na rynku krajowym, ale duża w przypadku wywozu do Unii.
- (89) W tym względzie CFI przekazał również obliczenie wykazujące różnicę średnich ważonych cen sprzedaży krajowej w przypadku różnych ilości sprzedaży. Chociaż Komisja uznała istnienie różnicy cen, nie mogła wykluczyć, że różnica ta została spowodowana przez inne czynniki, takie jak sezonowy charakter produktu objętego postępowaniem, czas, w którym podpisano umowę stanowiącą podstawę sprzedaży, oraz wielkość sprzedaży przewidzianej w umowie sprzedaży (a nie pojedynczej wysyłki).
- (90) Ponadto przedsiębiorstwo nie dostarczyło żadnych dowodów potwierdzających, że przy negocjowaniu ceny sprzedaży uwzględniło ilość sprzedaży (polityki cenowej, wymiany wiadomości e-mail itp.). Co więcej, Komisja stwierdziła, że wszelkie dodatkowe koszty związane z przeładunkiem i transportem niewielkich ilości w porównaniu z dużymi ilościami uwzględniono jako odliczenia. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.
- (91) Jeżeli chodzi o dostosowanie kosztu, CFI twierdził, że Komisja powinna była dostosować cenę sprzedaży krajowej ze względu na różnice kosztów produkcji poszczególnych zakładów produkcyjnych. CFI przedstawił szereg argumentów specyficznych dla przedsiębiorstwa, popierających to twierdzenie.
- (92) Komisja zbadała te argumenty, uznała twierdzenie za nieuzasadnione, a następnie je odrzuciła. Ponieważ argumenty były traktowane jako poufne, powody ich odrzucenia wyjaśniono zainteresowanej stronie w specjalnym ujawnieniu.
- (93) W swoich uwagach w sprawie ujawnienia ostatecznych ustaleń CFI powtórzyło swój argument dotyczący dostosowania kosztu. Przedsiębiorstwo nie przedstawiło jednak żadnych nowych dowodów na poparcie tego argumentu. W związku z tym Komisja potwierdziła, że argument ten został odrzucony.
- (94) Ponadto CFI ponownie stwierdziło, że Komisja powinna zastosować dostosowanie z tytułu różnicy w ilościach sprzedawanych zwykle na rynku krajowym i wywozonych do Unii. CFI argumentowało, że różnice w cenach nie zostały uwzględnione we wnioskowanym odliczeniu od kosztów transportu, ponieważ porównania cen wykorzystanego do oceny dostosowania ilościowego dokonano po odjęciu kosztów transportu. CFI twierdziło ponadto, że istnieją znaczące korzyści skali (zwłaszcza w zakresie kosztów administracyjnych, kosztów marketingu i sprzedaży, ale również w zakresie planowania produkcji itp.), które umożliwiają przedsiębiorstwu pobieranie niższych cen *ex-works*.
- (95) Komisja stwierdziła, że chociaż porównania poziomu cen dokonano w odniesieniu do cen pomniejszych o wszystkie odliczenia, wszelkie korzyści skali dotyczące transportu i przeładunku dużych przesyłek w porównaniu z małymi przesyłkami zostały już uwzględnione w tych odliczeniach. W odniesieniu do korzyści skali dotyczących kosztów administracyjnych oraz kosztów marketingu i sprzedaży CFI nie przedstawiło żadnych dowodów potwierdzających ten argument. Ponadto faktycznie poniesione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne zostały odzwierciedlone w cenie sprzedaży krajowej w ramach zyskowych transakcji wykorzystanych do obliczenia wartości normalnej. W związku z tym Komisja potwierdziła, że argument ten zostaje odrzucony.
- (96) Ponieważ odrzucono oba twierdzenia CFI, Komisja potwierdziła ustalenia przedstawione w motywach 101 i 102 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.3.4. Marginesy dumpingu

- (97) Jak opisano szczegółowo w motywach 60–77 powyżej, Komisja odrzuciła wszystkie twierdzenia CFI w odniesieniu do obliczania dumpingu i tym samym potwierdziła tymczasowe marginesy dumpingu dla USA.

- (98) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
CF Industries Holdings, Inc.	37,3 %
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	37,3 %

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (99) Producenci eksportujący Acron i CFI zauważyli, że dwaj producenci unijni, których udział w produkcji unijnej stanowi około 30 %, wyrazili sprzeciw wobec skargi. CFI zauważył również, że kilku innych producentów się nie zgłosiło, nie będzie miało na nich wpływu przywóz będący przedmiotem dochodzenia oraz zakwestionowali oni wiarygodność wskaźników szkody.
- (100) Komisja przypomniała, że próba obejmuje trzech z czterech największych producentów unijnych, którzy wspólnie odpowiadają za ponad 50 % unijnej produkcji i sprzedaży. W związku z tym próba jest wyraźnie reprezentatywna dla przemysłu Unii. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 134 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wiele wskaźników szkody ustalono na poziomie makroekonomicznym, a więc na podstawie wszystkich producentów unijnych.
- (101) Co więcej, producenci reprezentujący ponad 50 % produkcji unijnej poparli wszczęcie dochodzenia i w związku z tym spełniono wymogi prawne dotyczące legitymacji procesowej.
- (102) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 108–109 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (103) Wobec braku uwag w odniesieniu do konsumpcji w Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 110–112 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.3. Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie

- (104) Producent eksportujący Acron twierdził, że przywóz z państw skumulowanych nie wzrósł po 2016 r. oraz że wszelki późniejszy wzrost wynikał ze spadku przywozu z państw trzecich. Przedsiębiorstwo to twierdziło, że istotny wzrost przywozu płynnego nawozu takiego jak mieszaniny mocznika i azotanu amonu był niemożliwy, ponieważ logistyka i wydajność zapasów ograniczają taki wzrost. Podobnie producent eksportujący CFI i stowarzyszenie użytkowników AGPB twierdzili, że dokonując oceny wzrostu wielkości przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, w okresie badanym, Komisja nie uwzględniła faktu, że część tego wzrostu przywozu miała na celu zastąpienie albo przywozu z Egiptu, który gwałtownie spadł, albo wielkości wcześniej dostarczanej przez producenta unijnego, który w międzyczasie zaprzestał produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu. W związku z tym dodatkowa wielkość przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, w okresie badanym, która mogła mieć wpływ na przemysł Unii, wyniosłaby mniej niż połowę 672 000 ton podanych w tabeli 2 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W tym względzie Komisja zauważyła jednak, że – jak przedstawiono w tabeli 2 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, wzrastał od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem każdego roku zarówno w ujęciu bezwzględnym, jak i w stosunku do wielkości rynku. W związku z tym twierdzenia te zostały odrzucone.
- (105) Stowarzyszenia użytkowników AGPB oraz IFA twierdziły, że udział przemysłu Unii w rynku wzrósł po okresie objętym dochodzeniem. Po pierwsze, w tym zakresie Komisja zazwyczaj bada tendencje mające znaczenie dla oceny szkody, w tym przywóz, na podstawie określonego wieloletniego okresu odniesienia, który jest taki sam w przypadku wszystkich odnośnych danych i kończy się bezpośrednio przed wszczęciem dochodzenia. Zdarzeń, które miały miejsce później, co do zasady nie należy brać pod uwagę, ponieważ wykraczają poza ten okres odniesienia. Po drugie, samo wszczęcie dochodzenia prawdopodobnie miało zakłócający wpływ na zmiany udziału przemysłu Unii w rynku od okresu objętego dochodzeniem. Po trzecie, w celu obliczenia udziału w rynku w okresie następującym po okresie objętym dochodzeniem niezbędne byłoby pozyskanie i zweryfikowanie przez Komisję nowszych danych w odniesieniu do sprzedaży przemysłu Unii na rynku Unii, co nie miało miejsca. Ze wszystkich tych powo-

dów twierdzenie to zostało zatem odrzucone.

- (106) Producenci eksportujący Acron, CFI i Eurochem zakwestionowali obliczenia podjęcia cenowego dokonane przez Komisję. Po pierwsze, nie zgodzili się z faktem, że Komisja – w odniesieniu do części cen sprzedaży przemysłu Unii – wykorzystwała cenę dostarczenia do portów takich jak Rouen (Francja) i Gandawa (Belgia), jak należycie wyjaśniono w motywach 128–129 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Również w tym zakresie Eurochem utrzymywał, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych nie określono wyraźnie, w odniesieniu do jak dużej ilości tej sprzedaży miało to miejsce.
- (107) Komisja wyjaśniła, że w celu dokonania obliczeń podjęcia cenowego ustaliła jedną cenę sprzedaży przemysłu Unii dla jedynego rodzaju produktu wywożonego z państw, których dotyczy postępowanie (mieszanin mocznika i azotanu amonu o stężeniu azotu 32 %). Ceną tą była zweryfikowana cena sprzedaży tego rodzaju produktu stosowana przez producentów unijnych objętych próbą. Około 40 % wspomnianej sprzedaży trafiało do portów takich jak Rouen lub Gandawa, a wspomniane ceny sprzedaży zostały skorygowane z powodów określonych w motywie 128 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W odniesieniu do pozostałych 60 % sprzedaży unijnej dokonanej przez strony objęte próbą zastosowano cenę sprzedaży *ex-works*, ponieważ w przypadku tej sprzedaży fracht morski nie jest wymagany, aby dostarczyć produkt do głównego punktu porównania (zazwyczaj Rouen lub Gandawy). Uzyskaną w ten sposób średnią ważoną cenę sprzedaży przemysłu Unii wykorzystano do obliczeń podjęcia cenowego. W związku z tym sugestia zawarta w motywie 130 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że do dokonania porównania wykorzystano różne rodzaje produktu, była błędna, ponieważ wszelki przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, obejmował ten sam rodzaj produktu, tzn. mieszaniny mocznika i azotanu amonu o stężeniu azotu 32 %, i wyłącznie ten rodzaj produktu wykorzystano także po stronie przemysłu Unii. Również stwierdzenia, zawarte w motywach 127 i 129 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że sprzedaż przemysłu Unii wiążąca się z frachtem morskim w celu dostawy do portów w Europie zachodniej stanowi „jedną trzecią”, a pozostała sprzedaż przemysłu Unii – „dwie trzecie”, nie były w pełni dokładne i właściwsze byłoby określenie tych proporcji jako odpowiednio „40 %” i „60 %”.
- (108) Producent unijny OCI Nitrogen twierdził, że żaden z powodów przytoczonych przez Komisję w motywie 128 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych nie uzasadnia odstąpienia od jej zwykłej praktyki porównywania ceny CIF na granicy Unii producentów eksportujących z ceną *ex-works* producentów unijnych. Twierdził, że przytoczone powody albo bardzo często występują w wielu dochodzeniach antydumpingowych, albo w nieuczciwy sposób mają na celu zrekompensowanie niekorzystnych warunków konkurencji, których doświadczają producenci ze względu na swoją lokalizację, albo mają zastosowanie w takim samym stopniu wobec producentów eksportujących. Po ostatecznym ujawnieniu Eurochem przedstawił podobne uwagi. Komisja odrzuciła ten zarzut, ponieważ uznała, że z tekstu wspomnianego motywu jasno wynikało, iż sytuacja w tym konkretnym przypadku była tak wyjątkowa, że rzeczywiście wymagała przyjętego podejścia. Zainteresowane strony nie wskazały obiektywnych powodów przemawiających przeciwko podejściu Komisji. Miały również wątpliwości, czy Komisja zastosowała wcześniej to podejście w podobnych wyjątkowych okolicznościach. Chociaż kwestia, czy Komisja postąpiła tak wcześniej, jako taka jest nieistotna, Komisja rzeczywiście musiała czasami zastosować tę metodykę we wcześniejszych dochodzeniach, w przypadkach gdy występowały podobnie złożone sytuacje – jak w niedawnym dochodzeniu w sprawie stalowych prętów zbrojeniowych o wysokiej wytrzymałości zmęczeniowej⁽¹⁶⁾. Nawet jeżeli powody nieodstąpienia od ceny *ex-works* w niniejszym dochodzeniu mogły być inne, jak twierdzi Eurochem, to świadczy to o tym, że Komisja uznaje za stosowne odejść od swojego standardowego podejścia, jeżeli wymagają tego okoliczności.
- (109) Jeżeli chodzi o cenę eksportową współpracujących producentów eksportujących, zdecydowana większość sprzedaży trafiała do portów w zachodniej Europie, takich jak Rouen lub Gandawa. Cena eksportowa wykorzystana do obliczeń podjęcia cenowego obejmowała koszty transportu w celu dostarczenia do portu przeznaczenia (CIF) w tych lokalizacjach. W przypadku niewielkiej ilości sprzedaży zadeklarowanej w innym miejscu w Unii, cena eksportowa również obejmowała koszty transportu do poziomu CIF na granicy Unii. W związku z tym obliczenie podjęcia cenowego zapewniało symetrię między stroną Unii i stroną eksportową.
- (110) Komisja utrzymała zatem swój pogląd, że dostosowanie określonej sprzedaży przemysłu Unii do poziomu CIF w niniejszym dochodzeniu było właściwe z powodów podanych w motywach 126–131 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Oczywiście jest, że współwystąpienie faktów dotyczących tego rynku opisanych w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych stanowi wyjątkową sytuację. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1246 z dnia 28 lipca 2016 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych prętów zbrojeniowych o wysokiej wytrzymałości zmęczeniowej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 204 z 29.7.2016, s. 70).

- (111) Po ostatecznym ujawnieniu Eurochem zakwestionował symetrię między stroną przemysłu Unii a stroną eksportową, twierdząc, na podstawie danych Eurostatu, że 35 % przywozu z Rosji nie było przeznaczone do Francji i Belgii, w związku z czym nie odbywało się przez porty takie jak Rouen lub Gandawa. Przedsiębiorstwo twierdziło, że w odniesieniu do tych 35 % rosyjskiej sprzedaży do Unii cena przemysłu Unii uwzględniała dostosowanie z tytułu transportu do Rouen lub Gandawy, podczas gdy przywóz z Rosji nie był na tym poziomie. Twierdzenie to zostało odrzucone, ponieważ w przypadku sprzedaży przemysłu unijnego wykorzystanej do porównania zastosowano ceny CIF zamiast cen *ex-works* jedynie w stosownych przypadkach w odniesieniu do sprzedaży (zazwyczaj w odniesieniu do sprzedaży dokonywanej przez Rouen lub Gandawę), a nie w przypadku całej pozostałej sprzedaży.
- (112) Kilka zainteresowanych stron argumentowało, że metodyka zastosowana do obliczenia podcięcia cenowego była błędna i niezgodna z wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2019 r., tj. wydanego na jeden dzień przed nałożeniem środków tymczasowych, w sprawie T-301/16 Jindal Saw Ltd i Jindal Saw Italia SpA/Komisja Europejska („Jindal Saw”) ⁽¹⁷⁾. W szczególności stwierdzono, że cena przemysłu Unii wykorzystana do tych obliczeń i ceny eksportowe nie były na tym samym poziomie handlu. Zainteresowane strony stwierdziły, że ceny przemysłu Unii zostały dostosowane, aby odzwierciedlać ceny w miejscu dostarczenia użytkownikowi końcowemu, natomiast ceny producentów eksportujących przyjęto według wartości CIF na granicy Unii, niezależnie od miejsca dostarczenia użytkownikowi końcowemu. Podobnie argumentowano, że w świetle sprawy Jindal Saw Komisja powinna porównać unijne ceny sprzedaży pierwszym niezależnym nabywcom z cenami sprzedaży stosowanymi przez przedsiębiorstwa powiązane producentów eksportujących przy sprzedaży pierwszym niezależnym nabywcom. Komisja nie postąpiła w ten sposób, ponieważ w odniesieniu do producentów eksportujących obniżyła ceny ich unijnej sprzedaży o kwotę kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ich powiązanych przedsiębiorstw handlowych, natomiast w odniesieniu do sprzedaży przemysłu Unii za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych Komisja nie dokonała takiego odliczenia. Jedna ze stron twierdziła również, że w metodyce Komisji nie uwzględniono faktu, iż nie cała sprzedaż była ostatecznie przeznaczona na rynek belgijski i francuski, a zastosowane ceny nie obejmują kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych poniesionych przez powiązane przedsiębiorstwa handlowe z tytułu dostawy do klientów oraz zysku osiągniętego przez te przedsiębiorstwa z tego tytułu.
- (113) W odniesieniu do sprawy Jindal Saw Sąd Unii Europejskiej wykrył błąd polegający na tym, że Komisja odjęła koszty sprzedaży powiązanych importerów Jindal w Unii od sprzedaży pierwszym niezależnym nabywcom, natomiast koszty sprzedaży powiązanych podmiotów handlowych przemysłu Unii nie zostały odjęte od cen sprzedaży przemysłu Unii pierwszym niezależnym klientom. W związku z tym Sąd stwierdził, że obie ceny nie zostały porównane symetrycznie na tym samym poziomie handlu.
- (114) Komisja podjęła decyzję o uzupełnieniu obliczeń podcięcia cenowego przeprowadzonych na etapie tymczasowym w świetle tego najnowszego wyroku Sądu oraz uwag na ich temat otrzymanych od zainteresowanych stron. Komisja zauważyła, że sprawa Jindal Saw zasadniczo dotyczy kwestii obiektywnego porównania między cenami przywozu a cenami przemysłu Unii oraz poziomu handlu. W zakresie ustalania średnich cen sprzedaży przemysłu Unii transakcje sprzedaży za pośrednictwem stron powiązanych stanowiły jedynie około 40 % sprzedaży przemysłu Unii objętej próbą wykorzystanej do porównania. Koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne poniesione przez powiązane przedsiębiorstwa handlowe oraz zysk osiągnięty przez te przedsiębiorstwa były niskie i – ponieważ większość sprzedaży przemysłu Unii nie odbywała się za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych – ustalenie dotyczące podcięcia cenowego w odniesieniu do łącznego przywozu nie zostałoby podważone, nawet jeżeli obliczenia skorygowano by o takie pozycje. Sprzedaży przemysłu Unii stronom powiązanim dokonywano po cenach rynkowych i nie było żadnej różnicy między cenami sprzedaży stronom powiązanim a cenami sprzedaży klientom niepowiązanim. Po odjęciu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych unijnych powiązanych podmiotów handlowych nadal obserwowano by podcięcie cenowe w przypadku wszystkich producentów eksportujących (z wyjątkiem jednego) i w każdym razie istniałoby podcięcie cenowe w przypadku każdego państwa, którego dotyczy postępowanie. W związku z tym Komisja twierdziła, że metodyka ustalania podcięcia cenowego na etapie tymczasowym nie była w sposób oczywisty niewłaściwa, jak utrzymywało kilka zainteresowanych stron.
- (115) W każdym razie stosowność wstępnego obliczenia podcięcia cenowego została ponadto potwierdzona dodatkowym obliczeniem, w którym pominięto sprzedaż przemysłu Unii za pośrednictwem stron powiązanych. Część sprzedaży wykorzystana w tym obliczeniu nadal stanowiła dużą i reprezentatywną wielkość sprzedaży przemysłu Unii, tj. około 60 % mieszanin mocznika i azotanu amonu o stężeniu azotu 32 %, sprzedawanych przez strony objęte próbą. Wielkość ta była podobna do wielkości przywozu z Rosji i USA i wyraźnie wyższa niż przywóz z Trynidadu i Tobago. Z tego dodatkowego obliczenia wykluczono również bardzo niewielką część sprzedaży, którą stanowiła sprzedaż użytkownikom końcowym. W związku z tym sprzedaż Unii znajdowała się na tym samym poziomie

⁽¹⁷⁾ http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?docid=212842&text=&dir=&doclang=PL&part=1&occ=first&mode=lst&pageIndex=0&cid=593705

handlu co dane dotyczące wszelkiego przywozu. To drugie obliczenie wykazało podcięcie cenowe na nieznacznie wyższych poziomach niż przy zastosowaniu wstępnie ustalonej metodyki. Marginesy tego obliczenia mieściły się w przedziale 3,7 %–11,2 %. Po ostatecznym ujawnieniu Eurochem stwierdził, że w wyniku tego obliczenia nie powstałoby obiektywne porównanie, ponieważ w obliczeniu porównywano wyłącznie sprzedaż klientom niepowiązanym przemysłu Unii ze sprzedażą przedsiębiorstwa stronom powiązanym. Ta uwaga jest jednak błędna, ponieważ w porównaniu wykorzystano sprzedaż Eurochemu klientom niepowiązanym dostosowaną odpowiednio do poziomu CIF. Eurochem sugerował również wykorzystanie wybranych stawek transportowych (przedstawionych w tabeli w jego uwagach do ujawnienia ostatecznych ustaleń), aby obliczyć cenę CIF producentów unijnych. Wydaje się jednak, że stawki te są stawkami Eurochemu i dotyczą punktów wyjścia niestosowanych przez przemysł Unii. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone, ponieważ doprowadziłoby do mniej dokładnego obliczenia.

- (116) Komisja zauważyła, że dzięki tym dodatkowym obliczeniom wyraźnie udowodniono, że przywóz towarów po cenach dumpingowych podcina ceny przemysłu Unii niezależnie od zastosowanej metodyki. W związku z tym twierdzenia stron w tej kwestii zostały odrzucone.
- (117) Oprócz ustalonego podjęcia cenowego w toku dochodzenia wykazano, że w każdym razie wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych miał spowodować tłumienie cen na rynku Unii w okresie objętym dochodzeniem. W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych już skoncentrowano się na istnieniu tłumienia cen, w szczególności w motywach 149, 166 i 167. Ponadto potwierdzają to dane przedstawione w odpowiedzi na argument jednej z zainteresowanych stron w motywie 131 poniżej. Otóż jak dokładniej omówiono w motywach 125 i 131, w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych wyraźnie podkreślono tłumienie cen na rynku Unii, ponieważ podniesienie cen sprzedaży do celu pokrycia znacznego wzrostu kosztów było niemożliwe, co najlepiej pokazano w tabeli 7. Niezdolność przemysłu Unii do podniesienia cen sprzedaży spowodowana była wpływem rosnącej wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii. Z wszystkich tych danych wynika, że oprócz ostatecznego podjęcia cenowego przywóz towarów po cenach dumpingowych spowodował znaczne tłumienie cen w rozumieniu art. 3 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
- (118) Producent eksportujący MHTL argumentował również, że obliczenie podjęcia cenowego było niezgodne z wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie T-107/08, Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG/Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska („Kazchrome”) ⁽¹⁸⁾. Zgodnie z tym wyrokiem do obliczeń podjęcia cenowego (i zaniżania cen) należałoby wykorzystać cenę końcową dla klienta, a nie „teoretyczną cenę skonstruowaną przez Komisję”. W wyroku tym zawarto jednak wymóg, aby punkt porównania był rzeczywistym fizycznym punktem, w którym klienci porównują ceny na rynku Unii. Mając na uwadze, że głównym punktem porównania cen na rynku Unii była cena CIF po ocleniu oraz że brano pod uwagę cenę CIF na granicy, w tym w przypadku gdy przywóz był poddawany odprawie celnej w Europie Zachodniej w Rouen i Gandawie, Komisja była przekonana, że obliczenie jest w pełni zgodne z wyrokiem w sprawie Kazchrome.
- (119) Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że sprawa Kazchrome dotyczyła szczególnej sytuacji związanej z towarami przywożonymi na rynek Unii najpierw przez Litwę (w tranzycie), a następnie do Rotterdamu, gdzie przechodziły odprawę celną. W tym przypadku Komisja podjęła decyzję o obliczeniu podjęcia cenowego i zaniżania cen na podstawie ceny w punkcie tranzytu, w przeciwieństwie do ceny po odprawie celnej. W prowadzonym dochodzeniu nie miało to miejsca, ponieważ nie ulegało wątpliwości, że cena wykorzystana do obliczenia zaniżania cen i podjęcia cenowego opierała się na cenie CIF po odprawie celnej.
- (120) Komisja była przekonana, że ceny eksportowe ustalone przez Komisję i ceny *ex-works* przemysłu Unii, dostosowane do poziomu CIF w stosownych przypadkach, zapewniły podstawę sprawiedliwego i rozsądnego porównania. Należy pamiętać, że porównanie doskonale oznaczałoby, że należy uwzględnić jedynie oferty dotyczące tego samego zamówienia, ponieważ wyłącznie wtedy warunki sprzedaży byłyby identyczne. Ponieważ porównanie doskonale nie jest możliwe, Komisja była przekonana, że metodyka oparta na średnich cenach odnotowanych w przypadku podobnych produktów w okresie objętym dochodzeniem trwającym jeden rok jest sprawiedliwa. Metodyka ta została wyraźnie przedstawiona w ramach ujawnienia ustaleń.
- (121) Ponadto Komisja uważa, że metoda obliczania podjęcia cenowego proponowana przez zainteresowane strony prowadziłaby do nierównego traktowania w obliczaniu ich marginesów oraz marginesów pozostałych producentów eksportujących objętych próbą, sprzedających niezależnym importerom. Metodyka zastosowana w odniesieniu do

⁽¹⁸⁾ Sprawa T-107/08, Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG/Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska, ECLI:EU:T:2011:704.

innych producentów eksportujących opierała się na cenie eksportowej na poziomie CIF, która oczywiście wyklucza koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk z odsprzedaży w Unii po odprawie celnej. Metodyka stosowana przez Komisję zapewniła identyczne traktowanie w obu sytuacjach (a mianowicie w sytuacji dokonywania wywozu do podmiotów powiązanych i do podmiotów niezależnych w Unii). W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

- (122) Producent eksportujący Acron stwierdził, że w obliczeniu podjęcia cenowego należy dokonać rozróżnienia między mieszaninami mocznika i azotanu amonu o stężeniu azotu 32 % a mieszaninami mocznika i azotanu amonu o stężeniu azotu 30 % – ze względu na duże ilości, które sprzedał on na rynek Unii. Ten argument został powtórzony po ostatecznym ujawnieniu. Zgodnie z metodyką zastosowaną w odniesieniu do obliczeń dumpingu tego producenta eksportującego odsprzedaż produktów rozcieńczonych przeliczono jednak na mieszaniny mocznika i azotanu amonu o stężeniu azotu 32 %, ponieważ ten produkt był przywożony przez stronę powiązaną. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (123) Producent eksportujący CFI stwierdził, że próba producentów unijnych nie była reprezentatywna, ponieważ producenci zlokalizowani we wschodniej części Unii byli rzekomo nadmiernie reprezentowani w porównaniu z producentami w pozostałych częściach. Gdyby Komisja zmieniła próbę w następstwie uwag, które przedsiębiorstwo to przedłożyło na wczesnym etapie dochodzenia (zob. również motyw 12 powyżej), sprzedaż z Europy Wschodniej o wysokich kosztach transportu byłaby w zdecydowanie mniejszym stopniu widoczna w danych liczbowych dotyczących próby. Przedsiębiorstwo to argumentowało, że w konsekwencji cena sprzedaży przemysłu Unii wykorzystana w odniesieniu do podjęcia cenowego oraz wskaźnik podjęcia cenowego byłyby zdecydowanie niższe. Ponadto producent eksportujący przyjął, że sprzedaż producenta objętego próbą – przedsiębiorstwa OCI Nitrogen – nie została wykorzystana w obliczeniach podjęcia cenowego (i zaniżania cen), ponieważ przedsiębiorstwo to nie sprzedawałoby rodzaju produktu wywożonego do Unii przez tego producenta eksportującego.
- (124) Komisja potwierdziła już reprezentatywność próby producentów unijnych w motywie 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Próba obejmowała ponad 50 % całkowitej unijnej produkcji i wielkości sprzedaży i opierała się na największej ilości produkcji i sprzedaży współpracujących producentów, w tym trzech największych współpracujących producentów. Jeżeli chodzi o domniemaną nadmierną reprezentację producentów wschodnioeuropejskich, wykluczenia dwóch największych producentów nie uznano za właściwe. W związku z tym próbę ustalono zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz w sposób obiektywny. Po ostatecznym ujawnieniu stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA również zakwestionowały reprezentatywność próby i odniosły się w szczególności do komunikatu prasowego przedsiębiorstwa Yara, aby wykazać, że producenci unijni w ujęciu ogólnym nie ponieśli szkody. Komisja przypominała jednak, że przedsiębiorstwo Yara Sluiskil B.V. zostało pierwotnie wybrane do próby, ale odmówiło współpracy. Ponadto komunikat prasowy dotyczący jednego producenta unijnego nie kwestionuje reprezentatywności wybranej próby. Po ostatecznym ujawnieniu rząd USA stwierdził, że Komisja nie powinna była stosować kontroli wyrywkowej, ale objąć dochodzeniem wszystkich producentów unijnych. Już przed wszczęciem dochodzenia, ze względu na dużą liczbę producentów unijnych objętych postępowaniem oraz w celu zakończenia dochodzenia w terminie określonym prawem, Komisja podjęła decyzję o objęciu dochodzeniem tylko rozsądnie ograniczonej liczby producentów unijnych, wybierając próbę. Jest to całkowicie zgodne z art. 17 rozporządzenia podstawowego. Ta sama strona krytykowała również próbę, ponieważ uznała, że był to stronniczy wybór producentów wnoszących skargę i nie uwzględniono w niej producentów niewnoszących skargi. Należy przypomnieć, że próba została wybrana na podstawie wielkości produkcji i sprzedaży wszystkich znanych producentów, nie tylko przedsiębiorstw wnoszących skargę, zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W istocie pierwotnie wybrano sprzeciwiającego się producenta unijnego, ale strona ta odmówiła współpracy. Zastąpiono ją innym sprzeciwiającym się producentem. Rząd USA podał ponadto w wątpliwość, czy objęte próbą strony stanowiły znaczną część unijnej produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 4.1 Porozumienia antydumpingowego WTO. Po pierwsze art. 4.1 Porozumienia antydumpingowego WTO zawiera odniesienie do definicji przemysłu krajowego, a nie do kontroli wyrywkowej (i w związku z tym nie ma wymogu, aby wybrana próba odpowiadała za znaczącą część unijnej produkcji). Art. 6 Porozumienia antydumpingowego WTO i art. 17 rozporządzenia podstawowego dotyczą kontroli wyrywkowej i – jak stwierdzono powyżej – wybrana próba była w pełni zgodna z tymi przepisami. Uwagi te zostały zatem odrzucone.
- (125) W odniesieniu do posiadanych danych dotyczących sprzedaży, wykorzystanych do obliczenia podjęcia cenowego, Komisja podkreśliła, że w toku dochodzenia wykazano (motywy 149 i 165 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), iż ceny przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem zostały poważnie stłumione przez przywóz towarów po cenach dumpingowych i że dotyczyło to w szczególności dużej ilości sprzedaży dokonanej w miejscach przywozu takich jak Rouen i Gandawa. W tabeli 10 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych pokazano, że wpływ tej okoliczności polegał na tym, że przemysł Unii poniósł straty w okresie objętym dochodzeniem. Założenie, że przemysł Unii był w stanie odzyskać całkowite koszty (w tym koszty transportu), byłoby zatem niesłuszne. Komisja pozostała zatem przy opinii, że ceny na rynku Unii były tłumione od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem. W aktach brak informacji świadczących o tym, że ceny producentów unijnych nieobjętych próbą znacząco różnią od cen producentów objętych próbą. W związku z tym dobór odmiennych producentów unijnych do próby

prawdopodobnie nie wpłynąłby na zidentyfikowane podcięcie cenowe i tłumienie cen. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone. Jeżeli chodzi o sprzedaż przemysłu Unii wykorzystaną do przeprowadzonych obliczeń podjęcia cenowego, Komisja potwierdziła, że przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu o stężeniu 32 % porównano wyłącznie ze sprzedażą przemysłu Unii tego samego rodzaju produktu.

- (126) Oprócz wspomnianego orzecznictwa europejskich sądów producent eksportujący MHTL przytoczył inne podstawy w celu stwierdzenia, że metodyka Komisji służąca do ustalenia podjęcia cenowego jest niezgodna z prawem. Strona ta twierdziła, że zastosowanie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, który odnosi się do konstruowania ceny eksportowej w przypadku sprzedaży za pośrednictwem strony powiązanej w Unii, poprzez analogię do obliczeń podjęcia cenowego i zaniżania cen stanowi naruszenie art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przepis ten miałby zastosowanie wyłącznie do obliczania dumpingu i nie mógłby być stosowany w kontekście analizy szkody. Ponadto zastosowana metodyka naruszałaby również prawo WTO, ponieważ nie stanowi obiektywnego porównania.
- (127) Komisja przypominała, że jeżeli chodzi o określenie marginesu podjęcia cenowego oraz ustalenie istnienia podjęcia cenowego w danym państwie, w rozporządzeniu podstawowym nie przewidziano konkretnej metodyki. Przy ocenie tego czynnika Komisja posiada zatem szeroki margines swobody. Swoboda ta ograniczona jest potrzebą oparcia wniosków na zebranych dowodach i dokonania obiektywnej oceny zgodnie z wymogami art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja przypominała również, że art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wyraźnie stanowi, że istnienie znacznego podjęcia cenowego należy badać na poziomie przywozu towarów po cenach dumpingowych, a nie na poziomie wszelkich późniejszych cen odsprzedaży na rynku Unii.
- (128) Na tej podstawie w odniesieniu do elementów uwzględnionych przy obliczaniu podjęcia cenowego (w szczególności ceny eksportowej) Komisja musi wskazać pierwszy punkt, w którym ma (lub może mieć) miejsce konkurencja z producentami unijnymi na rynku Unii. Punktem tym jest mianowicie cena zakupu dla pierwszego importera niepowiązanego, ponieważ – co do zasady – przedsiębiorstwo to ma wybór, czy źródłem jego zakupu będzie przemysł Unii, czy dostawcy zagraniczni. Ocena ta powinna opierać się na poziomie ceny eksportowej na granicy Unii, który uznaje się za poziom porównywalny z ceną *ex-works* przemysłu Unii. W przypadku sprzedaży eksportowej za pośrednictwem powiązanych importerów punktem porównania powinien być moment następujący zaraz po przekroczeniu przez towar granicy Unii, a nie późniejszy etap w sieci dystrybucji, np. moment sprzedaży towaru użytkownikowi ostatecznemu. Tym samym, analogicznie do podejścia przyjętego przy obliczaniu marginesu dumpingu, cenę eksportową konstruuje się na podstawie ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi, należycie dostosowanej zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ wspomniany artykuł jest jedynym przepisem rozporządzenia podstawowego, który zawiera wskazówki dotyczące konstruowania ceny eksportowej, stosowanie tego artykułu w drodze analogii jest uzasadnione. W odniesieniu do obliczeń zaniżania cen Komisja zauważyła, że zastosowanie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie doprowadziło do asymetrycznego porównania (w przeciwieństwie do sprawy *Jindal Saw*), ponieważ na potrzeby porównania zaniżania cen cena docelowa przemysłu Unii została skonstruowana z uwzględnieniem kosztów produkcji, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku docelowego wyłącznie podmiotu produkującego i w związku z tym jest porównywalna ze skonstruowaną ceną eksportową. Innymi słowy koszty podmiotów handlowych powiązanych z producentami unijnymi nie zostały uwzględnione podczas porównywania ceny docelowej przemysłu Unii ze skonstruowaną ceną eksportową.
- (129) Producent eksportujący Eurochem twierdził również, że Komisja popełniła szereg błędów pisarskich w obliczeniu podjęcia cenowego, w szczególności w odniesieniu do obliczenia ceny eksportowej na poziomie CIF, i po poprawieniu tych błędów stwierdził, że jego przywóz w Unii nie podcinał cen przemysłu Unii. Komisja przeanalizowała te twierdzenia i w stosownych przypadkach ponownie odpowiednio obliczyła cenę eksportową. Komisja nadal twierdziła, że przywóz tego producenta eksportującego podcinał ceny przemysłu Unii.
- (130) Ten sam producent eksportujący twierdził, że Komisja w obliczeniach podjęcia cenowego powinna przedstawić podział według warunków dostaw stosowanych przez przemysł Unii. Komisja uznała przedstawienie takiego podziału za zbędne w świetle szczegółowych wyjaśnień przedstawionych w odniesieniu do sprzedaży przemysłu Unii na rynku Unii. Twierdzenie to zatem odrzucono.

- (131) Stowarzyszenie Fertilizers Europe zauważyło, że zaniżanie i tłumienie cen były wyraźne w okresie objętym dochodzeniem i że mogą być jeszcze bardziej szkodliwe niż podcięcie cenowe. W tym zakresie Komisja przypomniała, że w motywach 166 i 167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stwierdziła już rzeczywiście, iż unijne ceny rynkowe były zaniżone w 2017 r. oraz że w okresie objętym dochodzeniem unijne ceny rynkowe były tłumione, ponieważ dalszy wzrost kosztów gazu nie skutkował wzrostem cen sprzedaży ze względu na wpływ rosnącej wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych. Bez wątplenia było to możliwe ze względu na koncentrację przywozu w portach takich jak Gandawa i Rouen, przejrzystość rynku, oraz z uwagi na fakt, że mieszaniny mocznika i azotanu amonu są bardzo jednorodnym produktem, który nabywa się niemal wyłącznie na podstawie ceny. W związku z tym przemysł Unii był zmuszony prowadzić sprzedaż przy gwałtownie spadających marżach, co w kulminacyjnym momencie skutkowało stratą wynoszącą 3,5 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (132) Aby dokładniej zbadać twierdzenie niektórych zainteresowanych stron, że obliczenia podjęcia cenowego nie zostały przeprowadzone na tym samym poziomie handlu, Komisja przeanalizowała rodzaje zaangażowanych klientów. Przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, dokonywano na rzecz importerów i dystrybutorów w dużych ilościach. Producenci unijni objęci próbą prowadzili sprzedaż na rzecz przedsiębiorstw handlowych, dystrybutorów, sprzedawców detalicznych produktów rolnych i dużych spółdzielni. Wszyscy ci klienci nabywali produkt w hurtowych ilościach i dostarczali duże ilości swoim klientom. Jedynie bardzo niewielka część sprzedaży przemysłu Unii objętego próbą prowadzona była na rzecz użytkowników końcowych i nie wykorzystano jej w obliczeniu wspomnianym w motywie 115. W związku z tym stwierdzono, że obliczeń podjęcia cenowego dokonano na tym samym poziomie handlu.
- (133) Producent eksportujący CFI stwierdził, że Komisja powinna była uwzględnić sezonowość cen przy przeprowadzaniu obliczeń podjęcia cenowego. Ponieważ mieszaniny mocznika i azotanu amonu nie są stosowane w równym stopniu przez cały rok, ceny znacznie się różnią w zależności od czasu zakupu. Ponadto zakup poza sezonem, a zatem po znacznie niższej cenie, wiązałby się również ze zdecydowanie wyższym kosztem przechowywania niż koszt wykorzystany przez Komisję w obliczeniach podjęcia cenowego (i zaniżania cen) jako kwota skorygowania cen importowych o przechowywanie.
- (134) Komisja przeanalizowała informacje przekazane przez producentów eksportujących objętych próbą pod względem daty wystawienia faktury, aby sprawdzić, czy ceny w okresie objętym dochodzeniem wykazywały wahania sezonowe, i ustalić, które strony prowadziły sprzedaż w szczycie sezonu/poza szczytem sezonu. Komisja stwierdziła, że w okresie objętym dochodzeniem ceny były na najwyższym poziomie w okresie od stycznia do marca 2018 r. W ramach analizy ustalono, że przemysł Unii prowadził sprzedaż stosunkowo równych ilości przez cały rok. Ponadto przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, był również stosunkowo dobrze rozłożony w ciągu całego roku. W związku z tym w dostępnych danych nie było dowodu na jakikolwiek istotny i spójny sezonowy wpływ na obliczenie. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (135) Dwaj rosyjscy producenci eksportujący – Acron i Eurochem – twierdzili, że Komisja popełniła w swoim obliczeniu podjęcia cenowego kilka błędów pisarskich. W szczególności jeden z nich zakwestionował obliczenie wartości CIF w odniesieniu do przeliczenia rozcieńczonego produktu na produkt eksportowany po zastosowaniu przeliczenia do danych ilości. Jak stwierdzono w motywie 52, twierdzenie to zostało odrzucone.
- (136) Po ostatecznym ujawnieniu rząd USA stwierdził, że Komisja, zamiast przeprowadzić analizę skutków cen, m.in. podjęcia cenowego, na podstawie danych obejmujących cały okres badany, dokonała jej wyłącznie na podstawie cen w okresie objętym dochodzeniem. Argument ten zostaje odrzucony. Ustalenia przedstawione w motywach 164–166 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dotyczące skutków cen opierają się na analizie obejmującej cały okres badany. W okresie badanym ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, spadły mianowicie o 30–34 % w zależności od państwa. Ten spadek cen sprzedaży był szczególnie widoczny w 2016 r. (w zależności od państwa spadek ten wyniósł 23–27 % w porównaniu z 2015 r.), w którym to roku odnotowano również największy roczny wzrost wielkości przywozu z państw, których dotyczy postępowanie – o 50 %. W 2016 r. doszło również do największego spadku cen sprzedaży przemysłu Unii (o 26 %) oraz rozpoczął się spadek zyskowności przemysłu Unii. Trendy cenowe dotyczące zarówno cen przywozu, jak i cen przemysłu Unii wskazują na zaniżenie/tłumienie cen spowodowane przedmiotowym przywozem w okresie badanym. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 152 poniżej, podcięcie cenowe jest tylko jednym z czynników w znacznie szerszej analizie skutków cen, w której zaniżenie/tłumienie cen stanowi zasadniczy argument świadczący o związku przyczynowym.
- (137) Wobec braku innych uwag dotyczących przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, Komisja potwierdziła wszystkie pozostałe wnioski przedstawione w motywach 113–131 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.4.1. Uwagi ogólne

- (138) Wobec braku uwag Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 132–136 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

- (139) Niektóre zainteresowane strony zażądały wyjaśnienia dotyczącego metodyki ustalania i źródła wskaźników makroekonomicznych przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Komisja potwierdza, jak wspomniano w motywie 134 i we właściwych tabelach w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, że źródłem danych w odniesieniu do wskaźników makroekonomicznych było stowarzyszenie Fertilizers Europe. Dane liczbowe przekazane przez stowarzyszenie Fertilizers Europe nie zawsze były jednak akceptowane w zgłoszonej postaci. W odniesieniu do niektórych wskaźników, w szczególności produkcji, mocy produkcyjnych, wykorzystania mocy produkcyjnych i całkowitej wielkości sprzedaży, Komisja zastąpiła niektóre dane dotyczące konkretnego przedsiębiorstwa przekazane przez stowarzyszenie Fertilizers Europe, jeśli różniły się one od zweryfikowanych danych jednego z przedsiębiorstw objętych próbą. Ponadto, w celu uzyskania wiarygodnego podziału danych dotyczących sprzedaży na sprzedaż na rzecz stron powiązanych i niepowiązanych oraz na sprzedaż w Unii i wywóz, zweryfikowane dane z próby wykorzystywano jako klucz do ustalenia wkładu. Co więcej, rozważono dane stowarzyszenia Fertilizers Europe w odniesieniu do stanu zapasów na koniec okresu sprawozdawczego i zatrudnienia, ale podjęto decyzję, że należy zastosować ekstrapolację opartą na zweryfikowanych danych z próby, ponieważ uznano je za bardziej wiarygodne. Zainteresowane strony otrzymały te wyjaśnienia podczas posiedzeń wyjaśniających, które odbyły się po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.
- (140) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Acron stwierdził, że z powyższego wyjaśnienia wynika, że analiza Komisji dotycząca wskaźników makroekonomicznych opierała się zatem na niezwyfikowanych danych i była nieprawidłowa. Twierdzenie to zostało odrzucone. Powyższy opis procesu świadczy o czymś dokładnie przeciwnym, niż twierdzi Acron, a mianowicie o szczegółowej i dokładnej weryfikacji danych przedstawionych przez przemysł oraz o rozważaniu najlepszego sposobu wykorzystania tych danych.
- (141) W pisemnym oświadczeniu po posiedzeniu wyjaśniającym oraz po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Acron stwierdził, że dane liczbowe dotyczące wykorzystania mocy produkcyjnych zgłoszone w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych były zawyżone ze względu na „przestawienie zakładów” z produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu na produkcję innych nawozów o wyższej wartości dodanej. Producent eksportujący CFI przedstawił uwagi w sprawie danych dotyczących mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych zgłoszonych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Stwierdził on, że dane dotyczące mocy produkcyjnych były prawdopodobnie zawyżone, ponieważ obejmowały niewykorzystane moce produkcyjne.
- (142) Po pierwsze, dane przedstawione w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych rzeczywiście obejmowały element niewykorzystanych mocy produkcyjnych. Jeśli niewykorzystane moce produkcyjne zostałyby wyłączone, całkowite moce produkcyjne w okresie objętym dochodzeniem wynosiłyby około 7 000 000 ton (zamiast 8 385 000 ton), a wykorzystanie mocy produkcyjnych wynosiłoby 56 % (zamiast 46 %). Nawet bez uwzględniania niewykorzystanych mocy produkcyjnych tendencja w okresie objętym analizą nadal byłaby spadkowa i bardzo podobna do danych wykorzystanych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.
- (143) Po drugie, w odniesieniu do mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych określonych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, Komisja uznała w swojej analizie, że producenci są w stanie (w pewnym stopniu) przestawiać produkcję między różnymi produktami na bazie azotu. W związku z tym Komisja nie uznała mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych za czynniki, które miały istotny wpływ na obraz szkody w tym konkretnym dochodzeniu.
- (144) Producent eksportujący Acron stwierdził, że wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu Unii wynosił 100 % oraz że wszystkie zgłoszone niewykorzystane moce produkcyjne były wykorzystywane do produkcji innych nawozów. Nie dostarczył jednak żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia, a dane dotyczące mocy produkcyjnych i wskaźnika wykorzystania mocy produkcyjnych zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych zostały należycie zweryfikowane. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (145) Wobec braku innych uwag dotyczących wskaźników makroekonomicznych Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 137–147 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

- (146) Producent eksportujący Eurochem stwierdził, że w świetle kilku odniesień w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych do wahań cen gazu producenci unijni powinni byli dostarczyć niepoufne streszczenie przedstawiające tendencje w cenach zakupu gazu. Ceny zakupu gazu przez producentów objętych próbą nie były jednak jako takie wymagane w kwestionariuszu i dlatego nie zostały przekazane w odpowiedzi na kwestionariusz. Informacje o tych cenach zostały uzyskane i zweryfikowane podczas wizyt weryfikacyjnych, a załączniki sporządzone podczas weryfikacji na miejscu były traktowane jako poufne, ponieważ ujawniają one koszty wewnętrzne producentów unijnych. W formacie zagregowanym i niepoufnym kształtowały się one następująco:

Ceny zakupu gazu przez producentów objętych próbą (indeksowane)

2015	2016	2017	OD
100	72	83	89

- (147) Producent eksportujący CFI przedstawił uwagę dotyczącą motywu 158 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dotyczącego zdolności do pozyskania kapitału. Strona ta utrzymywała, że na ogół zdolność przedsiębiorstwa do pozyskania kapitału nie jest bezpośrednio powiązana z przepływami środków pieniężnych, ale z ogólną dobrą kondycją finansową przedsiębiorstwa. W niniejszym dochodzeniu producent unijny wykazał jednak, że zazwyczaj finansuje inwestycje z nadwyżek przepływów środków pieniężnych. Ponadto w dochodzeniu ustalono, że ogólna sytuacja finansowa przemysłu Unii wyraźnie się pogorszyła w okresie badanym. Podniesiona kwestia nie obaliła zatem ustaleń zawartych w motywie 158 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (148) Przedsiębiorstwo CFI twierdziło również, że szkoda poniesiona przez przemysł Unii byłaby inna, gdyby została przeanalizowana oddzielnie w odniesieniu do każdego producenta unijnego. Wynikałoby to z takich kwestii jak koszty zaopatrzenia w gaz lub położenie geograficzne tych producentów.
- (149) Analizę szkody przeprowadzono na podstawie całego przemysłu Unii, a nie w odniesieniu do pojedynczych producentów. W związku z tym sytuacja pojedynczych przedsiębiorstw/grup nie jest dla ogólnej oceny istotna. W każdym razie w tej konkretnej sprawie w dochodzeniu wykazano, że tendencje w odniesieniu do wszystkich trzech producentów unijnych objętych próbą (uznanych za reprezentatywnych dla sytuacji przemysłu Unii) były podobne i negatywne. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (150) Producent eksportujący Acron oraz rząd Rosji zakwestionowali wnioski dotyczące szkody, przedstawiając uwagi na temat niektórych czynników szkody, które wykazywały według nich pozytywne zmiany na pewnym etapie w okresie analizy lub nawet wcześniej. W każdej znaczącej ocenie trzeba jednak uwzględnić wszystkie czynniki wymienione w art. 3 rozporządzenia podstawowego, tak jak to zrobiła Komisja w tej sprawie. Na tej podstawie Komisja odrzuciła te argumenty.
- (151) Wobec braku innych uwag dotyczących wskaźników mikroekonomicznych Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 148–158 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

- (152) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do wniosków dotyczących szkody Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 159–161 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (153) Producent eksportujący MHTL stwierdził, że ocena związku przyczynowego opierała się na istnieniu podcięcia cenowego. Ponieważ uznał metodykę ustalania podcięcia cenowego za wadliwą, cała analiza związku przyczynowego również była jego zdaniem wadliwa i naruszała art. 3 ust. 2, 3, 5, 6, 7 i 8 rozporządzenia podstawowego.
- (154) W nawiązaniu do analizy uwag otrzymanych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja potwierdziła, że przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, podcinał ceny sprzedaży producentów unijnych. W każdym razie w analizie związku przyczynowego uwzględniono wiele innych czynników poza ustaleniem dotyczącym podcięcia cenowego. W motywach 166 i 167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zniżenie cen, a także tłumienie

cen w okresie objętym dochodzeniem, spowodowane przedmiotowym przywozem, są kluczowym argumentem świadczącym o związku przyczynowym. W tabeli 7 w tym rozporządzeniu również wykazano, że w okresie badanym ceny sprzedaży przemysłu Unii obniżyły się znacznie bardziej niż jego koszty. Z tego samego względu od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem ceny sprzedaży spadły, podczas gdy jednostkowy koszt produkcji znacznie wzrósł. Obie tendencje świadczą o tłumieniu cen spowodowanym przedmiotowym przywozem. Ustalenie to zostało potwierdzone w ostatecznej analizie, w związku z czym odrzucono twierdzenie producenta eksportującego.

- (155) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących ustalenia, że przyczyną stwierdzonej szkody był przywóz objęty postępowaniem, Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 163–167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2. Wpływ innych czynników

- (156) Kilka zainteresowanych stron nie zgodziło się z rolą, jaką Komisja przypisała przywózowi towarów po cenach dumpingowych w motywach 163–167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ponieważ uznały one, że za spowodowanie szkody odpowiedzialne są inne czynniki. Do twierdzeń tych odniesiono się poniżej.

5.2.1. (Światowa) cena mocznika

- (157) Kilka zainteresowanych stron powtórzyło twierdzenie, że kształtowanie się cen mieszanin mocznika i azotanu amonu pozostaje na większości rynków w korelacji z kształtowaniem się cen mocznika. Strony te nie zgodziły się z analizą tego twierdzenia dokonaną przez Komisję w motywach 176 i 177 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ponieważ rzekomo nie odnosiła się ona należycie do argumentu, zgodnie z którym za szkodę, poniesioną przez przemysł Unii odpowiadałyby zmiany cen mocznika, a nie przywóz z państw, których dotyczy postępowanie.
- (158) Producent eksportujący CFI stwierdził również, że obserwacja Komisji w motywie 149 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którą ceny sprzedaży przemysłu Unii spadły w 2016 r. ze względu na wzrost przywozu oraz pozostawały następnie zaniżone, nie była poparta faktami. Zmiany cen sprzedaży w przemyśle Unii miałyby rzekomo wynikać wyłącznie z ewolucji cen mocznika. Ten sam argument został powtórzony po ostatecznym ujawnieniu oraz przedstawiony również przez Eurochem.
- (159) Komisja zgodziła się, że trendy cenowe mocznika i mieszanin mocznika i azotanu amonu są ogólnie skorelowane. Na podstawie informacji z różnych źródeł statystycznych istnieje pewna korelacja między rozwojem cen obu nawozów. Czasami korelacja ta jest silna, a czasami – jak w okresie badanym – tendencje dotyczące mieszanin mocznika i azotanu amonu oraz mocznika w Unii ewoluują w odmienny sposób. Na przykład w swoim piśmie z dnia 26 kwietnia 2019 r. skarżący sporządził bilans ujawnionych w publikacjach handlowych znaczących różnic między cenami mocznika a cenami mieszanin mocznika i azotanu amonu w przeliczeniu na jednostkę azotu w Unii w różnych momentach okresu badanego.
- (160) Producent unijny – przedsiębiorstwo OCI Nitrogen – utrzymywał, że wzrost przywozu mieszanin mocznika i azotanu amonu powinien spowodować większą różnicę między ceną mieszanin mocznika i azotanu amonu a ceną mocznika „bez azotu”, aby można było przywołać to jako uzasadnienie stwierdzenia związku przyczynowego w odniesieniu do przywozu towarów po cenach dumpingowych. W jego analizie nie wskazano istotnego wzrostu różnicy w miesiącach, w których wzrosła wielkość przywozu, w związku z czym strona ta doszła do wniosku, że nie istniał związek przyczynowy między przedmiotowym przywozem a szkodą poniesioną przez producentów unijnych.
- (161) Nawet jeśli wystąpiłaby pewna korelacja, nie oznaczałoby to jednak, że przywóz towarów po cenach dumpingowych nie może odpowiadać za szkodę poniesioną przez przemysł Unii. W odniesieniu do wpływu przedmiotowego przywozu na sytuację przemysłu Unii Komisja przypominała, że w porównaniu z poprzednim rokiem najsilniejszy spadek cen importowych (-30 %) oraz największy wzrost wielkości przywozu (+50 %) nastąpił w 2016 r. W tym samym roku przemysł Unii stracił udział w rynku (-14 %), jego ceny sprzedaży spadły (-26 %), i rozpoczął się drastyczny spadek jego zyskowności, który ostatecznie doprowadził do znacznych strat w okresie objętym dochodzeniem. W obliczu tych faktów nie można zaprzeczyć, że istnieje wyraźny związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą.
- (162) W analizie przeprowadzonej przez zainteresowanego producenta unijnego nie zauważono tego związku na podstawie analizy miesiąc po miesiącu wielkości przywozu i różnicy cen takiego miesięcznego przywozu „bez mocznika”. Komisja nie zgodziła się z taką analizą. Po pierwsze, zarówno mocznik, jak i mieszaniny mocznika i azotanu amonu zawierają azot i są stosowane przez ten sam sektor użytkowników (tj. rolników). W związku z tym pewnego rodzaju korelacja nie jest zaskakująca. Po drugie, porównanie „skorygowanej” różnicy cen z wielkością przywozu w ujęciu

miesięcznym nie uwzględnia faktu, że ceny są często uzgadniane na kilka miesięcy przed faktycznym wprowadzeniem produktów do Unii oraz że różnią się ze względu na sezon, podczas którego są ustalane. W konsekwencji Komisja uznała, że nie ma podstawy do (i) „skorygowania” cen, tak jak uczyniła to strona zainteresowana w swoim twierdzeniu; oraz do (ii) przypisywania dużej wartości przeprowadzonej na tej podstawie analizie w ujęciu miesięcznym. Na tej podstawie wszelka korelacja między cenami mocznika a cenami mieszanin mocznika i azotanu amonu nie może osłabić związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą.

- (163) Producent eksportujący CFI nie zgodził się z wnioskiem Komisji, że ceny kasowe mocznika w różnych punktach na całym świecie wykazują wahania, w zależności od rynku, w okresie badanym. Twierdził on, że informacje, do których odnosiła się Komisja, pokazywały w rzeczywistości, że globalne ceny mocznika są skorelowane. Ponadto skrytykował wybór czterech rynków wspomnianych w materiale, o którym mowa w przypisie 15 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, ponieważ dwa z nich znajdowały się w Chinach, które to rynki Komisja uważa za zakłócone w odniesieniu do mocznika, oraz stwierdził, że brakowało referencyjnych rynkowych cen FOB dla barek na obszarze wybrzeża zatokowego USA lub dla mocznika granulowanego na obszarze Bliskiego Wschodu, rzekomo znacznie ważniejszych. W tym zakresie Komisja zauważyła, że jeśli chodzi o jakość materiału, ponieważ żadna zainteresowana strona nie dostarczyła na czas niechronionych prawami autorskimi wykresów dotyczących cen nawozów, Komisja wykorzystała pewne dostępne i niechronione prawami autorskimi informacje, z których w każdym razie wynika, że w ostatnich latach ceny mocznika wykazywały różne prawidłowości w różnych częściach świata.
- (164) Po ostatecznym ujawnieniu Eurochem zakwestionował również fakt, że w celu wykazania braku korelacji Komisja wstępnie wykorzystała ceny chińskie oraz że nie wykorzystała uwag przedłożonych z opóźnieniem. Komisja zbadała jednak wszystkie dostępne dowody w tym zakresie i doszła do wniosku, że cena światowa mocznika nie wpłynęła znacznie na przemysł Unii. Pogląd ten został potwierdzony z przyczyn przedstawionych w następnym motywie.
- (165) Po ostatecznym ujawnieniu stowarzyszenie Fertilizers Europe przedstawiło dalsze dowody na to, że korelacja między cenami mocznika i mieszanin mocznika i azotanu amonu została zaburzona w okresie objętym dochodzeniem, a tym bardziej w późniejszym okresie. Informacje te zasadniczo potwierdziły wniosek Komisji, zgodnie z którym korelacja nie jest mocna pod względem strukturalnym, w przeciwieństwie do twierdzeń kilku stron.
- (166) Przedsiębiorstwo OCI Nitrogen miało również obiekcje w związku z faktem, że w motywie 176 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja wykorzystała informacje, które były dostępne publicznie w internecie, podczas gdy informacje te nie zostały zawarte w jawnych aktach sprawy. Według tej strony art. 2 ust. 6a lit. c) oraz e) rozporządzenia podstawowego zobowiązywały Komisję do korzystania jedynie z informacji znajdujących się w aktach dochodzenia oraz takich, które Komisja może należycie zweryfikować, co byłoby w tej sprawie niemożliwe, ponieważ strona, od której pochodziły te informacje, odmówiła współpracy w dochodzeniu.
- (167) Komisja odrzuciła ten zarzut i zwróciła uwagę na fakt, że art. 2 ust. 6a lit. c) oraz e) rozporządzenia podstawowego są w tej sprawie nieistotne, ponieważ odnoszą się one do obliczenia dumpingu w przypadku znaczących zakłóceń w państwie wywozu. Ponadto, dokładając należytej staranności, Komisja powinna porównać informacje, na których zainteresowane strony opierają swoje twierdzenia, z innymi istotnymi źródłami informacji. W związku z tym Komisja porównała pewne dane dotyczące cen mocznika przekazane przez przedsiębiorstwo OCI Nitrogen z prezentacją z 2018 r. udostępnioną przez innego producenta unijnego w postępowaniu na jego stronie internetowej. Przedmiotowa prezentacja zawiera wykres cen mocznika od stycznia 2015 r. w różnych częściach świata, przekazanych przez dostawców badań rynkowych.
- (168) W związku z tym, zgodnie z motywem 177 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja uznała, że (światowa) cena mocznika nie mogła mieć znaczącego wpływu na ceny sprzedaży przemysłu Unii oraz szkodliwą sytuację, w jakiej się znalazł.

5.2.2. Pozostałe czynniki

- (169) Producent eksportujący Eurochem nie zgodził się z obserwacją Komisji z motywu 155 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że przywóz odpowiada za tłumienie cen sprzedaży przemysłu Unii, zauważając, że ceny przemysłu Unii uległy obniżeniu ze względu na wzrost kosztów gazu ziemnego od 2017 r. Po ostatecznym ujawnieniu argument ten został powtórzony. Również rząd Rosji twierdził, że wzrost kosztów gazu ziemnego miał wpływ na zyskowność przemysłu Unii. Do kwestii tej odniesiono się już w motywach 178–180 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Jakkolwiek zmiany cen gazu mogłyby być przyczyną wzrostu kosztów, to ani wzrost ceny gazu, ani wzrost żadnych innych kosztów nie były przyczyną niezdolności przemysłu Unii do podniesienia cen (tłumionych przez przedmiotowy przywóz), aby uniknąć strat stwierdzonych w okresie objętym dochodzeniem. Jedna ze stron twierdziła, że zyskowność przemysłu Unii wykazała gwałtowny i znaczny spadek w 2017 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ zdecydowano się na „działanie przeciwko rynkowi” oraz utrzymanie cen na stosunkowo

niskim poziomie z 2016 r. pomimo istotnego wzrostu cen gazu ziemnego, a w związku z tym również kosztów. Strona ta zasugerowała, że przemysł Unii mógł dokonać innego wyboru, co nie jest poparte faktami zawartymi w aktach, które świadczą o tym, że nawet przy tych cenach przemysł Unii stracił 3,5 % udziału w rynku w Unii między rokiem 2016 a okresem objętym dochodzeniem (tabela 5 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych). Spadek udziału przemysłu Unii w rynku unijnym o 2,1 punktu procentowego od 2016 r. kontrastuje ze wzrostem udziału przedmiotowego przywozu w rynku o 3,7 punktu procentowego w tym samym okresie (tabela 2 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych). W tym samym okresie, od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem, średnie ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, spadły dalej o ponad 7 % (tabela 3 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych). Przemysł Unii nie mógł podnieść swoich cen sprzedaży zgodnie ze wzrostem kosztów, aby ograniczyć stratę udziału w rynku, co doprowadziło do poważnego tłumienia cen oraz drastycznego spadku zyskowności. Innymi słowy, to tłumienie cen spowodowane wzrostem wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych doprowadziło do spadku zyskowności, ponieważ w takim scenariuszu przemysł Unii nie mógł zwiększyć swoich cen sprzedaży, tak aby odzwierciedlały ten wzrost kosztów. W tym sensie zmiany cen gazu nie tłumaczą zmniejszających się zysków w tym przypadku i nie można ich uznać za czynnik przyczyniający się do szkodliwej sytuacji przemysłu Unii.

- (170) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że analiza związku przyczynowego została wypaczona przez dobór próby, którą uważały za niereprezentatywną dla przemysłu Unii, ponieważ AB Achema oraz Grupa Azoty miały napotkać trudności specyficzne dla danego przedsiębiorstwa, których nie napotkali wszyscy pozostali producenci unijni. W szczególności strony te przypominały, że AB Achema oraz Grupa Azoty podlegały regulowanym i wysokim cenom gazu oraz nadmiernie wysokim kosztom transportu w przypadku sprzedaży do Europy Zachodniej, gdzie sprzedawano większość mieszanin mocznika i azotanu amonu. Po ostatecznym ujawnieniu argumenty te zostały powtórzone.
- (171) W odniesieniu do tego argumentu należy przede wszystkim zauważyć, że wskaźniki makroekonomiczne w ocenie szkody pochodzą od wszystkich producentów unijnych, jak wyjaśniono w motywach 134–136 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Jedynie wskaźniki mikroekonomiczne są oceniane na poziomie producentów objętych próbą. W związku z tym skład próby nie ma wpływu na negatywną tendencję większości wskaźników makroekonomicznych, w szczególności dotyczących wielkości produkcji, wielkości sprzedaży i udziału w rynku. Po drugie, jak już wspomniano w motywie 124 powyżej, próbę ustanowiono na podstawie wielkości produkcji i sprzedaży produktu podobnego w okresie objętym dochodzeniem i odpowiada ona ponad 50 % wielkości unijnej produkcji i sprzedaży. W związku z tym uznaje się ją za reprezentatywną w pełni zgodną z przepisami art. 17 rozporządzenia podstawowego.
- (172) W kwestii cen gazu ponoszonych przez AB Achema oraz Grupę Azoty Komisja zbadała u wszystkich trzech producentów unijnych objętych próbą, w jaki sposób i po jakiej cenie pozyskiwano gaz. Chociaż ceny gazu i inne koszty związane z pozyskiwaniem gazu wyraźnie różnią się w poszczególnych państwach członkowskich, było jasne, że ceny gazu kształtowały się podobnie w przypadku wszystkich trzech producentów. Koszty gazu spadły w 2016 r. i wzrosły w 2017 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem (zob. również tabela w motywie 146 powyżej). Wszyscy trzej producenci odnotowywali stały spadek zyskowności w okresie analizy, ponieważ wyższym kosztom (przy czym największym i najbardziej zmiennym składnikiem kosztów był gaz) nie towarzyszyły wyższe ceny sprzedaży w 2017 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem. Innymi słowy, nawet jeżeli wartości bezwzględne niektórych z tych wskaźników mogły różnić się między poszczególnymi producentami (jak twierdził Eurochem po ostatecznym ujawnieniu), szkoda była oczywista w przypadku wszystkich trzech producentów, a w aktach nie znajdują się żadne przesłanki ani dowody świadczące o tym, że inny dobór próby zmieniłby ustalenia dotyczące szkody.
- (173) W odniesieniu do kwestii położenia geograficznego producentów unijnych objętych próbą, które miało spowodować szkodę ze względu na koszty transportu związane z wprowadzeniem produktu objętego postępowaniem na rynek, w okresie objętym dochodzeniem istniało 20 znanych producentów produktu unijnego objętego postępowaniem, posiadających zakłady produkcyjne we wszystkich częściach Unii. Ponadto w ramach próby, chociaż część wielkości sprzedaży transportowano drogą morską do innych części Unii, większości sprzedaży dokonywano lokalnie⁽¹⁹⁾. Po trzecie, nie jest niczym niezwykłym, że klienci znajdują się w takiej odległości od producentów, że koszty transportu są znaczne. Dla dochodzenia Komisji ważne jest jednak to, że ceny na takich rynkach są tłumione ze

⁽¹⁹⁾ Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący CFI twierdził, że nie znalazło to odzwierciedlenia w obliczeniach podjęcia cenowego i zaniżania cen. Jest to jednak niezgodne z prawdą. Fakt, że większość sprzedaży przemysłu UE odbywała się bardziej lokalnie, oznaczał, że w przypadku około 60 % cen sprzedaży przemysłu Unii wykorzystanych w obliczeniach podjęcia cenowego wykorzystano ceny *ex-works*, a dostosowanie z tytułu kosztów transportu dokonane w odniesieniu do ceny docelowej w obliczeniach zaniżania cen również opiera się na tym wskaźniku.

względu na wpływ przywozu po nieuczciwych cenach. Ponadto należy zaznaczyć, że przemysł Unii był w stanie osiągać rozsądne zyski w pierwszych dwóch latach okresu analizy pomimo położenia geograficznego.

- (174) W odniesieniu do sprzedaży do Rouen lub Gandawy, o czym mowa w motywie 107 powyżej, koszty transportu do punktu przeznaczenia (CIF) wynosiły około 15–20 % ceny CIF. Koszty takie musiały być jednak ponoszone rok po roku, a w latach 2015 i 2016 przemysł jako całość, włącznie z producentami ponoszącymi takie koszty CIF, był zyskowny. Jak stwierdzono powyżej, tendencje w tej sprawie pokazują, że szkoda była oczywista dla wszystkich trzech producentów objętych próbą, a nie tylko dla tych zlokalizowanych w Polsce i na Litwie. W związku z tym stwierdzono, że koszty transportu związane z wprowadzeniem produktu na rynek nie osłabiają związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii.
- (175) Przedsiębiorstwo OCI Nitrogen zauważyło, że Komisja pominęła argument, zgodnie z którym zasadnicze znaczenie w sektorze nawozów ma integracja. Przedsiębiorstwo to twierdziło, że brak integracji linii produkcyjnej mieszanin mocznika i azotanu amonu z liniami produkcyjnymi innych nawozów sprawia, że producenci są podatni na wahania rynkowe, oraz stanowi przykład szkody powstałej z własnej winy. Wszystkie trzy przedsiębiorstwa objęte próbą produkowały jednak mieszaniny mocznika i azotanu amonu oraz inne produkty nawozowe w zintegrowanych zakładach. Fakt, że niektórzy producenci polegali na mieszaninach mocznika i azotanu amonu w większym stopniu niż inni producenci, nie oznacza, że szkoda powstała z winy własnej. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (176) Producent eksportujący CFI twierdził, że wydajność spadła o 1 %, natomiast koszty pracy wzrosły o 10 %, i że skoro takie dodatkowe koszty nie były związane z przywozem, powinny zostać uwzględnione w analizie Komisji dotyczącej związku przyczynowego.
- (177) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ wzrost średnich kosztów pracy na pracownika nie znajdował odzwierciedlenia w podobnej zmianie jednostkowego kosztu produkcji, który przeciwnie – jak przedstawiono w tabeli 7 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych – spadł w okresie badanym o 11 %. Ponadto spadek wydajności może wynikać z ogólnego spadku produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu przez producentów unijnych w okresie badanym, co jest również związane z presją przywozu wywieraną na unijny rynek mieszanin mocznika i azotanu amonu.
- (178) Producent unijny OCI Nitrogen oraz producenci eksportujący CFI i Acron również twierdzili, że Komisja popełniła błąd, odrzucając wpływ sezonowości cen w motywie 186 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W szczególności twierdzili, że Komisja nie może utrzymywać, iż roczne uśrednienie zrównoważyłoby znaczenie sezonowości cen. Producenci ci utrzymywali, że przedsiębiorstwo AB Achema zgłosiło, że w okresie od czerwca do października 2016 r. ograniczyło działania i produkcję o 50 % oraz że zwykle każdego roku zawiesza część produkcji, zazwyczaj latem, kiedy na rynkach oferowane są najniższe ceny nawozów z uwagi na słaby popyt. Jeżeli chodzi o zawieszenie produkcji przez przedsiębiorstwo AB Achema, dochodzenie wykazało, że nie tylko przedsiębiorstwo AB Achema, ale również inni producenci mieszanin mocznika i azotanu amonu ograniczają lub czasowo wstrzymują produkcję z powodu prac konserwacyjnych lub napraw. Jest logiczne, że takie działania planuje się w miarę możliwości poza szczytem sezonu. Ponadto w motywie 166 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych powiązано niektóre przerwy w produkcji w Unii z gorszą sytuacją rynkową. W każdym razie, jak już stwierdzono w następnej analizie spreadu i cen sprzedaży w motywach 133–134 powyżej, nie ma dowodu na żaden znaczący i konsekwentny sezonowy wpływ na analizę cen. Komisja uznaje roczne uśrednianie cen za odpowiednie, ponieważ zabezpieczenie pewnych ilości i cen w drugim półroczu na potrzeby dostaw w pierwszej połowie następnego roku stanowi częstą praktykę w przemyśle mieszanin mocznika i azotanu amonu. Komisja potwierdza zatem, że argument ten należy odrzucić.
- (179) Producenci eksportujący CFI i Eurochem twierdzili, że sprzedaż eksportowa przemysłu Unii wzrosła kosztem sprzedaży w Unii oraz że właśnie to, a nie wzrost przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, spowodowało spadek udziału w rynku przemysłu Unii. Eurochem twierdził również, że przemysł unijny podjął decyzję o skupieniu się na bardziej zyskownych produktach azotowych takich jak azotan amonu kosztem rynku mieszanin mocznika i azotanu amonu w Unii, a argument ten został powtórzony po ostatecznym ujawnieniu. Po ostatecznym ujawnieniu powtórzono również, że przywóz był rzekomo konieczny, aby wypełnić lukę, ponieważ przemysł Unii stracił zainteresowanie produkcją mieszanin mocznika i azotanu amonu dla klientów w Unii. Jak wyjaśniono już w pkt 5.2.2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zwiększona sprzedaż przemysłu Unii na rynkach wywozowych (o około 280 000 ton) zrekompensowała jedynie niewielką część straty około 700 000 ton na rynku unijnym. Nawet jeżeli uwzględni się spadek konsumpcji w tym samym okresie, nie można stwierdzić, że ta zwiększona sprzedaż eksportowa uniemożliwiła przemysłowi Unii obsłużenie jego bazy klientów w Unii. Komisja uznaje przedstawienie produkcji przez niektórych producentów unijnych (jak przyznano w motywie 139 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych)

wych) za logiczny środek zastosowany przez producentów unijnych mierzących się ze spadającą zyskownością oraz spadającymi cenami mieszanin mocznika i azotanu amonu w Unii w wyniku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie. Ponadto w świetle okoliczności sprawy skierowanie produkcji w większym stopniu na rynki wywozowe nie mogło przyczynić się do poniesienia szkody przez przemysł Unii, lecz przeciwnie – mogło w pewnym zakresie ograniczyć szkodę spowodowaną przez przywóz towarów po cenach dumpingowych. Należy przypomnieć, że wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu Unii obniżył się w okresie badanym o 7 punktów procentowych – do 46 %. W związku z tym wzrost sprzedaży eksportowej nie wpłynął negatywnie na zdolność mocy produkcyjnych przemysłu Unii do zaspokojenia potrzeb rynku unijnego. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

- (180) Rząd Rosji twierdził, że zawarcie na stronie 57 skargi odwołania do wzrostu wykorzystania mocy produkcyjnych przez producentów unijnych o 21 % w latach 2013–2017 oznaczało brak związku między domniemanym dumpingiem z Rosji a istotną szkodą przemysłu Unii. Argument ten zostaje odrzucony. W tabeli 4 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych wykazano spadek wykorzystania mocy produkcyjnych w okresie badanym.
- (181) Po ostatecznym ujawnieniu Eurochem stwierdził, że szkodę poniesioną przez przemysł Unii spowodowała raczej dynamika rynku, a nie przywóz z państw, których dotyczy postępowanie. Dynamika rynku, o której mowa, oznaczała spadek cen mocznika i zmianę kosztów gazu. Argument ten wydawał się jednak przeformułowaniem poprzednich argumentów przedsiębiorstwa i innych stron, które to argumenty zostały wcześniej rozważone i odrzucone. Aby jednak podsumować ustalenia Komisji: przemysł Unii wykazał, że w latach 2015–2016 był w stanie osiągać zysk niezależnie od tego, czy ceny gazu były wysokie, czy niskie. Niemniej rosnący przywóz towarów po niskich, dumpingowych cenach, który zaniżał ceny w 2017 r. i w okresie objętym dochodzeniem, uniemożliwił przemysłowi Unii podniesienie cen w celu pokrycia kosztów. W związku z tym odrzucono argument, zgodnie z którym poniesioną szkodę spowodowała raczej dynamika rynku, a nie przywóz towarów po cenach dumpingowych.
- (182) Po ostatecznym ujawnieniu CFI i IFA stwierdziły, że dodatkowe podatki, jakie musiał płacić w okresie objętym dochodzeniem objęty próbą producent unijny AB Achema, miały wpływ na zyskowność przedsiębiorstwa i stron objętych próbą. W związku z tym Komisja powinna była uznać je za czynnik, który mógł spowodować szkodę. Należy jednak zauważyć, że w okresie analizy spadły koszty zakupu gazu (obejmujące również opłaty, podatki i koszty transportu) ponoszone przez wszystkich trzech producentów. W istocie koszty zakupu gazu ponoszone przez wszystkich trzech producentów kształtowały się podobnie. Nie istniały dowody na to, że dodatkowe podatki należne ze strony jednego producenta unijnego miały znaczący wpływ na zyskowność przemysłu objętego próbą. Zmniejszenie się zyskowności przemysłu Unii wynikało natomiast z jego niezdolności do podniesienia cen zgodnie z ogólnym wzrostem kosztów. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

5.2.3. Wniosek

- (183) Na podstawie powyższego oraz wobec braku innych uwag Komisja stwierdziła, że żaden z pozostałych czynników zbadanych na etapie tymczasowym oraz na etapie ostatecznym nie mógł mieć istotnego wpływu na szkodliwą sytuację przemysłu unijnego. W związku z tym żaden z przeanalizowanych indywidualnie albo łącznie czynników nie osłabił związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny w taki sposób, aby taki związek nie był rzeczywisty i istotny, co potwierdza wniosek przedstawiony w motywie 190 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6. POZIOM ŚRODKÓW

- (184) Rosyjscy producenci eksportujący twierdzili, że niezastosowanie zasady niższego cła zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do przywozu z Rosji spowodowałoby jedynie pobranie ceł antydumpingowych w sposób dyskryminujący, niezgodnie z art. 9.2 Porozumienia antydumpingowego WTO.
- (185) Komisja zauważa przede wszystkim, że zastosowanie zasady niższego cła nie stanowi normy bezwzględnie wiążącej na podstawie Porozumienia antydumpingowego WTO, ponieważ art. 9.1 stanowi, że jej zastosowanie „jest pożądane”. Nie istnieją żadne dodatkowe przepisy wyjaśniające istotne reguły stosowania tej zasady w przypadku, gdy państwa członkowskie WTO podejmą decyzję o jej stosowaniu. W związku z tym UE dysponuje szerokim marginesem swobody w odniesieniu do reguł stosowania zasady niższego cła.

- (186) Komisja zauważa również, że wbrew interpretacji tych producentów eksportujących zasada niższego cła nadal ma zastosowanie na podstawie podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ostatnio zmienionego dnia 30 maja 2018 r. W wyniku tej zmiany zmodyfikowano reguły stosowania zasady, ponieważ w przypadkach występowania zakłóceń handlu surowcami zgodnie z art. 7 ust. 2a uznaje się, że margines dumpingu odzwierciedla szkodę poniesioną przez przemysł Unii, jak wyjaśniono również w motywach 221–237 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (187) Dyskryminacja może mieć miejsce wyłącznie wówczas, gdy dwie podobne sytuacje są traktowane odmiennie lub dwie odmiennie sytuacje są traktowane podobnie. Logika ta stanowi również podstawę zakazującego dyskryminacji przepisu art. 9.2 Porozumienia antydumpingowego WTO, niezależnie od tego, czy ma on również zastosowanie do reguł stosowania zasady niższego cła, która zgodnie z tym porozumieniem nie jest obowiązkowa.
- (188) W tym szczególnym przypadku Komisja stwierdziła istnienie zakłóceń handlu surowcami zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego jedynie w odniesieniu do Rosji oraz nie stwierdziła ich w odniesieniu do pozostałych państw wywozu objętych dochodzeniem, jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w motywie 217. W związku z tym sytuacja producentów eksportujących w Rosji, w której występują zakłócenia handlu surowcami, nie jest porównywalna z sytuacją producentów eksportujących w Trynidadzie i Tobago oraz w Stanach Zjednoczonych, gdzie nie występują takie zakłócenia. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

6.1. Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii w przypadku Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki

- (189) Kilka stron twierdziło, że wyrok w sprawie Jindal Saw również miałby wpływ na obliczanie marginesów zaniżania cen. Należy wyjaśnić, że margines zaniżania cen wykorzystany w niniejszym dochodzeniu jako poziom usuwający szkodę ustalono przy użyciu kosztów produkcji producentów unijnych. Do kosztów fabrycznych nie dodano żadnych kosztów w celu pokrycia kosztów przedsiębiorstw zajmujących się sprzedażą powiązanych z przemysłem Unii, jeżeli takie istnieją. W związku z tym asymetria wpływająca na obliczenia zaniżania cen, stwierdzona przez Sąd w sprawie Jindal Saw, nie ma miejsca w niniejszej sprawie, zatem twierdzenie to zostaje odrzucone.
- (190) Należy przypomnieć, że na etapie tymczasowym margines zaniżania cen obliczono przy użyciu konstruowanej ceny docelowej na poziomie CIF w odniesieniu do około 40 % sprzedaży przemysłu Unii. Koszty od zakładu (EXW) do punktu przeznaczenia (CIF) stanowiły 15–20 % ceny CIF. Koszty te zostały nieznacznie skorygowane w górę na etapie ostatecznym, aby naprawić niewielki błąd obliczeniowy w odniesieniu do niektórych cen CIF jednego z objętych próbą producentów unijnych, w wyniku którego ceny te zostały nieznacznie zniżone. Rzeczywiste wykorzystane wartości są poufne i zostały ujawnione zainteresowanej stronie.
- (191) Producent eksportujący CFI twierdził, że Komisja nie powinna była obliczyć zysku docelowego na podstawie zysku osiągniętego w latach 2013–2015, ponieważ okres 2006–2015 odzwierciedlałby nadzwyczajny zwrot dla przemysłu Unii wynikający z wyjątkowo wysokich światowych cen mocznika. Z tego samego względu producent eksportujący MHTL twierdził, że zysk docelowy wykorzystany do obliczenia ceny docelowej przemysłu Unii został ustalony na nieracjonalnie wysokim poziomie. Producent ten twierdził, że ten wynoszący 10 % zysk docelowy nie pokrywał się z zyskiem docelowym wynoszącym 8 % i 5 % według ustaleń w kilku innych dochodzeniach dotyczących nawozów w latach 2000–2001. Komisja nie przedstawiła czynników wskazujących na zmianę okoliczności prowadzącą do takiego wyższego zysku docelowego. W związku z tym jego wartość powinna zostać ustalona na 6 %, czyli na minimalnym poziomie zgodnym z art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego.
- (192) W tym względzie należy zauważyć, że przy wyborze metodyki określenia zysku docelowego w toku niniejszego dochodzenia oraz przy określaniu odpowiedniego okresu Komisja wzięła pod uwagę, że stopy zysku mogą się wahać. Jak zgłoszono w motywie 154 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych stopę zysku wynoszącą 14 % osiągnięto w 2015 r., kiedy udział przywozu w rynku nadal był niewielki. Komisja odrzuciła zatem argument, zgodnie z którym wykorzystana przez nią wartość 10 % była nieracjonalnie wysoka lub wyjątkowa.
- (193) Producent eksportujący CFI twierdził, że ponieważ szkodę ponoszoną przez przemysł Unii powodowały również (lub przynajmniej pogłębiały) przyczyny inne niż przywóz, do odzwierciedlenia wpływu tych przyczyn odpowiednia byłaby korekta w dół zysku docelowego. Argument ten zostaje odrzucony.
- (194) Jak zauważono w motywie 183, Komisja stwierdziła, że inne czynniki nie przyczyniły się do szkodliwej sytuacji przemysłu Unii. Ponadto, jak wyjaśniono w motywach 198–199 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zysk docelowy ustalono zgodnie z nowymi zasadami określonymi w art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego.

Art. 7 ust. 2c zawiera odniesienie do różnych czynników, bez określania ich hierarchii. Komisja wzięła pod uwagę poziom zyskowności przed wzrostem przywozu z państw objętych dochodzeniem, poziom zyskowności potrzebny do pokrycia pełnych kosztów i inwestycji, działalności badawczo-rozwojowej i innowacji oraz poziom zyskowności spodziewany w normalnych warunkach konkurencji. Zgodnie z art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego Komisja podjęła decyzję o wykorzystaniu średniej ważonej zysku osiągniętego przez przemysł Unii w okresie 2013–2015, to znaczy bezpośrednio przed wzrostem przywozu i równoległym spadkiem zyskowności po stronie przemysłu Unii. Takie działanie zapewnia, by zysk docelowy odzwierciedlał normalne warunki konkurencji panujące na rynku, ponieważ udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych pozostawał wówczas niewielki. Wzrost przywozu oraz spadek zyskowności na początku 2016 r. jest oczywisty, a żadne inne czynniki, czy to rozważane osobno czy łącznie, nie osłabiły związku przyczynowego, jak wyjaśniono w motywie 190 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

- (195) Po wprowadzeniu środków tymczasowych Komisja zmieniła nieznacznie obliczenia przyszłych kosztów przestrzegania przepisów na podstawie art. 7 ust. 2d. Komisja zaktualizowała oczekiwane koszty unijnych uprawnień do emisji (zob. motyw 202 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych); obecnie wykorzystuje przewidywane ceny zgłoszone w bazie danych Bloomberg New Energy Finance z dnia 30 maja 2019 r. Ta średnia cena unijnych uprawnień do emisji została ostatecznie ustalona na 25,81 EUR/t emisji CO₂ w porównaniu z 24,14 EUR/t emisji CO₂ na etapie tymczasowym. Nieznacznie zmieniono również inne elementy obliczenia, jeżeli uznano to za stosowane. Na tej podstawie ustalono dodatkowy koszt w wysokości 3,8 % (zamiast 3,7 % na etapie tymczasowym), a koszt ten dodano do niewyrządzającej szkody ceny. W uwadze dodatkowej do dokumentacji do wglądu dla zainteresowanych stron wyjaśniono szczegóły tych zmian. Zainteresowane strony nie przedstawiły żadnych uwag oprócz tych, do których odniesiono się w motywie 197.
- (196) CFI i Acron twierdziły również, że Komisja nie powinna była dokonywać żadnych korekt w odniesieniu do przyszłych kosztów przestrzegania przepisów na podstawie art. 7 ust. 2d, ponieważ ustalenie Komisji nie potwierdziło, że istnieją konkretne dowody oraz wystarczający poziom pewności, że przyszłe koszty zostałyby poniesione przez przemysł unijny. Przedsiębiorstwo to zauważyło również, że obliczanie ceny docelowej na podstawie przeszłych kosztów produkcji i przeszłych zysków przy jednoczesnym odzwierciedlaniu przyszłych elementów kosztów jest niespójne i niedokładne. Argument ten został odrzucony, ponieważ w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych wyjaśniono w pełni podstawę prawną korekty przyszłych kosztów przestrzegania przepisów, a metoda zastosowana do obliczenia takich kosztów opiera się na konkretnych dowodach, które odzwierciedlają najlepsze dostępne dane.
- (197) Po ostatecznym ujawnieniu stowarzyszenie Fertilizers Europe twierdziło, że w międzyczasie średnia cena unijnych uprawnień do emisji w dalszym ciągu by wzrosła, przedstawiając dane ze źródła innego niż to, które wykorzystano na etapie tymczasowym i na etapie ostatecznym (tj. Bloomberg New Energy Finance). Stowarzyszenie Fertilizers Europe twierdziło zatem, że Komisja powinna poddać tę kwestię ponownej ocenie. Komisja uznała jednak, że niezwykle ważne jest, aby istniała jasność w kwestii źródła i czasu zastosowania (zarówno w odniesieniu do tymczasowego, jak i ostatecznego stwierdzenia) wartości odniesienia wykorzystywanej do ustalania oczekiwanych kosztów unijnych uprawnień do emisji. W związku z tym potwierdzone zostają dane liczbowe wspomniane w motywie 195.
- (198) Producent eksportujący MHTL twierdził, że Komisja niepoprawnie obliczyła margines zaniżania cen na podstawie konstruowanej ceny eksportowej CIF z powodów, o których mowa również w motywie 126 powyżej. Komisja podtrzymała, że zgodnie z wyjaśnieniem zawartym w motywach 108–110 należy w odniesieniu do niektórych transakcji sprzedaży ustalić koszt produkcji na poziomie CIF, aby określić margines szkody na dokładnym i miarodajnym poziomie w celu dokonania obiektywnego porównania.
- (199) Ten sam producent eksportujący twierdził również, że Komisja powinna była wykorzystać inną cenę CIF jako mianownik przy obliczaniu szkody, aby odzwierciedlić właściwości umów sprzedaży na rynku unijnym. Wykorzystywanie faktycznej ceny zgłoszonej unijnym organom celnym do ustalenia mianownika na potrzeby obliczeń dumpingu i szkody stanowi jednak ugruntowaną praktykę Komisji. Metoda ta stanowi sprawiedliwy sposób ustalenia marginesów i zapewnia, by zarówno margines dumpingu, jak i margines zaniżania cen zostały ustalone jako odsetek tej samej ceny. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

(200) Wynik ostatecznych obliczeń przedstawiono w poniższej tabeli.

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines zaniżania cen (%)
Trynidad i Tobago	Methanol Holdings (Trinidad) Limited	55,8	16,2
Trynidad i Tobago	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	55,8	16,2
Stany Zjednoczone Ameryki	CF Industries Holdings, Inc.	37,3	23,9
Stany Zjednoczone Ameryki	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	37,3	23,9

6.2. Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii w przypadku Rosji

(201) Porównanie ostatecznej średniej ważonej ceny importowej współpracujących producentów eksportujących w Rosji z ostateczną ceną docelową przemysłu Unii, w celu dokonania oceny w odniesieniu do Rosji, czy ustalony tymczasowo margines dumpingu będzie wyższy niż margines wystarczający do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii, dało następujący wynik:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines zaniżania cen (%)
Rosja	PJSC Acron	31,9	13,7
Rosja	Joint Stock Company „Azot”	20,0	16,3
Rosja	Joint Stock Company „Nevinnomyssky Azot”	20,0	16,3
Rosja	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	31,9	16,3

(202) W związku z tym potwierdzono, że margines zaniżania cen był niższy od marginesu dumpingu oraz że Komisja powinna przeprowadzić badanie wymagane na podstawie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.

(203) Po ostatecznym ujawnieniu Eurochem twierdził, że cena sprzedaży przemysłu Unii wykorzystywana do obliczenia zaniżania cen powinna zostać obniżona o 7 EUR za tonę w celu uwzględnienia różnicy w kosztach produkcji w przeliczeniu na tonę mieszanin mocznika i azotanu amonu między 2017 r. a okresem objętym dochodzeniem, ponieważ wzrost tych kosztów miał być spowodowany przez wzrost kosztów gazu i w związku z tym nie powinien być wiązany z przedmiotowym przywozem. Ta sama strona twierdziła, że cena sprzedaży przemysłu unijnego powinna zostać obniżona o kolejne 15 %–20 % ze względu na jego odległe położenie, będące kolejną przyczyną szkody.

(204) Z powodów wyjaśnionych w motywach 169, 173 i 174 powyżej ani zmian cen gazu, ani kosztów transportu czy też położenia producentów objętych próbą nie można uznawać za czynniki przyczyniające się do szkodliwej sytuacji przemysłu unijnego. Ponadto, jak potwierdzono w motywie 124 powyżej, próba producentów unijnych jest reprezentatywna dla przemysłu unijnego jako całości i nie zniekształca danych liczbowych ze względu na położenie przedmiotowych stron.

(205) W odniesieniu do zysku docelowego wykorzystanego do obliczenia ceny docelowej przemysłu unijnego (zob. motywy 198–200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i motywy 191–194 powyżej) po ostatecznym ujawnieniu Acron twierdził, że Komisja powinna albo ujawnić średni ważony zysk przemysłu unijnego osiągnięty w latach 2013 i 2014, wykorzystany wraz z zyskiem z 2015 r. do obliczenia przyjętej wysokości średniego ważonego zysku docelowego za lata 2013–2015, albo zastosować zysk docelowy w wysokości 8 %, przyjęty w niedawno zakończonym dochodzeniu przeglądowym dotyczącym azotanu amonu. Komisja nie zgodziła się z rozumowaniem leżącym u podstaw tego twierdzenia. W odniesieniu do rentowności przemysłu Unii w latach 2013 i 2014, w związku z tym, że zysk stron objętych próbą za rok 2015 wyniósł 14 %, a uzyskana średnia ważona marża zysku 10 %, jest jednak jasne, że zyski uzyskane przez przemysł unijny były znacznie niższe w latach 2013 i 2014 w porównaniu z rokiem 2015. Nie można podać dokładnych średnich ważonych stóp zysku producentów objętych próbą za lata 2013 i 2014 wykorzystanych w obliczeniach, ponieważ jeden z producentów objętych próbą, OCI

Nitrogen, nie mógł przedstawić Komisji swojej zyskowności w latach poprzedzających rok 2015 i w związku z tym obliczeń w odniesieniu do tych lat dokonano na podstawie zyskowności tylko dwóch producentów. W związku z tym w świetle poufnego charakteru danych dotyczących zyskowności ujawnienie tych danych nie było możliwe. Niemniej jednak średnia ważona zyskowność przemysłu unijnego w odniesieniu do każdego z tych lat, wykorzystana do obliczenia marży zysku w wysokości 10 %, mieściła się w przedziale od 5 % do 9 %.

- (206) Acron twierdził również, że korekta w odniesieniu do przyszłych kosztów przestrzegania przepisów na podstawie art. 7 ust. 2d nie jest uzasadniona, skoro brak jest ostatecznego dowodu, że takie koszty zostałyby poniesione przez przemysł unijny. Do twierdzenia tego odniesiono się w motywie 196 powyżej. Komisja podtrzymała swoje stanowisko, że takie wyższe przyszłe koszty przestrzegania przepisów zostały trafnie obliczone zgodnie z pozytywnymi informacjami zawartymi w aktach. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

6.3. Zakłócenia handlu surowcami

- (207) Badanie zakłóceń handlu surowcami oraz powody zastosowania art. 7 ust. 2a w odniesieniu do Rosji określono w motywach 207–220 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (208) Obaj rosyjscy producenci eksportujący twierdzili, że Komisja zlekceważyła fakt, iż skarga nie zawierała dostatecznych dowodów uzasadniających wszczęcie dochodzenia na podstawie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.
- (209) W motywie 207 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja stwierdziła, że skarżący przedstawił dostateczne dowody w tym zakresie, oraz odniosła się konkretnie do systemu podwójnych cen w Rosji dotyczącego gazu ziemnego. W szczególności w skardze opisano przykładowo działanie rosyjskiego zakładu, w tym koszty produkcji, wyraźnie pokazujące, że koszt gazu znacznie przekracza 17 % kosztów produkcji. Ponadto skarga zawierała porównanie cen krajowych rosyjskiego gazu z cenami eksportowymi do Unii, z którego wynika, że ceny eksportowe są znacznie wyższe. Co więcej, zarówno skarga, jak i streszczenie zawierały wyraźne odniesienia do stosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego w świetle sztucznie zaniżonych, ustalonych przez państwo krajowych cen gazu, które według skarżących stanowią zakłócenie strukturalne. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.
- (210) Ponadto jeden z rosyjskich producentów eksportujących zakwestionował ustalenia poczynione w toku dochodzenia w odniesieniu do warunków stosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Chociaż nie podważył faktu istnienia podatku wywozowego w wysokości 30 %, monopolu jednego przedsiębiorstwa na wywóz gazu ani systemu podwójnych cen opisanego w motywach 212–215 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zakwestionował dwa warunki określone w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego:
- fakt, że w wyniku tych środków zakłócających cena gazu na rynku rosyjskim jest znacznie niższa od cen na reprezentatywnych rynkach międzynarodowych,
  - fakt, że koszt gazu ziemnego stanowił więcej niż 17 % kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem.
- (211) W odniesieniu do pierwszego punktu przedsiębiorstwo powtórzyło swoje argumenty, zgodnie z którymi nie można uznać, że cena Waidhaus oraz rynek unijny jako całość stanowią „reprezentatywny rynek międzynarodowy”, w przeciwieństwie do rynku USA.
- (212) Jak wyjaśniono w motywie 55 lit. d) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja ustaliła, że cena Waidhaus stanowi odpowiednią wartość odniesienia dla reprezentatywnej międzynarodowej ceny rynkowej. Należy jednak zauważyć, że nawet jeżeli Komisja uznałaby rynek USA za reprezentatywny rynek międzynarodowy, cena regulowana na rynku rosyjskim nadal byłaby o 20 % niższa.
- (213) W odniesieniu do argumentu przedsiębiorstwa, zgodnie z którym koszt gazu ziemnego bez kosztów transportu stanowił mniej niż 17 % kosztów produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu, należy powtórzyć, że zgodnie z danymi przedstawionymi w odpowiedziach obu producentów na pytania zawarte w kwestionariuszu gaz ziemny stanowił więcej niż 17 % kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem. Ustalenie to potwierdziły obliczenia uwzględniające nieznieskształcone ceny gazu ziemnego, to znaczy cenę Waidhaus, którą uznano za odpowiednią w niniejszej sprawie, obejmujące lub nieobjmujące kosztu transportu. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (214) Ponadto obaj rosyjscy producenci eksportujący twierdzili, że stwierdzenie występowania zakłóceń handlu surowcami w odniesieniu do całego kraju oraz dalsza decyzja o ustaleniu środków na poziomie marginesu dumpingu nie powinny zostać zastosowane do poszczególnych przedsiębiorstw bez przeprowadzenia oceny ich indywidualnej sytuacji. Rosyjscy eksporterzy twierdzili, że nie powinni ponosić kary za brak współpracy ze strony rządu Rosji, który doprowadził do sytuacji, że ustalenia w odniesieniu do występowania zakłócenia handlu surowcami zostały częściowo oparte na art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (215) W tym zakresie należy zauważyć, że przedmiotowe ustalenie opierało się na danych przedstawionych przez producentów eksportujących. Analiza kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem, porównanie cen zakupu przez przedsiębiorstwa gazu ziemnego z niezniekształconą wartością odniesienia (skorygowaną do poziomu ceny w rosyjskich zakładach) oraz udział kosztów gazu ziemnego w ich kosztach produkcji, a także źródła zaopatrzenia w ten gaz, były bowiem oparte na indywidualnych danych przedsiębiorstw. Z uwagi na charakter niektórych zakłóceń stwierdzonych na rosyjskim rynku gazu zachowanie poszczególnych producentów eksportujących nie miało znaczenia. Odnosili oni na przykład korzyść ze zniekształconej ceny gazu ziemnego, wynikającej z ograniczeń wywozowych i podatku wywozowego, niezależnie od indywidualnego źródła dostaw gazu ziemnego (o ile był to gaz ziemny pochodzący z Rosji). Ponadto żadna ze stron nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, że środki, o których mowa w motywach 211–214 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, nie zostały wprowadzone.
- (216) Ponadto zarówno rząd Rosji, jak i obaj rosyjscy producenci eksportujący twierdzili, że zastosowanie art. 7 ust. 2a stanowiłoby naruszenie przepisów WTO, ponieważ przepis ten zostałby zastosowany do rosyjskich producentów eksportujących w sposób dyskryminujący w porównaniu z producentami eksportującymi z pozostałych dwóch państw objętych postępowaniem.
- (217) Argument rosyjskich producentów eksportujących dotyczący dyskryminacyjnego traktowania nie został poparty dowodami. Po otrzymaniu wstępnych uwag od rosyjskich zainteresowanych stron Komisja zbadała w toku dochodzenia możliwość stosowania art. 7 ust. 2a w odniesieniu do producentów eksportujących z Trynidadu i Tobago i z USA. Komisja zbadała zarzuty zainteresowanych stron, ale stwierdziła, że stosowanie art. 7 ust. 2a nie byłoby uzasadnione, jak wyjaśniono w motywie 195 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych:
- 1) zidentyfikowane środki nie należały do rodzaju zakłóceń wymienionych w art. 7 ust. 2a
  - 2) albo nie miały charakteru, który mógłby wpłynąć na cenę surowca.
- (218) W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (219) W następstwie ujawnienia ostatecznych ustaleń obaj rosyjscy producenci eksportujący powtórzyli swoje twierdzenia dotyczące dyskryminacyjnego traktowania Rosji w tym postępowaniu, szczególnie w kontekście organizacji rynku gazu ziemnego w Trynidadzie i Tobago.
- (220) W odniesieniu do tego twierdzenia Komisja przypomniała, że żadne z rzekomych zakłóceń rynku gazu ziemnego w Trynidadzie i Tobago nie zostało wymienione jako ograniczenie wywozowe w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.
- (221) Ponadto Eurochem powtórzył swój argument, że koszt gazu ziemnego nie stanowi 17 % kosztów produkcji. Nie przedstawiono jednak żadnych nowych dowodów ani argumentów, które skłoniłyby Komisję do zmiany jej wniosku w tym względzie, opisanego w motywie 213 powyżej.
- (222) Eurochem zakwestionował również ustalenia Komisji dotyczące przyjęcia, że zakłócenie rynku gazu ziemnego w Rosji dotyczy całego kraju. Przedsiębiorstwo zwróciło konkretnie uwagę na fakt, że podatek wywozowy w wysokości 30 % ma zastosowanie jedynie do Gazpromu i nie ma zastosowania do sprzedaży eksportowej prywatnych producentów gazu, którzy byli głównymi dostawcami gazu ziemnego do Eurochemu.
- (223) W odpowiedzi na to twierdzenie należy podkreślić, że prywatni producenci gazu w Rosji w ogóle nie mogą prowadzić wywozu. Ponadto wywóz skroplonego gazu ziemnego (z ograniczeniem lub bez), który stanowi podstawę twierdzenia Eurochemu, nie jest w tym przypadku istotny, ponieważ skroplony gaz ziemny nie został uznany za surowiec używany do produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu przez rosyjskich producentów eksportujących i w związku z tym w niniejszym dochodzeniu nie podlegał analizie na podstawie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.
- (224) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do zakłóceń handlu surowcami na rosyjskim rynku krajowym Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 207–220 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, jak wyjaśniono w motywach 207–222 powyżej.

6.4. Interes Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego

- (225) Jeden z rosyjskich producentów eksportujących twierdził, że stosowanie art. 7 ust. 2a nie leżałoby w interesie Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego. Argumenty na poparcie tego twierdzenia omówiono poniżej. Kilka innych zainteresowanych stron przedstawiło również uwagi na temat wybranych aspektów analizy; uwagi te również zostały omówione.

6.4.1. Wolne moce produkcyjne w państwie wywozu

- (226) Obaj rosyjscy producenci eksportujący zakwestionowali tymczasowe ustalenia dotyczące wolnych mocy produkcyjnych. Przedsiębiorstwo Acron twierdziło, że wykorzystuje moce produkcyjne w pełni, natomiast przedsiębiorstwo Eurochem przewidywało spadek rosyjskiego wywozu mieszanin mocznika i azotanu amonu od 2020 r.
- (227) Argumenty te nie podważają ogólnych ustaleń Komisji w odniesieniu do ogólnych wolnych mocy produkcyjnych w Rosji oraz potencjału eksportowego Rosji, przynajmniej w najbliższej przyszłości. Komisja odrzuciła te argumenty i potwierdziła wnioski zawarte w sekcji 6.4.1 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

6.4.2. Konkurencja w zakresie surowców

- (228) Rosyjscy producenci twierdzą, że nie uzyskują nieuczciwej przewagi w odniesieniu do gazu ziemnego z powodu regulacji cen gazu w Rosji. Przedsiębiorstwa te zwróciły uwagę na rosnącą konkurencję na krajowym rynku w Rosji oraz coraz większe znaczenie dostawców niezależnych od Gazpromu.
- (229) Biorąc pod uwagę pozycję dominującą Gazpromu, korzystającego z regulowanej przez państwo ceny maksymalnej oraz monopolu na wywóz gazu ziemnego, inni mniejsi dostawcy muszą oferować ceny niższe niż ta cena regulowana, aby być w stanie konkurować. Oznacza to, że – wbrew opinii rosyjskich producentów – konkurencja w Rosji nadal jest ograniczona. Ponadto przedsiębiorstwa rosyjskie korzystają z nienależnej korzyści związanej z podatkiem wywozowym w wysokości 30 % nałożonym na sprzedaż gazu ziemnego.
- (230) Jeden z rosyjskich producentów twierdził, że przedstawiciele przemysłu Unii dokonywali przywozu znacznych ilości amoniaku z Rosji oraz w związku z tym również korzystali pośrednio z niskich cen gazu w Rosji, ponieważ amoniak jest półproduktem wykorzystywanym do produkcji nawozów. Z dowodów wynika, że przemysł Unii produkował amoniak z gazu pochodzącego z różnych źródeł oraz nie prowadził przywozu znaczących ilości amoniaku z Rosji. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

6.4.3. Wpływ na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw unijnych

- (231) Jeden rosyjski producent eksportujący zauważył, że nałożenie środków na poziomie marginesu dumpingu miałyby negatywny wpływ na łańcuchy dostaw, o czym świadczy liczny udział użytkowników. Komisja uważa jednak, że reakcja użytkowników stanowi odpowiedź na motyw 253 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, w którym zachęcono zainteresowane strony do przedstawienia opinii na temat interesów użytkowników. Opinie te zostały przeanalizowane i omówione w sekcji 7.3 poniżej.
- (232) Inna zainteresowana strona zwróciła uwagę, że popyt, przynajmniej w ujęciu krótko- i średnioterminowym, był w dużym stopniu nieelastyczny, ponieważ mieszaniny mocznika i azotanu amonu są jedynym nawozem płynnym i wymagają znacznych inwestycji w zbiorniki i sprzęt do opryskiwania. Szereg stron podkreślało znaczenie niewystarczającej produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu w Unii, która nie była w stanie zaspokoić unijnej konsumpcji z powodu zmiennych mocy produkcyjnych lub zupełnych wyłączeń producentów unijnych w ciągu ostatnich kilku lat.
- (233) Jeżeli chodzi o brak elastyczności popytu, Komisja przyznała, że stosowanie płynnych nawozów wymaga innego wyposażenia użytkownika niż stosowanie nawozów stałych. Środki antydumpingowe nie służą jednak zmuszeniu gospodarstw do zastąpienia mieszanin mocznika i azotanu amonu innymi nawozami (przy czym niektóre podmioty gospodarcze uznają takie zastąpienie w każdym razie za możliwe), ale mają na celu stworzenie równych warunków działania. Jeżeli chodzi o fakt, że unijna produkcja mieszanin mocznika i azotanu amonu jest niższa niż konsumpcja mieszanin mocznika i azotanu amonu w Unii, w toku dochodzenia nie stwierdzono, aby istniało zagrożenie w zakresie dostaw na rynek unijny. Oprócz państw, których dotyczy postępowanie, dostępne są alternatywne źródła dostaw, np. Algieria i Białoruś. W każdym razie cło antydumpingowe na przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, jedynie doprowadziłoby ceny przywozu do poziomu uczciwej konkurencji. Ponadto, jak stwierdzono w motywie 255 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, unijni producenci mieszanin mocznika i azotanu amonu mają zdolność lub możliwość zwiększenia produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu, jeżeli będą mieli równe warunki działania. Argumenty stron dotyczące zmiennych mocy produkcyjnych i wyłączeń omówiono w motywie 178 powyżej.

6.4.4. Wniosek

- (234) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag wnioski zawarte w motywach 222–237 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

- (235) Stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA zakwestionowały potrzebę wprowadzenia ceł antydumpingowych, ponieważ ceny nawozów w Unii są niezmiennie powyżej cen światowych, a rynek azotu w Unii jest już chroniony należnościami celnymi przywozowymi lub cłami antydumpingowymi (np. na przywóz azotanu amonu). Komisja odrzuciła sugestię, że producenci unijni nie odnieśliby szkody, ponieważ w sekcji 4 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i niniejszego rozporządzenia jasno stwierdzono szkodliwą sytuację unijnych producentów mieszanin mocznika i azotanu amonu.
- (236) Producent eksportujący Acron wyraził wątpliwość, czy cła antydumpingowe leżałyby w interesie producentów unijnych, biorąc pod uwagę, że główni producenci unijni nie poparli skargi. Producent eksportujący CFI i stowarzyszenie użytkowników AGPB wyraził wątpliwość, czy cła antydumpingowe leżałyby w interesie producentów unijnych, ponieważ zgodnie z ich szacunkami producenci unijni odpowiadający za około 50 % produkcji unijnej nie domagają się ochrony w postaci ceł antydumpingowych.
- (237) Po pierwsze należy wyjaśnić, że wspomniana wartość liczbowa nie jest poprawna, ponieważ ilość mieszanin mocznika i azotanu amonu produkowana przez skarżących stanowi 55–70 % całkowitej produkcji unijnej. Po drugie ilość mieszanin mocznika i azotanu amonu produkowana przez dwóch producentów, którzy stwierdzili, że sprzeciwiają się dochodzeniu, stanowi 25–35 % całkowitej produkcji unijnej. W związku z tym pozostała wielkość produkcji, tj. ilość mieszanin mocznika i azotanu amonu wytwarzana przez producentów, którzy nie zajęli stanowiska w odniesieniu do dochodzenia, jest ograniczona.
- (238) Należy zauważyć również, że nawet jeżeli producent unijny sprzeciwia się wszczęciu dochodzenia antydumpingowego lub nałożeniu środków antydumpingowych, nie oznacza to koniecznie, że taki producent nie odniósłby korzyści ze środków, które mogą zostać nałożone. Na tej podstawie wniosek, że brak środków prawdopodobnie będzie miał negatywny wpływ na przemysł Unii, natomiast wprowadzenie środków poprawiłoby jego sytuację, nie został podważony, a opisany argument został odrzucony.
- (239) Wobec braku innych uwag dotyczących interesu przemysłu Unii potwierdzono wnioski zawarte w motywach 239–240 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.2. Interes importerów niepowiązanych

- (240) Wobec braku uwag dotyczących interesu importerów niepowiązanych potwierdzono wnioski zawarte w motywach 241–243 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.3. Interes użytkowników

- (241) W motywie 253 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zachęcono zainteresowane strony do przedstawienia opinii na temat interesów użytkowników, aby Komisja mogła przeprowadzić dalszą analizę i zakończyć ocenę w odniesieniu do użytkowników, w szczególności rolników. Kilka stron stwierdziło, że nałożenie ceł antydumpingowych jest sprzeczne z interesem Unii. Uwagi i informacje przekazane w następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń, które są istotne dla tej analizy, oraz nieliczne uwagi zgłoszone w odniesieniu do tej sekcji po ostatecznym ujawnieniu omówiono poniżej.
- (242) Na wstępie należy przypomnieć, że w odniesieniu do rodzaju przeprowadzonej analizy Komisja, zgodnie z ustaloną praktyką dotyczącą interesu Unii, skupiła się na analizie wpływu wzrostu kosztów oraz ceł antydumpingowych na importerów, użytkowników i inne podmioty gospodarcze. Zwykle analiza opiera się w znacznym stopniu na danych uzyskanych od zainteresowanych stron. W zależności od poziomu współpracy użytkowników (tj. w zależności od tego, czy uzyskano należyte szczegółowe odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu) można przeprowadzić również analizę ich zyskowności. W przypadku prowadzonego dochodzenia, w świetle dużej liczby i zróżnicowania gospodarstw oraz innych podmiotów gospodarczych, których sprawa może dotyczyć, Komisja uznała jednak, że przeprowadzenie wystarczającej liczby „analiz terenowych” jest niewykonalne. Zamiast tego Komisja uznała za właściwsze wykorzystanie już dostępnych danych statystycznych i innych danych, a mianowicie pochodzących od właściwych wyspecjalizowanych służb Komisji.

- (243) W następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń stowarzyszenie użytkowników AGPB zgodziło się z obliczeniami Komisji, zgodnie z którymi mieszanki mocznika i azotanu amonu stanowią mniej niż 1 % ogólnych kosztów rolnictwa w Unii ⁽²⁰⁾, chociaż nie zgodziło się z pozytywną oceną tego faktu przez Komisję. Stowarzyszenie użytkowników IFA zakwestionowało jednak ten odsetek, ponieważ nie uwzględniło on faktu, że w unijnym sektorze rolnictwa wchodzi w grę niezliczona liczba realiów. Producent eksportujący CFI twierdził, że ta część analizy Komisji była niespójna z pozostałymi częściami dochodzenia, ponieważ wpływ na rolników obliczono dla całego sektora rolnictwa, podczas gdy w pozostałych częściach dochodzenia Komisja skupiała się na mieszankach mocznika i azotanu amonu.
- (244) Po pierwsze, jeżeli chodzi o argument, zgodnie z którym rozpatrywanie wpływu na cały sektor rolnictwa jest niestosowne, Komisja nie uzyskała – ani na etapie tymczasowym, ani na etapie ostatecznym – możliwości do sprawdzenia danych dotyczących wpływu, jaki środki te mogłyby mieć na unijnych użytkowników mieszanin mocznika i azotanu amonu jako odrębną grupę użytkowników. W związku z tym Komisja najpierw obliczyła, wykorzystując najlepsze dostępne i wiarygodne źródła danych statystycznych oraz zgodnie z ustalonymi praktykami opisanymi powyżej, wpływ, jaki środki miałyby na cały sektor rolnictwa, mając na uwadze, że mieszanki mocznika i azotanu amonu stanowią tylko jeden, i to nie najpopularniejszy, z nawozów (azotowych) stosowanych w Unii ⁽²¹⁾. Strona, która stwierdziła, że ta część analizy była niespójna z innymi częściami, sama również przedstawiła dane liczbowe dotyczące mieszanki mocznika i azotanu amonu ⁽²²⁾, w sytuacji gdy nie dysponowała żadnymi danymi dotyczącymi mieszanin mocznika i azotanu amonu.
- (245) Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 251 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, Komisja obliczyła również wpływ w najbardziej pesymistycznym scenariuszu, to znaczy wpływ najwyższego cła tymczasowego na wyspecjalizowane gospodarstwo, w którym jako jedyny nawóz azotowy stosuje się mieszanki mocznika i azotanu amonu. Jest to bardzo skrajny, teoretyczny scenariusz. Przy sporządzaniu tej analizy Komisja opierała się na danych statystycznych dotyczących konkretnych grup użytkowników składających się z rolników, którzy w największym stopniu wykorzystywali mieszanki mocznika i azotanu amonu. Komisja przedstawiła zainteresowanym stronom również wynik tej analizy.
- (246) Ten sam producent eksportujący przyznał, że Komisja przedstawiła obliczenia według najgorszego scenariusza, ale skrytykował dokonane dostosowanie w celu doprowadzenia wartości z 2013 r. do poziomu z 2017 r., dotyczące udziału nawozów azotowych w uprawie COP dla gospodarstwa rolnego w północnej Francji specjalizującego się w uprawie pszenicy. Również i to dostosowanie opierało się na wiarygodnych źródłach danych statystycznych, jak wyjaśniono w przypisie 28 w rozporządzeniu w sprawie celów tymczasowych. Ponadto najnowsze wartości przedstawione w rachunkach ekonomicznych dla rolnictwa w odniesieniu do Francji przemawiają za korektą w dół dokonaną przez Komisję ⁽²³⁾. Strona ta zakwestionowała również ustalenie Komisji, zgodnie z którym w okresie objętym dochodzeniem mieszanki mocznika i azotanu amonu stanowiły około 10 % kosztów produkcji gospodarstw specjalizujących się w pszenicy zwyczajnej we Francji, które stosują mieszanki mocznika i azotanu amonu jako jedyne źródło nawozu azotowego. Strona ta nie przedstawiła jednak żadnych dowodów na poparcie tego argumentu. W związku z tym argumenty te odrzucono.
- (247) Stowarzyszenie użytkowników AGPB potwierdziło, że w okresie objętym dochodzeniem mieszanki mocznika i azotanu amonu stanowiły maksymalnie 10 % kosztów produkcji gospodarstw specjalizujących się w uprawie pszenicy zwyczajnej we Francji, jak zaproponowała Komisja ⁽²⁴⁾, natomiast skarżący przedstawił obliczenia potwierdzające, że udział kosztów nawozów w kosztach ponoszonych przez rolników był niewielki ⁽²⁵⁾. Stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA zaproponowały alternatywę dla metodyki Komisji, na podstawie której ustalono ogólne koszty rolnictwa w Unii, a następnie „najbardziej pesymistyczny scenariusz” opisany w motywach 250 i 251 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych. Ustalenia tych stron dotyczą grupy francuskich użytkowników ⁽²⁶⁾ liczniejszej niż grupa w „najbardziej pesymistycznym” scenariuszu wykorzystanym przez Komisję. W zakresie, w jakim w wyniku zastosowania alternatywnej metodyki stron sformułowano wniosek odmienny, ale niezbyt odległy od wniosku Komisji, Komisja uznała, że opublikowane dane dotyczące użytkowników COP w ramach FADN we Francji nie podważają jej wniosków dotyczących interesu Unii w odniesieniu do rolników.

⁽²⁰⁾ t19.001843.

⁽²¹⁾ http://www.fertilizerseurope.com/fileadmin/user_upload/publications/statistics_publications/Stat_website.pdf

⁽²²⁾ W pkt 4.3.3 opinii z dnia 29 kwietnia 2019 r. producent eksportujący (CFI) nie przedstawił żadnych danych liczbowych związanych z miejscami pracy dotyczącymi mieszanin mocznika i azotanu amonu, ale stwierdził, że „[...] w 2017 r. w sektorze rolnym zatrudnionych było 9 mln osób”.

⁽²³⁾ Zob. https://ec.europa.eu/agriculture/sites/agriculture/files/statistics/factsheets/pdf/fr_en.pdf, s. 7.

⁽²⁴⁾ W t19.001843 stowarzyszenie AGPB twierdzi, że „[na] podstawie danych pochodzących z Observatoire Arvalis/Unigrains/CerFrance z października 2018 r. [...] nawożenie azotem stanowiło [...] 10 % całkowitych kosztów produkcji pszenicy ozimej we Francji w latach 2017/2018”.

⁽²⁵⁾ Zob. t19.002111, w którym skarżący obliczył, że w przypadku Francji nawozy stanowiły 8,6 % całkowitych kosztów pośrednich w latach 2015–2017, oraz ewolucję elementów środków produkcji rolnej w Unii przedstawioną na stronie 10 https://ec.europa.eu/agriculture/sites/agriculture/files/statistics/factsheets/pdf/eu_en.pdf (aktualizacja: maj 2018 r.).

⁽²⁶⁾ W t19.002212 przedmiotowe strony przedstawiają obliczenia, zgodnie z którymi koszty mieszanin mocznika i azotanu amonu w latach 2017/2018 stanowiły dla wybranych francuskich użytkowników 9 %–16 %. Tymi wybranymi francuskimi użytkownikami są gospodarstwa specjalizujące się w uprawie zbóż, nasion oleistych i roślin białkowych (rodzaj 15 lub „COP” w bazie danych FADN DG AGRI). Dokumenty referencyjne wykorzystane przez strony (m.in. https://ec.europa.eu/agriculture/sites/agriculture/files/fadn/sector-fiches/tf15_fr.pdf) można znaleźć w t19.001992.

- (248) Stowarzyszenie IFA twierdziło również, że Komisja zbyt nisko oszacowała udział mieszanin mocznika i azotanu amonu w całkowitych kosztach produkcji rolników w świetle wzrostu cen mieszanin mocznika i azotanu amonu, który można było zaobserwować od września 2018 r. Komisja zauważyła, że okres objęty dochodzeniem wybrany dla niniejszego dochodzenia trwał od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia 30 czerwca 2018 r., oraz że w związku z tym niewykorzystanie danych dotyczących drugiej połowy 2018 r. w analizie, o której mowa powyżej, jest poprawne i zgodne z rozporządzeniem podstawowym. Zmiany, jakie nastąpiły po okresie objętym dochodzeniem, zostały jednak przeanalizowane i uwzględnione podczas ustalania formy środków, jak wyjaśniono w sekcji 10.1.
- (249) To samo stowarzyszenie nie zgodziło się z uznaniem przez Komisję, podczas obliczania wpływu cła na koszty produkcji gospodarstw specjalizujących się w uprawie pszenicy zwyczajnej we Francji, które stosują mieszaniny mocznika i azotanu amonu jako jedyne źródło nawozu azotowego, że jedynie 70 % kosztów nawozów tych gospodarstw stanowiły koszty mieszanin mocznika i azotanu amonu, ze względu na to, że nawozy azotowe stanowią 70 % wszystkich nawozów wykorzystywanych w Unii. Stowarzyszenie nie przedstawiło jednak uzasadnienia tego argumentu, który wydaje się nieuprawniony w świetle danych o efektywności agronomicznej przedstawionych przez skarżącego w t19.002185. Argument strony zostaje zatem odrzucony.
- (250) Stowarzyszenie użytkowników Copa-Cogeca powtórzyło, że cła wiążą się z dodatkowymi wydatkami, których rolnicy nie mogą przenieść na kolejne ogniwa łańcucha żywnościowego, co ogranicza dochód i konkurencyjność rolników. Stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA zaznaczyły, że konkurencyjność unijnych rolników jest już osłabiona przez należności celne przywozowe lub cła antydumpingowe (np. na przywóz azotanu amonu), które chronią producentów azotu w Unii, co kosztuje unijnych rolników 1 mld EUR rocznie. Chociaż Komisja przyznaje, że w zależności od uprawy i rynku przeniesienie pewnych wzrostów kosztów przez rolników może być trudne, w motywie 254 poniżej podsumowano prognozę stałych dochodów z rolnictwa w Unii w niedalekiej przyszłości. Komisja przypomina również, że w motywie 249 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych stwierdziła, iż mieszaniny mocznika i azotanu amonu stanowią mniej niż około 1 % całkowitych kosztów rolnictwa w Unii oraz 10 % ogólnych kosztów wyspecjalizowanych gospodarstw (motyw 251). Wzrost cen wynikający z ewentualnych środków nie powinien zatem mieć znaczącego wpływu na cały sektor rolnictwa w Unii. Argument ten zostaje zatem odrzucony.
- (251) Podczas wspólnego posiedzenia wyjaśniającego po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilku użytkowników twierdziło, że wpływ środków na rolników byłby o wiele poważniejszy niż obliczony przez Komisję. Twierdzili oni, że koszty produkcji niektórych z najbardziej dotkniętych rolników wzrosłyby od 5 % do nawet 12 % zamiast o 3–5 %, jak obliczyła Komisja. Argumenty te były oparte na zebranych oświadczeniach wybranych rolników lub przedstawionych przez nich danych, których sprawdzenie było niemożliwe, a także danych statystycznych. Po ostatecznym ujawnieniu, w świetle zmienionych poziomów cel i zmienionej formy środków, jak wyjaśniono w sekcji 8.1 poniżej, strony obniżyły swoje prognozy z 6 % do maksymalnie 9 %, w zależności od tego, czy mieszaniny mocznika i azotanu amonu stanowiłyby 70 % ponoszonych przez te gospodarstwa kosztów nawozów, co, jak wspomniano w motywie 248 powyżej, Komisja uznawała za najbardziej realistyczne w tym „skrajnym” scenariuszu, czy 100 % takich kosztów. Te prognozowane wzrosty kosztów również jednak opierały się na cenach mieszanin mocznika i azotanu amonu z lutego 2019 r., który to miesiąc nie tylko przypada poza okresem objętym dochodzeniem, ale jest również miesiącem, w którym ceny były wyjątkowo wysokie (a po nim gwałtownie spadły). Co więcej, prognozy te opierały się na założeniu, że ogólny wzrost kosztów ze względu na ostateczne cła antydumpingowe odpowiadałby poziomowi stosunkowo wysokiego cła specyficznego obliczonego dla jednego z rosyjskich producentów eksportujących, co w świetle udziału w rynku tego jednego producenta jest przesadą. Argumenty te zostają zatem odrzucone.
- (252) Po wprowadzeniu środków tymczasowych stowarzyszenie Copa-Cogeca obliczyło, że dodatkowe obciążenie wynikające z tymczasowego cła antydumpingowego dla rolników w Unii wyniosłoby 559 mln EUR rocznie, natomiast zgodnie z obliczeniami stowarzyszenia użytkowników IFA miałyby ono wynieść 312 mln EUR. Zdaniem stowarzyszenia użytkowników AGPB takie dodatkowe obciążenie wyniosłoby 502 mln EUR rocznie. Komisja zauważyła, że przy ustalaniu tych wartości strony najprawdopodobniej uwzględniły dane referencyjne różniące się od danych wykorzystanych przez Komisję, to znaczy najwyższe cła tymczasowe oraz ceny mieszanin mocznika i azotanu amonu w okresach, kiedy ceny te były (wyjątkowo) wysokie. Po ostatecznym ujawnieniu stowarzyszenie Fertilizers Europe stwierdziło, że koszt dla rolników wynikający z ewentualnego nałożenia cła wyniosłoby 32,8 mln EUR rocznie. W tych obliczeniach nie uwzględniło jednak żadnego potencjalnego wpływu cła na ceny przemysłu unijnego. Komisja uważa, że dodatkowe obciążenie rolników w Unii w wyniku nałożenia środków antydumpingowych na poziomie ustalonym w niniejszym rozporządzeniu – przy założeniu, że importerzy przenieśliby na rolników 100 % kosztów cła – wyniosłoby maksymalnie 90 mln EUR rocznie. Dane te opierają się na cłach specyficznych, które mają zostać nałożone w odniesieniu do przedmiotowych miejsc pochodzenia, a także na konkretnych danych o konsumpcji mieszanin mocznika i azotanu amonu oraz o udziałach w rynku w okresie objętym dochodzeniem, jak również przewidują wzrost cen sprzedaży przemysłu unijnego.

- (253) Producent eksportujący CFI skrytykował fakt, że zgodnie z rozdziałem 7.3 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych nie przeprowadzono żadnej oceny wpływu cła antidumpingowego na zyskowność rolników, chociaż zgodnie ze sprawozdaniem opublikowanym przez DG AGRI Komisji, przywołanym w przypisie 24 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w 2013 r. gospodarstwo zajmujące się uprawą pszenicy w północnej Francji w 2013 r. poniosło straty sięgające aż 10 %. Podobnie dwa stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA utrzymywały, że należy raczej zmierzyć wpływ cła antidumpingowego na zysk rolników, a nie na koszt produkcji. Taka analiza wykazałaby rzekomo, że obecne marże zysku rolników są bardzo małe oraz że wzrost kosztów wynikający z ceł antidumpingowych mógłby mieć szkodliwy wpływ na rentowność wielu gospodarstw w Unii. Strony nie zgodziły się z wnioskiem Komisji, zgodnie z którym cło na poziomie równym cłu tymczasowo nałożonemu nie miałyby nieproporcjonalnie dużego wpływu na gospodarstwa specjalizujące się w uprawie pszenicy zwyczajnej we Francji. Zdaniem jednej z nich każdy dodatkowy koszt wynikający z takich środków pozabawiły francuskich plantatorów specjalizujących się w uprawach zbóż, nasion oleistych i roślin białkowych większości skromnych zysków, które obecnie osiągają. Rosyjski producent eksportujący Acron twierdził, że nastroje wśród rolników były skrajnie negatywne z powodu rzekomo katastrofalnych zbiorów, pandemii w gospodarstwach, niepewności związanej z klimatem i rynkiem oraz cen sprzedaży poniżej kosztów produkcji. Zdaniem innego rosyjskiego producenta eksportującego skala wzrostu cen wobec braku przystępnych cenowo produktów alternatywnych zagroziłaby sektorowi, w którym dochody gospodarstw są już teraz niepewne.
- (254) Powyższe argumenty dotyczące zyskowności rolników zostają odrzucone.
- (255) Po pierwsze, jak stwierdzono w motywie 241 powyżej, analiza Komisji oparta jest na danych uzyskanych od zainteresowanych stron i wiarygodnych dostępnych danych statystycznych i innych danych. Po drugie, Komisja zauważyła, że publicznie dostępne badania budzą wątpliwości co do znaczącego negatywnego wpływu ceł antidumpingowych na zyskowność unijnych gospodarstw. Francja, która najprawdopodobniej pozostanie znaczącym eksporterem netto zbóż na poziomie Unii ⁽²⁷⁾, odnotowała bowiem lepsze ceny pszenicy i plony w ostatnich dwóch sezonach w porównaniu z sezonem 2015/2016 ⁽²⁸⁾, natomiast w latach 2017–2018 rolnicy w państwach takich jak Zjednoczone Królestwo, Irlandia i Francja funkcjonowali raczej dobrze pod względem gospodarczym ⁽²⁹⁾. Nawet jeżeli zyskowność gospodarstw specjalizujących się w uprawie pszenicy we Francji w 2013 r. była ujemna ⁽³⁰⁾, na stronie 79 opracowania „EU Agricultural outlook for markets and income 2018–2030” ⁽³¹⁾ [„Unijne prognozy rynków i dochodów rolnictwa na lata 2018–2030”] jest mowa o stabilizacji dochodu z rolnictwa na roczną jednostkę roboczą w okresie, którego dotyczą prognozy. W tym samym dokumencie wskazano, że dochód z działalności rolniczej w ujęciu nominalnym utrzyma się na stałym poziomie w okresie, którego dotyczą prognozy, pozostając na poziomie zbliżonym do poziomu z lat 2016–2018, oraz że obecna sytuacja w zakresie dotacji ma zastosowanie do całego okresu, którego dotyczą prognozy. Zgodnie z tym samym dokumentem przewiduje się, że produkcja zbóż w Unii będzie w dalszym ciągu wzrastać i osiągnie 325 mln ton do 2030 r. (w porównaniu z 284 mln ton w 2018 r.), natomiast ceny utrzymają się na w miarę stabilnym poziomie – np. cena pszenicy zwyczajnej będzie wynosić około 180 EUR za tonę.
- (256) Ponadto Komisja zauważyła, że dwa stowarzyszenia użytkowników, o których mowa w motywie 252 powyżej, zgodziły się z twierdzeniem Komisji, że większość unijnych rolników polega na kilku uprawach. Może być to konieczność z punktu widzenia rolnictwa, ale w każdym razie działanie to uznaje się za zabezpieczenie rolników, ponieważ trendy cenowe i dochód różnią się w zależności od uprawy. Produkcja francuskich rolników specjalizujących się w uprawie pszenicy zwyczajnej (której to grupy, jak się przyjmuje, dotyczy „najbardziej pesymistyczny scenariusz”) jest w ok. 50 % podzielona na inne uprawy.
- (257) Jakkolwiek Komisja nie może wykluczyć, że ostateczne cło antidumpingowe na ustalonym poziomie może mieć negatywny wpływ na część działalności pewnych gospodarstw, pomiar przyszłego wpływu w postaci utraconego zysku gospodarstw jest niemożliwy w świetle cykliczności i czynników niepewności nieodłącznie związanych z rolnictwem. W każdym razie dochodzenie wykazało, że nie istnieje związek między ceną mieszanin mocznika i azotanu amonu a marżą netto francuskich gospodarstw w zakresie uprawy pszenicy zwyczajnej w „najbardziej pesymistycznym scenariuszu” ani też francuskich gospodarstw specjalizujących się w uprawie zbóż, nasion oleistych i roślin białkowych. W aktach nie ma żadnych wskazań dotyczących tego, że wzrost dochodu rolników w przeszłości można powiązać ze spadkiem cen mieszanin mocznika i azotanu amonu, ani że spadek dochodu rolników można powiązać ze wzrostem cen mieszanin mocznika i azotanu amonu, jak przedstawiono w poniższej tabeli:

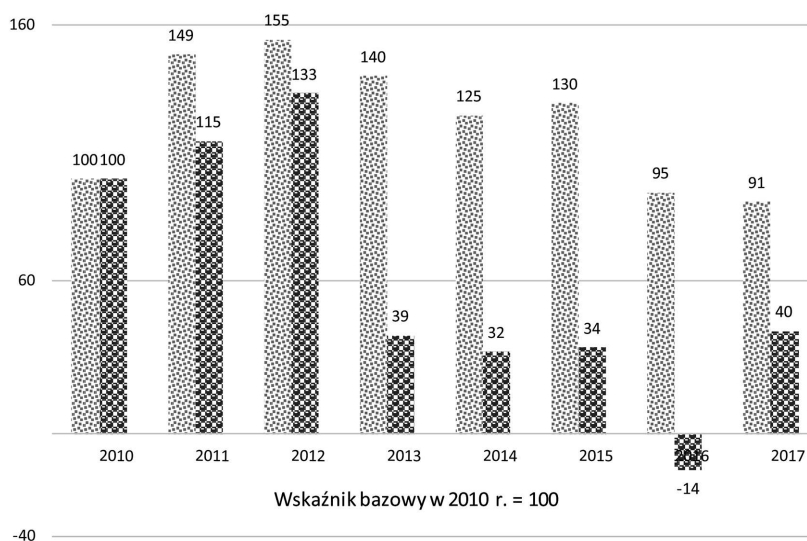
⁽²⁷⁾ Prognozę można znaleźć na stronie 35 dokumentu DG AGRI „EU Agricultural outlook for markets and income 2018–2030” z grudnia 2018 r.

⁽²⁸⁾ Z danymi na temat cen i zbiorów można zapoznać się na stronie 4 opinii skarżącego na temat interesu Unii w t19.002111.

⁽²⁹⁾ Zob. opinię skarżącego w t19.002185, a mianowicie badania rachunków rolnictwa w załącznikach.

⁽³⁰⁾ Zgodnie ze sprawozdaniem DG AGRI „EU cereal farms report 2013 based on FADN data” [„Sprawozdanie z 2013 r. dotyczące gospodarstw w UE zajmujących się uprawą zbóż na podstawie danych FADN”], s. 44, w gospodarstwie specjalizującym się w uprawie pszenicy zwyczajnej we Francji w 2013 r. marża brutto wynosiła +49 EUR/tonę, natomiast marża netto (przed odliczeniem własnych czynników produkcji) wynosiła -19 EUR/tonę.

⁽³¹⁾ https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/food-farming-fisheries/farming/documents/medium-term-outlook-2018-report_en.pdf

☞ Cena przywożonych mieszanin mocznika i azotanu amonu (z Rosji, USA i Trynidadu i Tobago); źródło: Eurostat

☞ Przychód netto gospodarstw we Francji specjalizujących się w uprawach zbóż, nasion oleistych i roślin białkowych (COP);
źródło: dane FADN

- (258) Po ostatecznym ujawnieniu stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA podkreśliły, że grupa rolników, na którą środki miały największy wpływ, odnotowywała spadek dochodu od dłuższego czasu i w związku z tym nawet gdyby ich dochód ustabilizował się, to na niskich poziomach, zatem środki miałyby na nich poważny wpływ. Brak związku między ceną mieszanin mocznika i azotanu amonu a marżą, uwidoczniony w powyższej tabeli, nie pozwala jednak przewidywać, że wpływ środków na zyski rolników będzie poważny. Zakres rzeczywistego wpływu będzie zależał od zbyt wielu czynników.
- (259) Stowarzyszenie użytkowników IFA zwróciło się do Komisji, aby nie wspierała niewydajnego sektora wytwórczego, który w przeciwieństwie do rolnictwa ma ograniczony wpływ na strukturę unijnych gospodarstw wiejskich. Argument ten jest nieuzasadniony i w związku z tym zostaje odrzucony. Przemysł Unii jest rentowny i wydajny, jeżeli stworzy mu się równe warunki działania.
- (260) Stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA zakwestionowały, w przeciwieństwie do ustalenia Komisji, fakt dostępności dla unijnych rolników ubezpieczeń mających na celu zabezpieczenie marży. Komisja zauważyła, że opinie stron na ten temat różnią się: w opinii ⁽³²⁾ z dnia 29 kwietnia 2019 r. producent eksportujący CFI sugerował, że narzędzia, o których mowa w motywie 251 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, są wykorzystywane. Po ostatecznym ujawnieniu AGPB i IFA stwierdziły, że „ubezpieczenia marżowe nie są obecnie w znacznym stopniu wykorzystywane w rolnictwie unijnym” oraz że nie istnieją narzędzia zabezpieczające ceny powszechnie dostępne dla środków produkcji rolnej. Nie przedstawiono jednak uzasadnienia tego twierdzenia.
- (261) Producent eksportujący objęty postępowaniem zakwestionował wartość ustaleń Komisji w motywie 251 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, a mianowicie (i) że wiele gospodarstw w Unii polega na kilku uprawach oraz (ii) że rolnicy dysponują różnymi narzędziami mającymi na celu zabezpieczenie rozsądnych cen mieszanin mocznika i azotanu amonu. W odniesieniu do ppkt (i) producent ten utrzymywał, że gospodarstwa specjalizujące się w uprawie pszenicy, m.in. gospodarstwo, którym Komisja posługuje się jako przykładem, prowadzą już stosunkowo zróżnicowaną produkcję, ale wpływ cła antydumpingowego na uprawy inne niż pszenica również byłby poważny, jak wykazały stowarzyszenia rolników. Jeżeli chodzi o ppkt (ii), producent ten zauważył, że rolnicy wykorzystują już te narzędzia w obecnej sytuacji, w związku z czym fakt ten nie zmniejszy wpływu ewentualnego cła. Komisja nie zgodziła się ze stroną, ponieważ skoro ogółem zarówno ppkt (i), jak i (ii) są korzystne dla rolników, nie ma powodu, aby nie było tak w kontekście jakichkolwiek wyższych kosztów wynikających z wprowadzenia środków antydumpingowych.

⁽³²⁾ t19.002016.

- (262) Producent eksportujący Acron stwierdził, że niezdolność Komisji do oszacowania liczby miejsc pracy związanych z mieszaninami mocznika i azotanu amonu w gospodarstwach nie oznacza, że w przedmiotowych gospodarstwach nie istnieją miejsca pracy związane z mieszaninami mocznika i azotanu amonu. Producent eksportujący CFI sprzeciwił się uznaniu przez Komisję, że wpływ środków antydumpingowych na zatrudnienie byłby ograniczony w świetle przewidywanego znacznego zmniejszenia siły roboczej w sektorze w wyniku poprawy wydajności. Strona ta zwróciła również uwagę na spodziewany wzrost kosztów (niektórych) rolników w latach 2017–2030.
- (263) Komisja wyjaśniła, że motyw 252 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych należy rozumieć w taki sposób, że cła antydumpingowe prawdopodobnie nie przyspieszą ograniczenia siły roboczej, które zgodnie z obecnymi i wcześniejszymi prognozami będzie nadal postępować w gospodarstwach w Unii. Jeżeli chodzi o przewidywany wzrost kosztów, w motywie 254 powyżej odniesiono się w każdym razie do stabilizacji dochodu z rolnictwa.
- (264) Wobec braku innych uwag dotyczących interesu użytkowników potwierdzono wnioski zawarte w motywach 241–252 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.4. Pozostałe czynniki

- (265) Producent eksportujący CFI podważał stwierdzenie Komisji, że w aktach brak było danych pozwalających spodziewać się znaczącego wpływu ewentualnego wzrostu cen mieszanin mocznika i azotanu amonu na ceny innych nawozów, twierdził bowiem, że zmiany cen mieszanin mocznika i azotanu amonu oraz cen azotanu amonu są ze sobą powiązane. Argumentowi temu przeczyły jednak materiały z posiedzeń wyjaśniających, przedstawione przez użytkowników⁽³³⁾, zgodnie z którymi ceny azotanu amonu w Unii nie były powiązane z cenami światowymi. Argument stowarzyszenia użytkowników Copa-Cogeca, zgodnie z którym cła doprowadziłyby do wzrostu cen innych nawozów azotowych, również został odrzucony na tej samej podstawie.
- (266) Producent eksportujący CFI zakwestionował ustalenia Komisji dotyczące miejsc pracy związanych z mieszaninami mocznika i azotanu amonu w motywie 257 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Strona ta nie przedstawiła alternatywnych obliczeń ani obliczeń dotyczących miejsc pracy związanych z mieszaninami mocznika i azotanu amonu w gospodarstwach w Unii. W związku z tym jej uwagi zostały odrzucone.
- (267) Rosyjski producent eksportujący Acron zakwestionował przypis 32 w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych („ślad węglowy azotanu amonu wynosi 1,1 tony ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę produktu w UE, 2,3 tony ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę produktu w USA oraz 2,6 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę produktu w Rosji”), twierdząc, że jego własny ślad węglowy produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu jest równy 0,7 tony ekwiwalentu CO₂ na tonę produktu, a w odniesieniu do Rosji wynosi 0,6–0,8 tony⁽³⁴⁾. Komisja nie dysponuje własnymi danymi porównawczymi na temat śladu węglowego mieszanin mocznika i azotanu amonu. W związku z tym, jak wyraźnie stwierdzono w przedmiotowym przypisie, dane obejmowały wartości azotanu amonu z kalkulatora śladu węglowego osoby trzeciej. Europejskie organy publikują dane wskazujące na zmniejszenie śladu węglowego unijnych przedsiębiorstw⁽³⁵⁾.
- (268) Ogólnokrajowy związek producentów rolnych i posiadaczy lasów w Finlandii (MTK) podkreślał, że środki utrudniłyby stosowanie mieszanin mocznika i azotanu amonu stanowiących rzekomo bardzo przyjazną dla środowiska metodę nawożenia. Producent eksportujący Acron twierdził, że alternatywy dla mieszanin mocznika i azotanu amonu są nie tylko droższe i bardziej kosztowne w stosowaniu, ale skutkują również większymi zanieczyszczeniami. Strona ta odniosła się do badania dotyczącego rolnictwa jako głównego źródła zanieczyszczeń tlenkiem azotu w Kalifornii i stwierdziła, że z powodu zagrożeń środowiskowych wynikających ze stosowania alternatyw dla mieszanin mocznika i azotanu amonu Komisja nie powinna uniemożliwiać stosowania przystępnych cenowo mieszanin mocznika i azotanu amonu w Unii przez nałożenie ceł antydumpingowych. W motywie 256 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przypomniano jednak, że jakkolwiek mieszaniny mocznika i azotanu amonu mają liczne zalety agronomiczne, nie są one neutralne dla środowiska. Ponieważ strony nie przedstawiły wystarczająco istotnych dowodów potwierdzających w tej kwestii, argumenty te zostały odrzucone.
- (269) Przedsiębiorstwo Acron twierdziło również, że cła będą miały negatywny wpływ na europejskich dystrybutorów i łańcuchy dostaw. Ponieważ strona nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających w tej kwestii, argument ten został odrzucony.

⁽³³⁾ Slajd 10 materiałów z posiedzeń wyjaśniających stron, t19.002212.

⁽³⁴⁾ Obliczenia przedsiębiorstwa Acron znajdują się w t19.002053.

⁽³⁵⁾ <https://www.eea.europa.eu/themes/industry/industrial-pollution/industrial-pollution-country-profiles-2018/2018-industrial-pollution-country-profiles>

- (270) Związek MTK dopytywał, komu cła antydumpingowe przyniosłyby korzyść, podkreślając, że większość dużych producentów nawozów na rynku unijnym ma siedziby poza Unią. W tym zakresie Komisja przypomniała o swoim zobowiązaniu prawnym do nałożenia ceł antydumpingowych, w przypadku gdy spełnione są wymogi prawne, niezależnie od płatności podatku lub innych okoliczności.
- (271) Producent eksportujący Acron twierdził, że producenci unijni starali się manipulować cenami mieszanin mocznika i azotanu amonu. Współpracujące stowarzyszenia użytkowników zauważyły wzrost koncentracji producentów unijnych oraz możliwe stosowanie praktyk ograniczających konkurencję przez unijnych producentów nawozów. Ponieważ żadne właściwe organy nie stwierdziły, że producenci unijni mieszanin mocznika i azotanu amonu zaczęli stosować praktyki ograniczające konkurencję, uwagi te zostały odrzucone.

7.5. Wniosek dotyczący interesu Unii

- (272) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag wnioski zawarte w motywach 239–258 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

8. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

- (273) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych.

8.1. Forma środków

- (274) Producent eksportujący CFI twierdził, że stawki celne *ad valorem* nie byłyby odpowiednie w obecnym kontekście rosnących cen, ponieważ doprowadziłyby do zbyt wysokiego poziomu ochrony, nie zachęciłyby producentów unijnych do ograniczenia kosztów, bezpodstawnie zawyżyłyby ceny w Unii i zachęciłyby Gazprom do dalszej sprzedaży gazu na unijnym rynku po wygórowanych cenach. W związku z tym producent ten stwierdził, że ewentualne cła powinny mieć formę minimalnej ceny odniesienia CIF przed ocleniem, ponieważ zapewniłoby to przemysłowi Unii odpowiedni poziom ochrony, a jednocześnie nie byłoby bezpodstawnie krzywdzące dla sektora rolnego. Stowarzyszenia użytkowników AGPB i IFA stwierdziły, że minimalna cena importowa byłaby zgodna z praktyką Komisji⁽³⁶⁾ w przypadku wzrostu cen po okresie objętym dochodzeniem oraz zapewniłaby zabezpieczenie unijnemu sektorowi nawozów, a jednocześnie ograniczyłaby zarówno wzrost obciążenia kosztami unijnych rolników, jak i szkodę dla unijnej konkurencji eksportowej w sektorze rolnym.
- (275) Niemniej jednak biorąc pod uwagę poczynione w toku dochodzenia ustalenia związane z wpływem na użytkowników, Komisja uznała, że środki w formie minimalnej ceny importowej nie byłyby w niniejszej sprawie uzasadnione. W związku z powyższym argumenty dotyczące minimalnej ceny importowej zostały odrzucone.
- (276) Producent eksportujący MHTL wezwał do wprowadzenia cła specyficznego (i) w świetle rosnących cen mieszanin mocznika i azotanu amonu po okresie objętym dochodzeniem; (ii) w celu ograniczenia wszelkiego ewentualnego poważnego wpływu na użytkowników oraz (iii) dlatego, że cło specyficzne za tonę jest właściwsze dla skarżącego, ponieważ przywóz od przedmiotowej strony odbywa się wyłącznie za pośrednictwem powiązanego przedsiębiorstwa zajmującego się sprzedażą.
- (277) Komisja przeanalizowała średnie ceny importowe mieszanin mocznika i azotanu amonu w okresie badanym, okresie objętym dochodzeniem i okresie następującym po okresie objętym dochodzeniem. Różnice w cenach były znaczące, głównie z powodu silnych wahań ceny gazu – głównego surowca wykorzystywanego w produkcji mieszanin mocznika i azotanu amonu. W świetle zmienności cen importowych mieszanin mocznika i azotanu amonu istnieje rzeczywiste ryzyko, że stawka celna *ad valorem* mogłaby być niewystarczająca, aby zlikwidować szkodę w sytuacji niskich cen, albo mogłaby bezpodstawnie zaszkodzić przemysłowi wykorzystującemu produkt w sytuacji wzrostu cen. W związku z tym Komisja stwierdziła, że cło specyficzne jest właściwsze niż stawka celna *ad valorem* z uwagi na szczególne okoliczności niniejszej sprawy.

⁽³⁶⁾ Strony cytowały rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1953 z dnia 29 października 2015 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów walcowanych płaskich ze stali krzemowej elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Japonii, Republiki Korei, Federacji Rosyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki, Dz.U. L 284 z 30.10.2015, s. 109, rozporządzenie Rady (WE) nr 901/2001 z dnia 7 maja 2001 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz mocznika pochodzącego z Rosji (Dz.U. L 127 z 9.5.2001, s. 11), oraz motywy 62–65 i 76 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 457/2011 z dnia 10 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz melaminy pochodzącej z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 124 z 13.5.2011, s. 2).

- (278) Po ostatecznym ujawnieniu skarżący, Grupa Azoty i Agropolychim sprzeciwili się środkom w formie cła specyficznego. W świetle tego, że producenci unijni nie otrzymali jeszcze pełnej ulgi, biorąc pod uwagę zmienność cen gazu ziemnego i mieszanin mocznika i azotanu amonu oraz w świetle zaniżonych cen mieszanin mocznika i azotanu amonu w okresie objętym dochodzeniem, za bardziej odpowiednią uznali oni stawkę celną *ad valorem*. Jak wyjaśniono w motywie 276 powyżej, właśnie duża zmienność cen jest jednym z kluczowych powodów ustanowienia cła specyficznego. Na tej podstawie twierdzenie to zostało odrzucone.
- (279) Po ostatecznym ujawnieniu AGPB i IFA powtórzyły, że gdyby Komisja miała nałożyć ostateczne cła antidumpingowe, powinna dokonać tego w formie minimalnej ceny importowej. Strony uznały, że właściwe ustalenia w niniejszym dochodzeniu są takie same jak te, którymi uzasadniono takie podejście w dochodzeniu zakończonym przez Komisję w 2011 r. ⁽³⁷⁾ Jeśli chodzi o to twierdzenie, nawet w przypadku podobieństw w okolicznościach konsekwentnym podejściem Komisji jest ocena każdego przypadku na podstawie jego własnych cech charakterystycznych. Jak wyjaśniono w motywie 274, w tym przypadku ustalenia dotyczące interesów użytkowników nie skłaniają do przyjęcia minimalnej ceny importowej. Przypomina się, że ceny w okresie objętym dochodzeniem były stosunkowo niskie i gdyby na tej podstawie ustanowiono minimalną cenę importową, istnieje realne ryzyko, że środek ten nie chroniłby odpowiednio przemysłu Unii przed ustalonym dumpingiem wyrządzającym szkodę. W związku z tym argument ten został odrzucony.

8.2. Środki ostateczne

- (280) Na podstawie powyższego kwota należności celnych powinna być równa stałej kwocie za tonę mieszanin mocznika i azotanu amonu, jak przedstawiono poniżej:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines szkody (%)	Ostateczna stawka celna (%)	Ostateczna stała stawka celna – EUR/tonę
Rosja	PJSC Acron	31,9	31,9	31,9	42,47
Rosja	Joint Stock Company „Azot”	20,0	20,0	20,0	27,77
Rosja	Joint Stock Company „Nevinnomyssky Azot”	20,0	20,0	20,0	27,77
Rosja	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	31,9	31,9	31,9	42,47
Trynidad i Tobago	Methanol Holdings (Trinidad) Limited	55,8	16,2	16,2	22,24
Trynidad i Tobago	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	55,8	16,2	16,2	22,24
Stany Zjednoczone Ameryki	CF Industries Holdings, Inc.	37,3	23,9	23,9	29,48
Stany Zjednoczone Ameryki	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	37,3	23,9	23,9	29,48

- (281) Indywidualne stawki cła antidumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Jak wyjaśniono również w motywach 35, 74 i 90 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, poziom współpracy w tym przypadku był wysoki, ponieważ przywóz od współpracujących producentów eksportujących z państw, których dotyczy postępowanie, stanowił całość wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym rezydualne cła antidumpingowe ustalono na poziomie przedsiębiorstw współpracujących.

⁽³⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 457/2011 z dnia 10 maja 2011 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz melaminy pochodzącej z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 124 z 13.5.2011, s. 2).

- (282) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku późniejszej zmiany swojej nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji ⁽³⁸⁾. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeżeli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do korzystania ze stawki celnej mającej wobec niego zastosowanie, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* opublikowane zostanie zawiadomienie w sprawie zmiany nazwy.

8.3. Ostateczne pobranie cła tymczasowego

- (283) W świetle ustalonej wysokości marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych.
- (284) W odniesieniu do przywozu z Rosji oraz Trynidadu i Tobago stawki cła ostatecznego są niższe niż stawki cła tymczasowego. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę ceł antydumpingowych od tego przywozu powinny zatem zostać zwolnione.

8.4. Moc wsteczna

- (285) Jak wspomniano w sekcji 1.2, w okresie wcześniejszego informowania Komisja podała rejestracji przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym zgodnie z art. 14 ust. 5a rozporządzenia podstawowego.
- (286) Na ostatecznym etapie dochodzenia przeprowadzono ocenę danych zgromadzonych w kontekście rejestracji. Komisja zbadała, czy kryteria zawarte w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione w odniesieniu do poboru ceł ostatecznych z mocą wsteczną.
- (287) Z analizy Komisji wynika, że w trwającym trzy tygodnie okresie wcześniejszego informowania nie nastąpił znaczny wzrost przywozu w porównaniu z poziomem w okresie objętym dochodzeniem. Średnia miesięczna wielkość przywozu z trzech państw, których dotyczy postępowanie, obniżyła się z 144 020 ton do 66 080 ton, a zatem spadła o 54 % (źródło: dostosowane dane Eurostatu, w tym *prorata temporis*). W związku z tym warunek określony w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego nie został spełniony.
- (288) Komisja stwierdziła zatem, że pobór ceł ostatecznych z mocą wsteczną za okres trzech tygodni, podczas którego rejestrowano przywóz, nie ma w tym przypadku uzasadnienia.

9. OFERTA DOTYCZĄCA ZOBOWIĄZANIA CENOWEGO

- (289) Jeden rosyjski producent eksportujący („wnioskodawca”) złożył dobrowolną ofertę dotyczącą zobowiązania do zmiany cen zgodnie z art. 8 rozporządzenia podstawowego. Komisja zauważyła, że oferta ta wpłynęła długo po terminie określonym w art. 8 rozporządzenia podstawowego interpretowanym w związku z art. 20 rozporządzenia podstawowego, który dotyczy ostatecznego ujawnienia.
- (290) Art. 8 rozporządzenia podstawowego przewiduje możliwość złożenia (i zaakceptowania) oferty dotyczącej zobowiązania cenowego w szczególnych okolicznościach również po tym terminie. Komisja przeanalizowała jednak wspomnianą ofertę zobowiązania i uznała, że zaakceptowanie jej jest nierealne z następujących powodów.
- (291) Zaproponowana minimalna cena importowa była nieodpowiednia do usunięcia szkodliwych skutków dumpingu. Oferta nie była zgodna z art. 8 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego minimalna cena importowa w ramach oferty zobowiązania cenowego powinna być na poziomie koniecznym do wyeliminowania szkody dla przemysłu Unii. Następny akapit tego artykułu stanowi, że przy badaniu tego poziomu stosuje się art. 7 ust. 2a–2d.
- (292) Ponadto wnioskodawca sprzedaje produkt objęty postępowaniem za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych w Unii, a niektóre z importowanych produktów są dalej przetwarzane w Unii przed ich sprzedażą do stron niepowiązanych. Oprócz tego zgodnie z informacjami, którymi dysponuje Komisja, jedno z tych przedsiębiorstw powiązanych sprzedaje produkt objęty dochodzeniem oraz inne produkty (np. nawozy) na rynku unijnym, przy czym te inne produkty są prawdopodobnie sprzedawane tym samym klientom.
- (293) Jeśli powiązana strona w Unii oraz wnioskodawca sprzedają przedmiotowy produkt i inne produkty tym samym klientom w Unii, ceny takich transakcji mogłyby być ustalane w taki sposób, aby zrekomensować minimalną cenę importową będącą przedmiotem zobowiązania. Taka kompensacja nie byłaby jednak możliwa do stwierdzenia w efekcie działań monitorujących, jako że struktura cen dla większości produktów wytwarzanych i sprzedawanych

⁽³⁸⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Rue de la Loi 170, 1040 Bruxelles, Belgia.

przez jednostkę powiązaną w Unii nie figuruje w żadnym powszechnie dostępnym źródle. Nie można zatem ocenić, czy ceny płacone przez nabywców odpowiadają wartości produktów bądź uwzględniają potencjalny rabat w celu skompensowania transakcji objętych zobowiązaniem, dla których musi być stosowana minimalna cena importowa. Przy sprzedaży mieszanin mocznika i azotanu amonu i innych produktów tym samym klientom występuje zatem duże ryzyko wzajemnej kompensacji.

- (294) W związku z tym monitorowanie takiego zobowiązania byłoby niewykonalne w praktyce.
- (295) Komisja wysłała wnioskodawcy pismo, w którym przedstawiono powody odrzucenia oferty zobowiązania cenowego, i umożliwiono wnioskodawcy przedstawienie uwag dotyczących tej decyzji. Komisja otrzymała od wnioskodawcy uwagi dotyczące złożenia oferty zobowiązania na zbyt późnym etapie postępowania, poziomu minimalnej ceny importowej oraz wykonalności zobowiązania w praktyce.
- (296) Powołując się na art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, wnioskodawca twierdził, że oferta zobowiązania została złożona w terminie składania uwag dotyczących ujawnienia dodatkowych ostatecznych ustaleń. Oferta powinna była jednak zostać złożona w terminie składania uwag dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń, a nie w terminie dotyczącym ujawnienia dodatkowych ostatecznych ustaleń. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.
- (297) W swoich uwagach wnioskodawca nie zgodził się z wnioskiem Komisji, zgodnie z którym minimalna cena importowa jest zbyt niska, i zaproponował pułap ilościowy w połączeniu z minimalną ceną importową. Jak stwierdzono w motywie 290, do zbadania, czy minimalna cena importowa byłaby wystarczająca do wyeliminowania dumpingu wyrządzającego szkodę, powinien mieć zastosowanie art. 7 ust. 2a–2d, w związku z czym należy odrzucić to twierdzenie.
- (298) Wnioskodawca zaoferował minimalne poziomy cen w odniesieniu do pozostałych produktów, które sprzedaje na rynku unijnym. Spowodowałoby to jednak znaczne obciążenie związane z monitorowaniem, więc Komisja pozostała zdania, że monitorowanie zaproponowanego zobowiązania byłoby niewykonalne w praktyce.
- (299) Na bardzo późnym etapie postępowania wnioskodawca przesłał zmienioną wersję oferty zobowiązania cenowego. Chociaż wnioskodawca zaoferował minimalną cenę importową na poziomie niezbędnym do wyeliminowania szkody dla przemysłu Unii, Komisja w dalszym ciągu uważała monitorowanie takiego zobowiązania za niewykonalne w praktyce z powodów określonych w motywach 291, 292 i 297 powyżej i w związku z tym odrzuciła ostateczną ofertę.

10. PRZEPISY KOŃCOWE

- (300) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽³⁹⁾ gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek stosuje się stopę oprocentowania stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.
- (301) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym, obecnie objętych kodem CN 3102 80 00, pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki.

⁽³⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

2. Cło antydumpingowe ma formę stałej kwoty za tonę w odniesieniu do przywozu produktu opisanego w ust. 1 i wytworzonego przez poszczególne przedsiębiorstwa zgodnie z poniższym wykazem:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stala kwota cła (EUR za tonę)	Dodatkowy kod TARIC
Rosja	PJSC Acron	42,47	C500
Rosja	Joint Stock Company „Azot”	27,77	C501
Rosja	Joint Stock Company „Nevinnomyssky Azot”	27,77	C504
Rosja	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	42,47	C999
Trynidad i Tobago	Methanol Holdings (Trinidad) Limited	22,24	C502
Trynidad i Tobago	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	22,24	C999
Stany Zjednoczone Ameryki	CF Industries Holdings, Inc.	29,48	C503
Stany Zjednoczone Ameryki	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	29,48	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, zawierającej oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) (produkt objęty postępowaniem) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej, objęta niniejszą fakturą, została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkowy kod TARIC) w [państwo, którego dotyczy postępowanie]. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich innych przedsiębiorstw.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/576 zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Nie pobiera się ostatecznego cła antydumpingowego z mocą wsteczną od zarejestrowanego przywozu. Dane zebrane zgodnie z art. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/455 nie są dłużej przechowywane.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 października 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący